

บทที่ 4

บทบาทของศาลในการพักการลงโทษ

ในบทนี้จะกล่าวถึง บทบาทของศาลในการพักการลงโทษของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีปรากฏว่าได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการพักการลงโทษในบางกรณี และวิเคราะห์เปรียบเทียบการให้ศาลเข้ามามีบทบาทในการพักการลงโทษในประเทศไทย

4.1 บทบาทของศาลในการพักการลงโทษ

ในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศที่คุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนมากแห่งหนึ่ง มีหลักสำคัญในเรื่องพักการลงโทษ (Parole) คือ ให้ศาลเข้ามามีบทบาทบ้างในบางส่วนของกลไกในการพักการลงโทษ เนื่องจากแนวความคิดในเรื่องกระบวนการนิติธรรม (Due Process) ที่ถูกยอมรับและปฏิบัติกันอย่างกว้างขวาง ผู้ต้องขังถึงแม้จะถูกจำกัดเสรีภาพ แต่ก็ถือได้ว่าเป็นมนุษย์ซึ่งจำต้องตกอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของกฎหมาย และรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกันกับพลเมืองคนหนึ่ง กระบวนการนิติธรรม มีค่านิยมในเรื่องความเป็นธรรมตามขั้นตอนต่างๆ ในกระบวนการยุติธรรม¹ ไม่เชื่อเรื่องการค้นหาข้อเท็จจริงที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองว่าจะเชื่อถือได้เพียงใด เพราะอาจมีการขู่เข็ญหรือกระทำมิชอบเพื่อแสวงหาพยานหลักฐานได้ จึงต้องมีการไต่สวนอย่างเปิดเผยในศาล ต่อหน้าองค์คณะของผู้พิพากษาซึ่งเป็นกลาง ไม่ลำเอียง แนวความคิดนี้จะยึดถือกฎหมายเป็นหลักตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นของรัฐบาลกลางจะต้องให้ความเป็นธรรมและคุ้มครองต่อบุคคล ซึ่งเป็นพลเมืองแห่งรัฐตามมาตรฐานขั้นต่ำ ภายใต้หลักแห่งเสรีภาพซึ่งเป็นแนวความคิดสืบรากฐานมาจากหลักนิติธรรม (Rules of Law) นั้นเอง

¹ ประธาน วัฒนวาณิชย์, "ระบบความยุติธรรมทางอาญา: แนวความคิดเกี่ยวกับความควบคุมอาชญากรรมและกระบวนการนิติธรรม,"วารสารนิติศาสตร์ 9 (2520) : 152.

ดังนั้น ศาลในฐานะเป็นองค์กรกลางที่ได้รับความเชื่อถือโดยทั่วไปจึงได้เข้ามามีบทบาทในกระบวนการพักการลงโทษเพื่อสร้างหลักประกันให้แก่ผู้ต้องขัง โดยศาลจะเข้ามามีบทบาทในการพักการลงโทษ ดังนี้

4.1.1 การวางแผนในการพักการลงโทษโดยอาศัยคำพิพากษา

คำพิพากษาของศาลนั้น โดยปกติแล้วจะมีการวางรูปแบบของคำพิพากษาที่ลงโทษจำคุกผู้กระทำความผิดอยู่ 2 แบบ คือ

-การลงโทษจำคุกแบบกำหนดระยะเวลาแน่นอน (Determinate sentence) ซึ่งศาลมีอำนาจที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย ซึ่งกฎหมายดังกล่าวจะกำหนดระยะเวลาในการจำคุกไว้อย่างแน่นอน

-การลงโทษจำคุกแบบไม่กำหนดระยะเวลาแน่นอน (Indeterminate sentence) ซึ่งเป็นการยืดหยุ่นให้ศาลมีดุลพินิจในการลงโทษ โดยในบางแห่งนั้นจะมีการกำหนดระยะเวลาลงโทษ โดยกำหนดโทษขั้นต่ำหรือขั้นสูงเอาไว้ ส่วนในบางแห่งจะไม่กำหนดระยะเวลาขั้นต่ำและขั้นสูงเอาไว้ เป็นการเปิดโอกาสให้มีการใช้แนวความคิดในเรื่องการลงโทษเฉพาะราย (individualized sentence) เพราะเมื่อผู้ต้องขังประพฤติตนในเรือนจำอย่างดี ก็สามารถลดระยะเวลาในการต้องโทษลงได้ โดยพิจารณาถึงความปลอดภัยของสังคมประกอบกับผลของการแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำความผิด ดังนั้น หากศาลกำหนดโทษขั้นต่ำและขั้นสูงเอาไว้แล้ว ผู้ต้องขังได้ถูกจำคุกอยู่มีความประพฤติดี พิจารณาโดยเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ แล้วเห็นว่า สมควรที่จะปลดปล่อยผู้ต้องขังออกไปจากเรือนจำ ผู้ต้องขังก็จะถูกปลดปล่อยออกไป

หากวิเคราะห์ในเรื่องคำพิพากษาของศาล ที่เข้ามามีบทบาทในการพักการลงโทษนี้ จะต้องดูถึงความเกี่ยวพันในเรื่องดุลพินิจในการลงโทษกับระบบพักการลงโทษและแนวทางในการเพิ่มโทษ เพราะบุคลิกลักษณะของผู้กระทำความผิด

ดุลพินิจในการลงโทษและการพักการลงโทษ

การลงโทษจำคุกให้มีระยะเวลายาวขึ้นหรือสั้นลงเพียงใดนั้น หากพิจารณาจากโทษที่จะลงเพียงอย่างเดียววันนั้น การลงโทษดังกล่าวจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อแนวความคิดที่ว่า การลงโทษจำต้องคำนึงถึงพฤติการณ์ , สภาพของการกระทำความผิดและบุคลิกลักษณะของผู้กระทำความผิดประกอบด้วย เมื่อพิจารณาจากคดีที่เกิดขึ้น เกือบจะทุกคดีในคดีความผิดปานกลาง (misdemeanor) นั้น ศาลใช้ดุลพินิจที่จะกำหนดระยะเวลาในการลงโทษจำคุก ว่าการลงโทษจำคุกนั้นจะมีระยะเวลายาวหรือสั้นเพียงใด การปลดปล่อยผู้ต้องขังออกปานั้น จะมีกฎหมาย

กำหนดกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานว่า ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นรับโทษจำคุกมานานเพียงใด หรือหากผู้ที่มีความประพฤติดีแล้วจะลงโทษจำคุกให้น้อยลงเพียงใด การปลดปล่อยโดยการพักการลงโทษถูกถือว่าเป็นข้อยกเว้นในหลักเกณฑ์เหล่านี้ ถึงแม้ว่าการลงโทษในความผิดชั้นปานกลาง (misdemeanor) ปกติจะขึ้นอยู่กับลำดับชั้นในการกระทำความผิด และอาจจะไม่ใช่เป็นการกำหนดลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลอย่างแท้จริง การที่จะจำกัดดุลพินิจของศาล ในการลงโทษคดีความผิดชั้นปานกลาง (misdemeanor) นี้จะก่อให้เกิดความรู้สึกที่จะต้องลงโทษแก่ผู้ทำผิด โดยพิจารณาเป็นรายบุคคลไป

ในมลรัฐวิสคอนซิน ผู้กระทำความผิดทั้งหมดที่ถูกปลดปล่อยจากสถาบันแก้ไขปรับปรุงผู้ใหญ่ (adult correctional institutions) นั้น มีประมาณ 2 ใน 3 ของผู้กระทำความผิดทั้งหมดนั้น ถูกปลดปล่อยโดยการพักการลงโทษ ในขณะที่มลรัฐมิชิแกนมีประมาณ 80% ที่ถูกปลดปล่อยโดยการพักการลงโทษ²

การวิเคราะห์ถึงจุดมุ่งหมายในการใช้ดุลพินิจให้พักการลงโทษนั้น โดยปกติแล้วจะเป็นการกำหนดระยะเวลาในการจำคุกของแต่ละบุคคล การพิจารณาถึงดุลพินิจในการลงโทษของกระบวนการพิจารณาชั้นศาล มีการคำนึงถึงสภาพความผิด และบุคลิกภาพของผู้กระทำความผิดมาพิจารณาประกอบในการตัดสินลงโทษผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นแนวทางในการพิจารณาให้พักการลงโทษ จึงต้องการให้มีแนวทางประสานดุลพินิจทั้งสองนี้เข้าด้วยกัน คือ

แนวทางที่ 1 เป็นกระบวนการพิจารณาของศาลที่ให้คณะกรรมการพิจารณาพักการลงโทษมีดุลพินิจในการพิจารณาให้กว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยให้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการลงโทษ ศาลจะพิจารณาพิพากษาลงโทษโดยให้ระยะเวลาชั้นต่ำนั้นสั้นที่สุด และโทษชั้นสูงยาวนานที่สุด เพื่อให้คณะกรรมการพักการลงโทษพิจารณาว่าจะให้พักการลงโทษในช่วงเวลาใดแล้วแต่ดุลพินิจ เป็นกรณีที่กำหนดให้เกิดความเหมาะสมและให้รางวัลแก่จำเลยที่ให้การ

² Robert O. Dawson, *Sentencing* (Boston: The American Bar Foundation, 1969), p.194.

รับสารภาพ (guilty pleas) ในคดีที่เห็นว่าสมควรจะกำหนดเช่นนี้ ซึ่งแนวทางนี้จะใช้โดยพิพากษาตำบลแห่งสหรัฐ (Federal district judge) แห่ง the Pilot Institute on Sentencing และยังยอมรับที่จะใช้บทบัญญัติของสหรัฐ (the federal provision) ที่กำหนดให้ดุลพินิจแก่ศาลในการที่จะยอมให้จำเลยถูกเลือกเพื่อที่จะพักการลงโทษ (parole eligibility)

แนวทางที่ 2 ให้ศาลกำหนดโทษชั้นสูงให้เหมาะสมโดยกำหนดระยะเวลาในการจำคุกผู้กระทำความผิดให้เหมาะสมตามควรแล้วแต่คดีเป็นเรื่อง ๆ ไป และปล่อยให้เป็นที่ของคณะกรรมการพักการลงโทษในการที่จะใช้ดุลพินิจปลดปล่อยผู้ต้องขังออกจากเรือนจำเร็วขึ้น หากพิจารณาว่าผู้ต้องขังนั้นมีความก้าวหน้าในโปรแกรมการปรับปรุงแก้ไข ซึ่งแนวทางนี้ปรากฏอยู่ที่ the Pilot Institute เช่นกัน

มลรัฐวิสคอนซินจะใช้แนวทางที่ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษชั้นสูงให้เหมาะสมกับงานของฝ่ายบริหาร ซึ่งเป็นแนวทางที่ 2 โดยเฉพาะในเมือง Milwaukee ซึ่งเป็นความยุติธรรมที่มอบให้แก่ปัจเจกชนด้วย ในหลาย ๆ คดีนั้นการกำหนดระยะเวลาในการลงโทษจะมีการพิจารณาถึงส่วนอื่น ๆ เช่น การมีคำรับสารภาพของจำเลย, ประวัติอาชญากรรม และจิตสำนึกของจำเลยในการยอมรับผิดประกอบด้วย โดยจะมีการให้มีโทษชั้นสูงที่มีระยะสั้นกว่า (a shorter maximum sentence) แก่จำเลยผู้รับสารภาพ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการลงโทษโดยแยกเป็นราย ๆ คนไป เพราะ คำรับสารภาพนี้จะถูกมองว่า เป็นความตั้งใจของจำเลยที่ยอมรับถึงความผิดของเขาและพยายามจะปรับปรุง ในการใช้ดุลพินิจในการลงโทษ จึงมีความพยายามที่จะให้ศาลคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทั้งหมดในคดี เพื่อนำมาใช้ในการพิจารณาลงโทษด้วย บางคดีนั้นศาลจะแสดงให้เห็นว่าศาลได้รู้ถึงวิถีทางแห่งการที่จะมีการพักการลงโทษ โดยศาลจะกำหนดโทษให้นั้นขึ้นอยู่กับความเกี่ยวพันในโทษชั้นสูง ซึ่งศาลอาจคำนึงถึงตัวผู้กระทำความผิดหรือจำเลยว่าจำเลยอาจได้รับการพักการลงโทษ ก่อนที่โทษชั้นสูงที่เขาจะได้รับนั้นจะหมดลง ในทุกคดีที่เป็นเช่นนั้น ศาลจะมีถ้อยคำตักเตือนอยู่ในคำพิพากษาที่ลงโทษว่า “ if you behave yourself you'll got out sooner than that”³

³
Ibid., p.196.

ในบางคดีชั้นกระบวนการพิจารณานั้น ศาลจะมีแนวทางกำหนดไว้สำหรับการพิจารณาให้พักการลงโทษแก่จำเลยผู้ซึ่งจะถูกลงโทษ และคดีเช่นนี้เองที่ศาลมีความคิดจะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างดุลพินิจของศาลเองให้สอดคล้องกับสิ่งที่ศาลได้ล่วงหน้าว่าคณะกรรมการพักการลงโทษจะกระทำเช่นนั้น ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 3 กรณี คือ

(1) โทษชั้นสูงอาจจะเพิ่มขึ้นเพื่อที่จะขยายช่วงเวลาสอดส่องดูแลในการพักการลงโทษ เมื่อศาลได้คาดไว้ล่วงหน้าว่าจำเลยจะถูกพักการลงโทษทันทีที่ได้รับโทษไปถึงจุดที่จำเลยผู้นั้นจะถูกคัดเลือกให้พักการลงโทษ หรือจุดที่รับโทษชั้นต่ำแล้ว โดยศาลเห็นว่าจำเลยผู้นั้นจำเป็นต้องได้รับการสอดส่องดูแลในการพักการลงโทษให้มีระยะเวลายาวนานขึ้น

(2) โทษชั้นสูงอาจจะถูกเพิ่มขึ้นเพื่อสร้างความยืดหยุ่นให้แก่คณะกรรมการพักการลงโทษสำหรับระยะเวลาที่จะปลดปล่อยจำเลยในคดีที่เป็นอันตรายแก่สังคมหรือในคดีซึ่งศาลไม่แน่ใจว่าระยะเวลาจำคุกควรจะมีระยะเวลายาวนานเพียงใด จึงจะเพียงพอในการที่จะทำให้อัตราการประสพความสำเร็จในการเยียวยาจำเลยให้ประสบผลสำเร็จ

(3) โทษชั้นสูงอาจจะถูกศาลลดลงได้ ในคดีซึ่งศาลคาดหมายล่วงหน้าว่าจำเลยจะไม่ได้รับการพักการลงโทษ ซึ่งกรณีเหล่านี้แยกพิจารณาได้ดังนี้

1. การให้การลงโทษชั้นสูงเพื่อขยายเวลาการสอดส่องดูแลในการพักการลงโทษ

โทษชั้นสูงสุดอาจจะถูกศาลเพิ่มขึ้น ในคดีซึ่งศาลได้คาดหมายไว้ล่วงหน้าว่าจำเลยจะถูกพักการลงโทษ โดยเพิ่มโทษชั้นสูงให้นานขึ้น โดยจำเลยจะได้รับโทษไปจนถึงช่วงหนึ่งที่จะได้รับเลือกเพื่อพักการลงโทษหรือจำเลยได้รับโทษในโทษชั้นต่ำของตนสิ้นสุดลงแล้ว การกำหนดโทษชั้นสูงให้สูงขึ้นนั้นก็เพื่อจะเพิ่มช่วงระยะเวลาในการสอดส่องดูแลจำเลยผู้นั้นให้นานยิ่งขึ้นโดยเฉพาะในคดีที่ศาลเห็นว่าจำเลยนั้นมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ระยะเวลานานกว่าปกติในการพักการลงโทษ

2. การให้การลงโทษชั้นสูงเพื่อปล่อยให้มีความยืดหยุ่นต่อระยะเวลาในการปลดปล่อยผู้ได้รับการพักการลงโทษ

ถ้าศาลเห็นว่าจะมีบางสิ่งที่เป็นอันตราย ซึ่งจำเลยได้กระทำลงไปต่อสังคม หรือศาลมีข้อสงสัยบางประการ เกี่ยวกับว่าจะใช้ระยะเวลาที่ยาวนานเพียงใดที่จะกำหนดลงโทษจำเลย เพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายในการเยียวยาให้แก่จำเลยได้เป็นผลสำเร็จนั้น โทษชั้นสูงจะถูกเพิ่มขึ้นเพื่อปล่อยให้มีความยืดหยุ่นในระยะเวลาที่จะปลดปล่อยจำเลยในการพักการลงโทษ

โดยกระบวนการพิจารณานี้ศาลจะพยายามให้คณะกรรมการพักการลงโทษกำหนดเวลาให้จำเลย อยู่ในสถานับได้นานกว่าปกติ จนกว่าพฤติกรรมของจำเลยผู้นั้นชี้ให้เห็นว่า ความประพฤติของเขาได้เป็นไปตามความต้องการของคณะกรรมการแล้ว

3. การใช้วิธีลดโทษขั้นสูงให้น้อยลงมาอีกในคดีที่คาดหมายล่วงหน้าว่าผู้กระทำ ความผิดนั้นจะไม่ได้รับการพักการลงโทษ

โดยที่ในเมืองที่มีขนาดใหญ่พอสมควร มีผู้เสพสิ่งมีนเมาเป็นประจำในแหล่ง เสื่อมโทรม ซึ่งจะต้องมีการดำเนินคดีต่อบุคคลเหล่านั้นในการกระทำความผิดโทษปานกลาง (misdemeanor) เพราะสาเหตุจากความมีนเมา บางครั้งบุคคลเหล่านี้อาจจะถูกดำเนินคดีในศาล ความผิดร้ายแรง (felony court) ด้วยข้อหาที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเพื่อหาเงินมาซื้อ สิ่งมีนเมา สิ่งนี้เป็นกรณีที่จะใช้การลงโทษในวิธีนี้ เพราะเจ้าพนักงานไม่ว่าจะเป็นศาลเองหรือ เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ ไม่อาจคาดหมายที่จะให้บุคคลเหล่านี้ถูกพักการลงโทษได้ เนื่องจาก อากาการพิษสุราเรื้อรัง (alcoholism) ซึ่งหากให้พักการลงโทษไปตามขั้นตอนปกติแล้วก็จะไม่แน นอนว่า บุคคลเหล่านี้จะหายขาดจากการเสียวยาในเรือนจำหรือไม่ และเมื่อปล่อยไปแล้วจะ ละเมิดเงื่อนไขโดยหันกลับไปเสพสิ่งมีนเมาอีกหรือไม่ บางครั้งผู้เสพสิ่งมีนเมาและกระทำผิดโดย รับสารภาพ โดยหวังว่าจะถูกจำคุกเพื่อตนเองจะได้รับการรักษาเสียวยาในเรือนจำ ดังนั้นหากให้ โอกาสบุคคลเหล่านี้มีอาหารสถานที่หลับนอนและให้มีโอกาสที่จะมีสุขภาพที่ดี ศาลจึงต้องใช้ การลงโทษขั้นสูงสร้างความแน่นอนให้เกิดขึ้นว่า ระยะเวลาช่วงนี้จะมีประสิทธิภาพในการสร้าง สุขภาพของเขาเหล่านั้น เพื่อที่จะกลับเข้าสู่สังคมได้⁴

4.1.2 การยอมรับและการปฏิเสธการพักการลงโทษ

ในกระบวนการพักการลงโทษ (Paroling process) โดยเฉพาะกระบวนการ พิจารณาที่ใช้ในการยอมรับ และการปฏิเสธการพักการลงโทษ (grant and revoke parole) จะมี ขั้นตอนพิจารณาที่แตกต่างกันบ้างในแต่ละมลรัฐ เนื่องจากมีกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลง โทษในแต่ละมลรัฐนั้น ๆ กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ

⁴ Ibid, p.196-198.

การยอมรับการพักการลงโทษ เป็นสิ่งแรกที่ต้องถือว่าเป็นความเมตตา, กรุณาจากรัฐ ซึ่งถือเป็นสิทธิ (privilege) การคัดเลือกเพื่อจะพักการลงโทษนั้นถูกกำหนดโดยการพิจารณาตรงที่กำหนดโทษขั้นต่ำ หรือจะมีกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้โดยกฎหมาย หรือการลงโทษที่กำหนดระยะเวลาเอาไว้ ซึ่งในปัจจุบันนี้บางมลรัฐนั้น เรื่องการกำหนดระยะเวลาขั้นต่ำอาจถูกลงได้อีกเป็นเดือนหรือเป็นปี โดยวิธีลดวันต้องโทษ (Good time) ซึ่งนักโทษจะได้รับการลดวันต้องโทษเนื่องจากมีความประพฤติดีในขณะที่ถูกจำคุกอยู่ และเพราะเหตุนี้เองจึงมีบางกรณีที่ระยะเวลาสำหรับการที่จะถูกเลือกเพื่อที่จะพักการลงโทษที่ได้กำหนดไว้แล้วโดยกฎเกณฑ์, กฎหมาย หรือโดยศาลนั้นจะเร็วขึ้นกว่าที่ได้กำหนดไว้เดิม ในบางมลรัฐผู้ต้องขังจำเป็นต้องร้องขอเพื่อให้มีการพิจารณาให้พักการลงโทษเองและมีบางมลรัฐที่ให้มีการพิจารณาคัดเลือกเพื่อพักการลงโทษโดยอัตโนมัติเมื่อถึงกำหนดเวลา ซึ่งโดยทั่วไปแล้วนั้นการยอมรับหรือการปฏิเสธการพักการลงโทษ เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการพักการลงโทษ ซึ่งคณะกรรมการนี้จะ เป็นเจ้าหน้าที่ทัณฑวิทยาที่ถูกตั้งขึ้นมาโดยฝ่ายบริหารและมีความเป็นอิสระทั้งจากศาลและเรือนจำ

คณะกรรมการพักการลงโทษมีอยู่หลายประเภท ได้แก่

-คณะกรรมการพักการลงโทษที่ทำงานเต็มเวลา (full-times) ซึ่งมีสมาชิกตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป มีปรากฏในมลรัฐอลาบามา, แคลิฟอร์เนีย, นิวยอร์ก เป็นต้น

-คณะกรรมการพักการลงโทษที่ทำงานบางช่วงเวลา (part-time) มีปรากฏ ในมลรัฐอาร์ิโซนา, นิวเจอร์ซี, โอเรกอน เป็นต้น

-คณะกรรมการโดยตำแหน่งมีปรากฏในรัฐโคโลราโด, แคนซัส, เนวาดา เป็นต้น

-Governor with advisory board มีปรากฏในมลรัฐเคนตักกี, นอร์ธ-คาโรไลนา, เซาท์คาโรไลนา เป็นต้น

-แบบผสมมีปรากฏในมลรัฐคอนเนตทิคัต, อินเดียนนา, นิวเม็กซิโก เป็นต้น⁵

ซึ่งคณะกรรมการพักการลงโทษในแต่ละประเภคนั้นจะมีขั้นตอนในการคัดเลือกกรรมการอย่างไร และมีจำนวนเท่าใดในแต่ละประเภทจะไม่ขอกล่าวถึงรายละเอียดในที่นี้

⁵

Paul W. Tappan, Crime, Justice and Correction (New York:Mc Graw Hill Book Co., 1960), p.720.

กระบวนการในการพิจารณาว่า จะให้พักการลงโทษหรือไม่ มีอยู่หลายวิธีด้วยกัน ในประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งมีอยู่ 52 เขตอำนาจ (jurisdiction) ได้แก่ 50 มลรัฐ กับระบบการพักการลงโทษของสหรัฐ (federal parole system) และเมืองวอชิงตัน ดีซี⁶ นั้น แต่ละมลรัฐโดยส่วนมากสมาชิกของคณะกรรมการพักการลงโทษจะสัมภาษณ์ (interview) ผู้ต้องขัง และมีเพียง 3 มลรัฐเป็นอย่างน้อยที่ไม่มีการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังโดยตรง แต่จะใช้วิธีตรวจสอบข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ เท่านั้น และมีบางมลรัฐที่มีการรับฟัง (hearing) ในบางคดีเท่านั้น คดีที่อยู่ในเขตอำนาจของสหรัฐ (federal) และมลรัฐใหญ่ ๆ บางแห่งนั้นพบว่าเจ้าหน้าที่พักการลงโทษได้จัดให้มีกลุ่มเจ้าหน้าที่ไว้คอยรับฟัง (hearing) ในการสัมภาษณ์และรายงานสิ่งที่ตนได้พบมาให้แก่คณะกรรมการพักการลงโทษทราบ ส่วนคณะกรรมการนั้นจะมีหน้าที่เพียงแต่ทำคำวินิจฉัยในการปลดปล่อยเท่านั้น ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้มีเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ มีข้อเสนอของ The National Advisory Commission ว่ามลรัฐใหญ่ ๆ ทั้งหมดน่าจะจัดให้มีผู้ตรวจสอบเพื่อรับฟังที่ทำงานอย่างเต็มเวลา (full-times hearing examiners) ในการรับฟังเพื่อพักการลงโทษ⁷ ซึ่งจะเห็นได้ว่าคณะกรรมการพักการลงโทษ จะถูกกำหนดให้เป็นทีวางนโยบาย หรือรับฟังข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ได้สัมภาษณ์และรับทราบมา นอกจากนั้นยังเป็นผู้รับการอุทธรณ์ในกรณีผู้ต้องขังไม่พอใจในคำวินิจฉัย เสนอความเห็นของผู้ตรวจสอบการรับฟัง (hearing examiner) แนวโครงสร้างเช่นนี้จะทำให้คณะกรรมการสามารถที่จะพิจารณารับฟังแต่ละบุคคลและเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้นในการพิจารณาจึงสามารถใช้แนวทางนี้ในที่ซึ่งมีผู้ต้องขังเป็นจำนวนมาก

ส่วนในมลรัฐที่เล็ก จะมีการรับฟังโดยคณะกรรมการเต็มคณะ แต่หากมลรัฐใดมีขนาดใหญ่ มีเรือนจำอยู่หลายแห่ง คณะกรรมการก็จะแบ่งไปรับฟัง

⁶ Donald J Newman and Patrick R. Anderson, *Introduction to Criminal Justice*

(New York:Random House Inc., 1989), p.534.

⁷ Ibid.

กระบวนการพิจารณาในการรับฟังจะมีความแตกต่างกันในแต่ละแห่ง เช่น มี คำถามสั้น ๆ บ้าง หรือคำถามที่ตอบได้ยากบ้าง อาจมีการรับฟังโดยมีพยานหลักฐาน ทัศนคติ และความ และพยานบุคคลครบถ้วน กรรมการบางคนอาจจะรับฟังได้ไม่กี่คดีในแต่ละวัน แต่ บางแห่งอาจรับฟังได้ถึง 40 คดี หรือมากกว่านั้นต่อวัน

การรับฟังที่มีความระมัดระวังนั้นเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับคณะกรรมการพัก การลงโทษและผู้ที่จะได้รับการพักการลงโทษหากการรับฟังมีความยุติธรรม (fairness) จะ เป็นการส่งเสริมวัตถุประสงค์ของการพักการลงโทษให้เป็นที่มั่นใจได้ยิ่งขึ้น มีผู้เสนอว่าการปกป้องด้วยการใช้ระบบนิติธรรม (due process) ควรขยายเข้ามาสู่กระบวนการสัมภาษณ์เพื่อพัก การลงโทษด้วย เช่น การเตือน ตามที่ปรากฏในคดี Miranda⁸

การรับฟังเพื่อพักการลงโทษ (the parole hearing) จึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก สำหรับผู้ต้องขัง เพราะในจุดนี้เองที่พวกเขาจะถูกเลือกโดยหลักเกณฑ์ของกฎหมายเพื่อการปลด ปล่อย คดีของเขาเหล่านั้นจะมีการศึกษา จะถูกสัมภาษณ์และมีการทำความเข้าใจในทุกมลรัฐ ยกเว้นมลรัฐเท็กซัส, จอร์เจีย และฮาวาย ผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ในคดีความผิดร้ายแรง (adult felony offenders) จะได้รับการเสนอการพักการลงโทษสู่กรรมการ เพื่อพิจารณาตาม กำหนดที่ได้มีการกำหนดระยะเวลาไว้ แต่มีอยู่เพียง 4 มลรัฐที่จะเลือกผู้ต้องขัง โดยดูว่ามีค่าพอ ที่จะพิจารณาพักการลงโทษแก่เขาหรือไม่เท่านั้น ซึ่งหากเห็นว่าสามารถทำได้ก็จะตรวจดูข้อมูล และยอมให้มีการสัมภาษณ์ ส่วนในมลรัฐอื่นนอกจากนี้จะมีการรับฟังผู้ต้องขังทุกคนอย่างน้อย 1 ครั้ง แม้จะไม่ได้รับฟังเพื่อที่จะปลดปล่อยก็ตาม⁹ ซึ่งผู้มีอำนาจในการให้พักการลงโทษจะพบกับ ผู้ต้องขังหลายครั้งระหว่างอยู่ในโปรแกรมของการลงโทษ ในความเป็นจริงแล้วมีหลายมลรัฐเป็น

⁸ Ibid., p.535.

⁹ George G. Killinger and Paul F. Cromwell, Jr., Correction in the Community: Alternatives to Imprisonment Selection Readings (St. Paul Minnesota: West Publishing Co., 1978), p.261.

จำนวนมากที่กำหนดให้มีการตรวจสอบในเรื่องการพักการลงโทษแก่ผู้ต้องขังแต่ละคนอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง โดยไม่ต้องคำนึงว่าระยะเวลาที่พวกเขาจะถูกปลดปล่อยนั้นมีระยะเวลาสั้นเพียงใดก็ตาม

การพิจารณาสำหรับพักการลงโทษนั้น ในบางมลรัฐ ผู้ขอพักการลงโทษแต่ละคนจะถูกรับฟังโดยคณะกรรมการพักการลงโทษทั้งคณะ (full parole board) ส่วนในมลรัฐอื่นซึ่งมีหลายสถาบันแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำผิด (correctional institutes) ที่คณะกรรมการจะถูกแยกเป็นคณะทำงานเล็ก ๆ เพื่อจะพิจารณารับฟัง ในหลายเขตอำนาจ (jurisdiction) นั้น หากมีกรณีที่ไม่ใช่คดีที่มีความสำคัญมากกว่าปกติแล้ว จะมีสมาชิกคณะกรรมการพักการลงโทษเพียงคนเดียวเป็นผู้รับฟัง แต่ในคดีอื่นนอกจากนี้จะมีอนุกรรมการคณะใหญ่ (a larger subcommittee) หรือคณะกรรมการทั้งหมดเป็นผู้รับฟัง

ในระบบของสหรัฐ (The Federal System) และในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย คณะกรรมการพักการลงโทษจะมีการแต่งตั้ง “เจ้าหน้าที่รับฟัง” (hearing officers) เพื่อช่วยรับฟังในบางกรณี จำนวนคดีที่พิจารณาในแต่ละวันโดยคณะกรรมการหรือองค์คณะย่อย ๆ (panels) จะอยู่ในช่วง 15-60 คดี¹⁰

ส่วนของคณะกรรมการพักการลงโทษนั้น ช่วงเวลาที่มีการรับฟังจะมีข้อมูลเสนอเข้ามา โดยมีการเตรียมข้อมูลเหล่านี้จากคณะทำงานของสถาบัน (institutional staff) โดยปกติแล้ว รายงานข้อมูลเหล่านี้จะเป็นเรื่องการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องและเหมาะสมภายในเรือนจำ แต่มีในบางกรณีที่คณะกรรมการพักการลงโทษต้องการให้มีข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้น ด้วยการให้มีการสอบสวนพิเศษ (special investigations) เพื่อประกอบการทำโปรแกรม ในการปลดปล่อยสำหรับผู้ต้องขังทุกคน ในบางคณะถึงกับต้องรอความเห็นของผู้ต้องขังเอง เสนอเข้ามาว่าหากได้รับการพักการลงโทษแล้วจะมีแผนแห่งการปลดปล่อย (release plan) อย่างไรด้วย โดยทั่วไปแล้วรายงานการลงโทษนี้จะมีการเตรียมเสนอเข้าสู่คณะกรรมการพักการลงโทษ โดยเจ้าของสำนวน (case workers) ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เขาเหล่านี้จะมีโอกาสน้อยมากที่จะคอยเฝ้าดู

¹⁰

Ibid.

ผู้ต้องขัง

มีความเห็นของ Glaser เสนอว่าการใช้ระบบการอ่านรายงานจากคณะทำงานที่ติดต่อกับผู้ต้องขังมากที่สุด ก็จะได้ข้อมูลที่ถูกต้องและตรงมากที่สุดในการพิจารณาของคณะกรรมการสมาชิกของคณะกรรมการพักการลงโทษโดยส่วนมากต้องการข้อมูลเป็นจำนวนมากในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการสังคม (Community services) ซึ่งมีคุณค่าน่าเชื่อถือในการปลดปล่อยผู้กระทำความผิดโดยทำให้เห็นว่าเขาสามารถจะปฏิบัติตามขั้นตอนในการปลดปล่อยได้ แต่ปัญหาที่สำคัญก็คือข้อมูลใน สังคม (Community resources) เป็นสิ่งที่มีอยู่น้อยมาก¹¹

The Model Penal Code ได้กำหนดข้อสันนิษฐานที่ว่าภาระการพิสูจน์ตกอยู่แก่ผู้ต้องขัง โดยกำหนดว่าผู้ต้องขังที่จะถูกปลดปล่อยเพราะได้รับการพักการลงโทษนี้ จะถูกเลือกเป็นอันดับแรกหากไม่ปรากฏสิ่งใดสิ่งหนึ่งแห่งเงื่อนไขใน 4 อย่างนี้ คือ

1. มีข้อแสดงอย่างแน่ชัดว่า เขาจะไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของการพักการลงโทษ
2. การปลดปล่อยนี้จะเป็นการก่อให้เกิดความร้ายแรงแห่งอาชญากรรมหรือสนับสนุนการกระทำที่ไม่เคารพกฎหมาย
3. การปลดปล่อยจะเป็นการก่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติในข้อสาระสำคัญแห่งหลักเกณฑ์ของสถาบัน
4. การเยียวยาแก้ไขที่ดำเนินต่อไปหรือการดูแลรักษาด้วยการใช้ยาหรือ การประกอบอาชีพหรือการฝึกหัดอื่น ๆ ในสถาบัน จะเป็นการเพิ่มหน้าที่สำคัญในการที่จะต้องดำเนินการเยียวยาหรือรักษาต่อไปจนตลอดชีวิต ภายหลังจากที่ถูกปลดปล่อยแล้ว

เมื่อไม่นานนี้ The National Commission on Reform of Federal Criminal Laws ได้ยอมรับถึงข้อสันนิษฐานและข้อพิจารณา 4 ประการนี้ ของ The Model Penal Code และได้วางข้อกำหนดเพิ่มเติมว่า ผู้ต้องขังซึ่งได้รับโทษนานกว่า 5 ปี หรือ 2 ใน 3 ของโทษของเขา เขาจะได้รับการพักการลงโทษเว้นแต่คณะกรรมการให้ความเห็นว่า การปลดปล่อยนี้

¹¹
Ibid., p.262.

จะทำให้เกิดความแตกต่างขึ้น เพราะมีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะมีแนวโน้มก่ออาชญากรรมขึ้น
ในภายหน้า¹²

มีข้อกำหนดเพิ่มเติมขึ้นเมื่อไม่กี่ปีมานี้ สำหรับกระบวนการพักการลงโทษมี
หลายมลรัฐ ให้มีการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล ใน 21 มลรัฐ อนุญาตให้มีทนายความผู้ช่วย
(assistance of attorneys) ในนามของผู้ต้องขัง ส่วน 17 มลรัฐอนุญาตให้ผู้ต้องขังส่งตัวแทนซึ่ง
ไม่ใช่ที่ปรึกษาเข้าไปในการรับฟัง ซึ่งบุคคลเหล่านี้สามารถจะช่วยให้คดีของเขาได้รับการพักการ
ลงโทษ มี 11 มลรัฐ ใช้วิธีการบันทึกรายละเอียดความประพฤติของผู้ต้องขังในการพิจารณาดัง
กล่าว¹³

ขั้นตอนในทางปฏิบัติเป็นแนวปฏิบัติในการพักการลงโทษนี้ โดยผู้ต้องขังจะถูก
สอดส่องโดยเจ้าหน้าที่พักการลงโทษระหว่างการจำคุกในช่วงปีแรก การสอดส่องเช่นนี้จะหายไป
โดยอัตโนมัติ และไม่จำเป็นต้องมีคำร้องขอจากผู้ต้องขัง เมื่อเห็นว่าใครสมควรจะได้รับการพักการลง
โทษ เจ้าหน้าที่พักการลงโทษก็จะคัดเลือกเอาผู้ต้องขังเหล่านั้นเพื่อเข้ามาในกระบวนการรับฟัง
หรือสัมภาษณ์ ประกอบแล้วทำคำวินิจฉัยว่าจะให้พักการลงโทษแก่ผู้ต้องขังนั้น ๆ หรือไม่
ปัจจุบันมีแนวปฏิบัติใหม่ โดยประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนมลรัฐทั้งหมดในประเทศสหรัฐ
อเมริกาจะบอกกล่าวถึงคำวินิจฉัยและเหตุผลในการรับฟังแก่ผู้ต้องขัง โดยจะส่งคำปลดปล่อย
(word of release) หรือคำตกลง (deferral) แก่ผู้ต้องขัง ผ่านทางตัวแทนคณะกรรมการหรือเจ้า
หน้าที่ของสถาบัน มีแต่เจ้าหน้าที่พักการลงโทษเท่านั้นที่สามารถจะอธิบายถึงเหตุผลแห่งคำ
วินิจฉัยต่อผู้ต้องขังได้ และคอยตอบคำถามในรายละเอียดที่ผู้ต้องขังสอบถามมา

¹²
Ibid.

¹³
Ibid.

ก. ข้อกำหนดในเรื่องหลักนิติธรรม (Due Process)

กระบวนการนิติธรรม (Due Process) หมายถึง การใช้กฎหมายอย่างเป็นธรรม และมีเหตุผลตามกฎหมายหรือรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐ รวมถึงการที่มลรัฐหรือรัฐบาลกลางจะดำเนินคดีต่อผู้ต้องหาในคดีอาญาด้วย หลักของความเป็นธรรมและวิธีพิจารณาตามกฎหมาย จะต้องให้ความคุ้มครองต่อบุคคลตามมาตรฐานขั้นต่ำ ภายใต้หลักแห่งเสรีภาพ (liberty) นอกจากนี้ กระบวนการตามกฎหมายในรัฐประชาธิปไตย ซึ่งดำเนินไปในแต่ละขั้นตอนปฏิบัติถูกต้องเป็นธรรมและเหมาะสมหรือไม่¹⁴

ขั้นตอนต่าง ๆ ในการดำเนินการของกระบวนการยุติธรรมจึงจำเป็นต้องมีความเป็นธรรมในทุกขั้นตอนซึ่งต้องการให้มีการพิจารณาอย่างเปิดเผยและเป็นทางการต่อหน้าผู้พิพากษาที่เป็นกลาง นอกจากนั้นการพิจารณาจะต้องคำนึงถึงตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ที่ให้ความคุ้มครองสิทธิของเขาอย่างถาวรแล้ว

การพักการลงโทษ เป็นกระบวนการหนึ่งในการดำเนินการของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งจำเป็นต้องมีหลักเรื่องการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนเช่นเดียวกัน แม้ประชาชนในที่นี้เป็นผู้กระทำความผิดถึงขั้นถูกจำคุกก็ตาม แต่บุคคลเหล่านี้ก็ยังคงเป็นคนซึ่งมีสิทธิที่จะได้รับสิทธิต่าง ๆ อยู่นั่นเอง

เดิมการรับฟังเพื่อพักการลงโทษนี้ ถือเป็นอำนาจของผู้มีอำนาจให้พักการลงโทษ (parole authorities) ในการยอมรับหรือปฏิเสธที่จะให้พักการลงโทษ ซึ่งมีการเรียกร้องว่า คณะกรรมการทำงานโดยไม่ได้ดำเนินการตามหลักนิติธรรมและกระบวนการพิจารณาโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงได้มีการเสนอให้ศาลกำหนดขอบเขตดุลพินิจของคณะกรรมการพักการลงโทษ ซึ่ง

¹⁴ ประธาน วัฒนวาณิชย์, ระบบความยุติธรรมทางอาญา: แนวความคิดเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรมและกระบวนการนิติธรรม, วารสารนิติศาสตร์, หน้า 145.

ศาลได้กำหนดให้มีสิ่งเหล่านี้ในการปฏิเสธการพักการลงโทษ คือ¹⁵

1. คณะกรรมการพักการลงโทษจำต้องพิจารณาข้อมูลที่เกี่ยวข้องและชัดเจนในการทำคำวินิจฉัยและข้อมูลเหล่านี้ควรเป็นประโยชน์แก่ผู้ต้องขัง
2. ในการปฏิเสธการพักการลงโทษควรให้เหตุผลไว้ด้วยและควรที่จะอุทธรณ์ต่อศาลได้
3. นักโทษควรมีสติที่จะมีตัวแทนคอยแก้ต่างให้ในการรับฟังเพื่อพักการลงโทษ
4. นักโทษควรจะได้รับอนุญาตให้เสนอพยานบุคคลในเรื่องพฤติกรรม ความประพฤติของตน และมีสิทธิถามค้านพยานประักษ์ได้

นอกจากนี้ ยังได้มีแนวความคิดในเรื่องความเป็นธรรมตามหลักนิติธรรมเข้ามาใช้ในกระบวนการพิจารณา เพื่อให้พักการลงโทษเพิ่มขึ้น กล่าวคือเมื่อไม่กี่ปีมานี้มีผู้ต้องขังจำนวนหนึ่ง ได้ริเริ่มในการเรียกร้องให้มีการบังคับคณะกรรมการพักการลงโทษ ในการวางแนวทางที่เป็นวัตถุประสงค์และสร้างความแน่นอนขึ้นในเรื่องการยอมรับ หรือปฏิเสธการพักการลงโทษ ซึ่งผลแห่งการนี้ คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งสหรัฐ (the U.S. Board of Parole) ได้กำหนดกฎเกณฑ์ตามนั้น และปัจจุบันได้มีการวางหลักเพิ่มว่า จะต้องมีการให้เหตุผลแก่ผู้ต้องขังว่าเพราะเหตุใดจึงยอมให้หรือไม่ยอมให้พักการลงโทษ¹⁶ และความล่าช้าในการพิจารณาเป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งกระทบกับผู้ต้องขังด้วย เหตุที่ต้องให้มีการให้เหตุผลก็เพราะหากผู้ต้องขังถูกปฏิเสธการพักการลงโทษโดยไม่ได้กำหนดให้มีเหตุผลประกอบการใช้ดุลพินิจแล้ว ผู้ต้องขังเหล่านั้นจะไม่ว่าจะต้องเตรียมการอย่างไร จึงจะมีความเพียงพอต่อการพิจารณาในภายภาคหน้า หากมีการขอให้มีการพักการลงโทษใหม่อีก ดังนั้นหากคณะกรรมการพักการลงโทษวางนโยบาย

¹⁵ Donald J. Newman and Patrick R. Anderson, Introduction to Criminal Justice, p.543.

¹⁶ E. Eugene Miller and M. Robert Montilla, Corrections in the Community: Success Models in Correctional Reform (Virginia: Reston Publishing Company, Inc., 1977), p.256.

ที่จะห้ามไม่ให้แจ้งต่อผู้ต้องขังทราบว่าคำร้องของเขาถูกปฏิเสธเพราะเหตุใดแล้ว นโยบายนี้ได้ถูกทำลายลงโดยศาลสูงแห่งมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ (the New Jersey Supreme Court)¹⁷ แล้ว

ในประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น แม้ว่าข้อกำหนดเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาและขั้นตอนในการรับฟังเพื่อพักการลงโทษไม่เปลี่ยนแปลงไปมากนัก แต่ทางปฏิบัติของคณะกรรมการหลายแห่งตามข้อมูลที่พบจากการใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยให้พักการลงโทษนั้น มีคณะกรรมการอยู่ 40% ของทั้งหมดที่อนุญาตให้ผู้ต้องขังที่มีที่ปรึกษาในการรับฟังเพื่อพักการลงโทษ และประมาณ 33% อนุญาตให้มีการเสนอพยานบุคคลในข้อที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ต้องขัง และจะมีหลักปฏิบัติใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมคือ จะมีผู้ต้องขังอยู่ประมาณ 40% ที่ได้รับทราบคำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมคือ จะมีผู้ต้องขังอยู่ประมาณ 40% ที่ได้รับทราบคำวินิจฉัยของคณะกรรมการทันที และโดยตรงต่อผู้ต้องขังนั้นว่า จะปลดปล่อยหรือปฏิเสธ¹⁸ ซึ่งแต่เดิมนั้นจะมีเพียงการบอกกล่าวแก่ผู้ต้องขังเป็นลายลักษณ์อักษร และต่อมาพัฒนาขึ้นโดยให้เหตุผลประกอบคำวินิจฉัยด้วย โดยเชื่อว่าเป็นความจำเป็นสำหรับตัวผู้วินิจฉัยการพักการลงโทษเองด้วย ที่ควรจะแสดงเหตุผลของคำวินิจฉัย และระบุถึงความคิดที่อยู่ในใจของเขา¹⁹ เพราะการแสดงความคิดเห็นในคำวินิจฉัยพักการลงโทษเป็นลายลักษณ์อักษรนั้นจะช่วยในการที่เจ้าหน้าที่ของสถาบัน (institutional officials) กำหนดโปรแกรมสำหรับผู้ต้องขังที่ได้รับการปฏิเสธมิให้พักการลงโทษและยังเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการชั่งน้ำหนัก การค้นหา และความเกี่ยวข้องของระหว่างเหตุผลสำหรับการกระทำและสภาวะแวดล้อม รวมทั้งการเชื่อถือเอกสารที่นำมาใช้สร้างน้ำหนักในเหตุผลแห่งคำวินิจฉัย

¹⁷ Ibid.

¹⁸ Donald J. Newman and Patrick R. Anderson, Introduction to Criminal Justice, p.542.

¹⁹ George G. Killinger and Paul F. Cromwell, Jr., Correction in the Community: Alternatives to Imprisonment Selection Readings, p.265.

การทำคำวินิจฉัยให้แก่ผู้กระทำความผิด โดยการบันทึกขั้นตอนการดำเนินงาน เป็นลายลักษณ์อักษร หรือการกำหนดให้เขียนเหตุแห่งคำวินิจฉัย และการอนุญาตให้มีกระบวนการอุทธรณ์เป็นลำดับขั้นต่อไป ไม่เพียงแต่เป็นแนวทางปฏิบัติในการบริหารที่ดีเท่านั้น แต่ยังเป็น การยืนยันถึงข้อกำหนดในกฎหมายสำหรับหลักของกระบวนการนิติธรรมด้วย สิ่งเหล่านี้เป็น ความจำเป็นของกฎหมาย

ข. การอุทธรณ์คำวินิจฉัยต่อศาล

เมื่อพิจารณาในแง่ของตัวคณะกรรมการพักการลงโทษแล้วหรืออีกนัยหนึ่งคือดุล พินิจซึ่งโดยปกติแล้วจะเป็นดุลพินิจเด็ดขาดที่คณะกรรมการพักการลงโทษใช้ในการพิจารณาว่า จะยอมรับหรือปฏิเสธการพักการลงโทษหรือไม่ มีการวิจารณ์อย่างกว้างขวางว่าเป็นการ ดำเนินการใช้ดุลพินิจอย่างปราศจากการตรวจสอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่ไม่มีกฎหมายใช้ อำนาจ และข้อกำหนดในเรื่องกระบวนการนิติธรรมไม่ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องนำมาใช้ในการ ตรวจสอบดุลพินิจในการปฏิเสธการพักการลงโทษเพราะมีความเห็นกันว่า การที่มีการให้ข้อเท็จ จริงที่มีประสิทธิภาพเพียงพอและมีการให้เหตุผลแก่นักโทษในการปฏิเสธการพักการลงโทษนั้น ก็ เป็นสิ่งที่เพียงพอแล้ว นอกจากนั้นการกระทำหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษไม่มี การตรวจสอบไม่ว่าจะเป็นการตรวจสอบในเรื่องข้อผิดพลาดหรือการใช้ดุลพินิจ รวมทั้งในเรื่อง การปฏิเสธสิทธิตามรัฐธรรมนูญ หรือการกระทำของคณะกรรมการที่ดำเนินการตามกฎหมาย ซึ่งจะต้องกระทำโดยไม่ละเมิดหรือแตกต่างจากข้อกำหนดที่กฎหมายได้บัญญัติไว้

แต่เมื่อพิจารณาในอีกแง่หนึ่งแล้ว คำวินิจฉัยของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษก็ไม่ถูก คู้มกันจากการตรวจสอบทางกฎหมายเสมอไป และการตรวจสอบเช่นนี้ แม้ว่าจะอยู่ในขอบเขต อันจำกัด แต่ก็เพียงพอที่จะตัดสินว่าคณะกรรมการละเลยสิ่งเหล่านี้ในการใช้ดุลพินิจหรือไม่ ไม่ ว่าจะเป็นการกระทำนอกขอบอำนาจของกฎหมาย หรือกระทำไปในทางที่ปฏิเสธสิทธิตามรัฐธ รรมนูญซึ่งสิ่งที่ไม่ถูกต้องเหล่านี้อาจนำไปดำเนินการเพื่อตรวจสอบการปฏิเสธการพักการลงโทษ ซึ่งจะได้รับการดำเนินการภายใต้อำนาจของกฎหมาย ในการตรวจสอบการกระทำของคณะ กรรมการ และเจ้าพนักงาน²⁰ สิ่งเหล่านี้เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญในระบบการ

²⁰

Arnold O. Ginnow and George Gordon, *Corpus Juris Secundum* (St. Paul Minn.: West Publishing Co., 1978), p.83-84.

วินิจฉัยแบบ 2 ชั้นขึ้นไป (a two-tiered system) ซึ่งคำวินิจฉัยและการตรวจสอบที่สามารถทำได้โดยการอุทธรณ์ (appeals)²¹ ต่อไป

เมื่อเจ้าหน้าที่พักการลงโทษได้พิจารณาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตัวผู้ต้องขังแล้ว จะทำความเข้าใจเห็นเสนอคณะกรรมการพักการลงโทษเพื่อพิจารณาต่อไป เมื่อคณะกรรมการพักการลงโทษได้วินิจฉัยแล้ว คู่กรณีที่ไม่พอใจในคำวินิจฉัยนั้น สามารถที่จะอุทธรณ์คำวินิจฉัยสู่คณะกรรมการ พักการลงโทษเต็มคณะซึ่งกฎหมายให้อำนาจให้มีการตรวจสอบคำวินิจฉัยนั้นได้ คณะกรรมการเต็มคณะนี้จะไม่มีอำนาจที่จะสืบพยาน แต่จะพิจารณาจากข้อเท็จจริงโดยย่อ และข้อโต้แย้งเท่านั้น คำสั่งขั้นสุดท้ายของคณะกรรมการนี้สามารถที่จะอุทธรณ์สู่ศาลได้โดยคู่กรณีที่ไม่พอใจ²² ศาลจะตรวจสอบคำวินิจฉัยนั้นว่ามีพยานหลักฐานในส่วนสาระสำคัญตามรายงานในสำนวนเพื่อสนับสนุนคำวินิจฉัยนั้นหรือไม่ หรือคำวินิจฉัยนั้นขัดต่อกฎหมายหรือไม่

ปัญหาข้อกฎหมาย (A question of law) อาจถูกตรวจสอบได้โดยศาลและหน้าที่ของศาล คือวินิจฉัยว่าคณะกรรมการละเลยไม่ใช้ดุลพินิจอย่างเหมาะสมในการค้นหา พยานหลักฐานที่คณะกรรมการเชื่อถือเพื่อประกอบการใช้เหตุผลในการปฏิเสธการพักการลงโทษหรือไม่ ซึ่งศาลจำต้องวินิจฉัยว่า ข้อมูลที่คณะกรรมการเชื่อถือเพื่อประกอบเหตุผลนี้มีประสิทธิภาพพอที่จะฟังเป็นพื้นฐานแห่งข้อเท็จจริงในการให้เหตุผลเหล่านั้นหรือไม่ และการสืบหาข้อเท็จจริงนี้อยู่ภายใต้หลักความเป็นธรรมตามรายงานในการรวบรวมข้อเท็จจริงหรือไม่ ซึ่งกรณีนี้ภาระการพิสูจน์ ตกอยู่กับผู้ต้องขังที่จะแสดงให้เห็นถึงความผิดพลาดของคณะกรรมการพักการลงโทษโดยพิจารณา ตามแนวของกฎหมายประกอบกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพักการลงโทษ ศาลจะไม่วินิจฉัยในเนื้อหาของคดี

²¹

George G. Killinger and Paul F. Cromwell, Jr., Correction in the Community: Alternatives to Imprisonment Selection Reading, p.264.

²²

Ibid., p.267.

ศาลจะไม่พิจารณาว่าเจ้าหน้าที่พักการลงโทษจะพิจารณาพักการลงโทษโดยมีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ และไม่กระทำการที่เป็นการควบคุมคณะกรรมการพักการลงโทษ โดยศาลจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเนื้อหาแห่งการพิจารณา

ถึงแม้ว่าศาลอาจบังคับ (Compel) คณะกรรมการพักการลงโทษให้กระทำการในสิ่งซึ่งกฎหมายให้กระทำ แต่ศาลไม่มีอำนาจที่จะบังคับให้คณะกรรมการพักการลงโทษให้กระทำตามแนวทางใดโดยเฉพาะ หรือไม่มีอำนาจเข้าไปควบคุมดุลพินิจของคณะกรรมการและศาลไม่อาจที่จะกระทำการเป็นผู้รับฟังเพื่อการพักการลงโทษเอง ทั้งไม่อาจสั่งให้คณะกรรมการพักการลงโทษปลดปล่อยผู้ต้องขังด้วยวิธีพักการลงโทษได้²³

ซึ่งในส่วนของศาลนี้จะเป็นการตรวจสอบ โดยคณะกรรมการควบคุมกระบวนการพิจารณาให้เป็นไปอย่างรอบคอบเพื่อเป็นการคุ้มครอง ในระหว่างการพิจารณาพักการลงโทษ ตัวอย่างเช่นศาลอุทธรณ์เขตที่ 2 ของสหรัฐ (the Federal Second Circuit Court of Appeals) ในคดี Menechino V. Oswald, 430 F. 2d 430 (2d Cir.1970) ได้กล่าวถึงแนวของคณะกรรมการพักการลงโทษว่า

“เมื่อจำต้องมีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการในการที่จะให้มีการแก้ไขปรับปรุงนักโทษ โดยดูว่าผลประโยชน์ทั่วไปของสังคมจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดหรือไม่ หากการรับโทษจำคุกต่อไปในเรือนจำ ในการทำคำวินิจฉัยเช่นนี้ คณะกรรมการไม่จำเป็นต้องถูกจำกัดโดยกฎเกณฑ์ของเรื่องพยานหลักฐาน หรือเรื่องดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ใช้เป็นจุดมุ่งหมายในการวินิจฉัยข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริง”²⁴

การที่ศาลซึ่งได้รับการอุทธรณ์ขึ้นมาตามแนวปฏิบัติจากผู้ซึ่งถูกปฏิเสธไม่ให้พักการลงโทษ จะเป็นข้อกำหนดที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง หากศาลมีนโยบายที่จะไม่แตะต้องดุลพินิจ

²³ Arnold O. Ginnow and George Gordon, *Corpus Juris secundum* p.84-85.

²⁴ Gorge G. Killinger and Paul f. Crowell Jr., *Correction in the community: Alternatives to Imprisonment Selection Readings*, p.265.

ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด การที่ผู้ต้องขังสามารถที่จะอุทธรณ์ต่อศาลได้นั้น เรียกได้ว่าเป็นการปฏิบัติต่อสิทธิของผู้ต้องขัง แม้คำวินิจฉัยของศาลจะไม่มีผลกระทบต่อการใช้ปฏิบัติไปแล้วของคดีอื่น ซึ่งไม่ได้อุทธรณ์ด้วยก็ตาม เพราะแต่เดิมนั้นศาลที่ได้รับการอุทธรณ์ รวมทั้งศาลสูงแห่งสหรัฐ (the U.S.Supreme Court) จะเข้าไปเกี่ยวข้องในกระบวนการพิจารณาในการยอมรับให้พักการลงโทษ หรือปฏิเสธการพักการลงโทษ โดยศาลที่ข้อแตกต่างระหว่างการยอมรับการพักการลงโทษ กับการยกเลิกการพักการลงโทษ ต้องพิจารณาในแง่เงื่อนไขของสิทธิแห่งความเป็นอิสระ โดยอธิบายว่า ผู้ที่ได้รับพักการลงโทษนั้นได้ถูกปลดปล่อยและกลับเข้าสู่สังคมแล้ว เขาเหล่านั้นจึงมีความเป็นอิสระในสังคม เขาเหล่านั้นสามารถใช้ประโยชน์ในสังคมได้ ไม่ว่าจะเป็นความอิสระในการดำเนินชีวิต การมีเสรีภาพโดยไม่ถูกจองจำเอาไว้ ยังไม่มีสิทธิในสังคมในฐานะเช่นนี้ศาลที่รับการอุทธรณ์ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง มักจะกำหนดให้มีความระมัดระวังอย่างมาก²⁵ รวมทั้งให้มีกระบวนการที่สอดคล้องกฎหมายในการจำกัดความเป็นอิสระโดยการยกเลิกการพักการลงโทษมากกว่าการปฏิเสธในชั้นแรก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การพิจารณาเพื่อให้พักการลงโทษนั้น รัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐได้ให้อำนาจพิเศษ ในทางบริหารสำหรับการให้การพักการลงโทษ ซึ่งในบางเขตอำนาจตามที่กฎหมายกำหนดไว้ และอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์อันแน่นอน ซึ่งคณะกรรมการพักการลงโทษไม่สามารถที่จะสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมาเพื่อเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติในการเลือกผู้ต้องขังให้พักการลงโทษ และเมื่อนักโทษอยู่ในข่ายที่จะถูกเลือก และได้รับเลือกเข้ามาเพื่อให้มีการรับฟังเพื่อพักการลงโทษแล้ว คณะกรรมการพักการลงโทษก็จำเป็นต้องมีหน้าที่รับฟังข้อมูลต่าง ๆ สำหรับให้พักการลงโทษ²⁶ โดยจะเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นมิได้ ส่วนอำนาจที่จะให้พักการลงโทษได้นั้นไม่ได้อยู่ที่ศาล แต่เป็นความอิสระตามกฎหมายของฝ่ายบริหาร ซึ่งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพักการลงโทษที่ตรงกันข้ามกับคำร้องขอของผู้ต้องขังที่ให้การพักการลงโทษนั้นเป็นเรื่องดุลพินิจของ

²⁵ Donald J. Newman and Patrick R.Anderson, Introduction to Criminal Justice, p.542.

²⁶ American Jurisprudence second edition, Volume 59 (New York: The Lawyer Co-operative Publishing Co., 1971), p.58.

ฝ่ายบริหาร ซึ่งไม่ใช่ปัญหาที่จะตรวจสอบในทางกฎหมาย (judicial review) เพราะกฎหมายกำหนดว่า คุณพินิจของฝ่ายบริหารที่กระทบโดยตรงถึงสิทธิทางกฎหมาย, หน้าที่, ประโยชน์แล้ว บุคคลเหล่านั้นอาจเสนอให้มีการตรวจสอบได้ แต่ประโยชน์ของนักโทษในการพักการลงโทษนี้ กล่าวกันว่าไม่ใช่สิทธิหรือประโยชน์ในทางกฎหมาย (legal right or privilege)

เมื่อผู้ต้องขังคนใด ได้รับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพักการลงโทษที่ยอมให้พักการลงโทษแล้ว ยังมีบทบัญญัติที่คุ้มครองผู้ต้องขังไว้ว่าการพักการลงโทษจำต้องได้รับการยอมรับจากผู้ต้องขังก่อน เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของเขาเหล่านั้น โดยถือว่าถ้าเขาถูกเลือกแล้วเขาก็จะยอมรับการพักการลงโทษและเงื่อนไขต่าง ๆ หรือมิฉะนั้นเขาจะปฏิเสธการพักการลงโทษ ซึ่งอาจเป็นเพราะปัญหาจากเรื่องเงื่อนไขที่กำหนดในการพักการลงโทษของเขา เขาก็มีสิทธิที่จะเลือกทำเช่นนั้นได้ แต่ถ้าเขาเลือกที่จะยอมรับการพักการลงโทษเพื่อควมมีเสรีภาพที่ตนต้องการแล้วเขาก็จะต้องยอมรับเงื่อนไขที่กำหนดขึ้นด้วยเช่นกัน²⁷

4.1.3 การยกเลิกการพักการลงโทษ

เมื่อมีการพักการลงโทษแล้ว จะมีการกำหนดเงื่อนไขในการปลดปล่อยให้แก่ผู้ที่ยอมรับการพักการลงโทษนั้น ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นการปลดปล่อยแบบมีเงื่อนไข (conditional release) เงื่อนไขเช่นนี้ได้รับรองถึงองค์ประกอบ 2 ประการ คือ 1. เงื่อนไขเป็นเสมือนสัญญาที่จะให้เสรีภาพแก่ผู้พักการลงโทษ และ 2. เงื่อนไขนี้สามารถยกเลิกได้ หากบุคคลนั้นไม่อาจปฏิบัติตามได้ ปกติแล้วความถี่ของการละเมิดเงื่อนไข ก็นำมาใช้ประกอบคุณพินิจในการยกเลิกการพักการลงโทษเช่นกัน กล่าวคือ การละเมิดทางเทคนิค (technical violation) ในบางมลรัฐอาจให้ออกาส โดยไม่ยกเลิกการพักการลงโทษในการละเมิดครั้งแรก เช่น ในมลรัฐเทนเนสซี, โคโลราโด, โอเรกอน และแมสซาชูเซต จะยกเลิกเมื่อมีการละเมิดทางเทคนิคประมาณ 3 ครั้ง ส่วนมลรัฐยูทาห์ ประมาณว่า แม้จะละเมิด 3 ครั้งแล้วก็อาจไม่ยกเลิกได้ ส่วนมลรัฐนิวเจอร์ซีย์นั้น การละเมิดการพักการลงโทษเพียง 2 ครั้ง ถือว่าเป็นเรื่องปกติ²⁸ ดังนั้นเงื่อนไข

²⁷ Ibid, p.60.

²⁸ Paul W.Tappan, *Crime, Justice and Correction*, p.740

ในการพักการลงโทษจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ถูกพักการลงโทษและสาธารณชน เพราะผู้ได้รับการพักการลงโทษคนหนึ่ง ๆ อาจถูกกำหนด ให้ต้องจำคุกเพิ่มขึ้นอีกหลายปีซึ่งเป็นผลมาจากการละเมิดเงื่อนไขตามข้อกล่าวหา จึงเป็นความสำคัญที่จะกล่าวว่าเงื่อนไขที่กำหนดขึ้นนั้นจำเป็นต้องมีความชัดเจนและแน่นอน ทั้งเงื่อนไขเหล่านี้จำเป็นต้องมีการจำกัดจำนวนและชนิดของเงื่อนไขให้เหมาะสมด้วย

เมื่อพิจารณาอีกแง่หนึ่ง เงื่อนไขการพักการลงโทษนี้ถือเป็นจุดมุ่งหมายและแนวทางในการดำเนินชีวิตของผู้ถูกพักการลงโทษและข้อจำกัดเหล่านี้ ถือว่าเป็นข้อกำหนดเบื้องต้นเพื่อช่วยผู้กระทำความผิดในการที่จะยอมรับการปรับตัวเข้าสู่สังคม

การละเมิดการพักการลงโทษนี้มีทั้งการละเมิดในทางเทคนิคและทางกระทำ ความผิดขึ้นใหม่ การละเมิดทางเทคนิคเป็นเรื่องเงื่อนไขที่กำหนดไว้ก่อนที่จะมีการปลดปล่อย ซึ่งพิจารณาแยกได้จากการกระทำความผิดอาญา การละเมิดเงื่อนไขการพักการลงโทษไม่ใช่ความผิดอย่างหนึ่งทั่ว ๆ ไป ที่กำหนดโดยศาลหรือกระบวนการพิจารณาหรือการกระทำอาชญากรรม หรือการลงโทษ อย่างไรก็ตามการสูญเสียอิสรภาพของผู้พักการลงโทษนั้นจะเร็วกว่าที่เขาถูกดำเนินคดีในศาลสำหรับความผิดเดียวกัน เงื่อนไขการพักการลงโทษดังกล่าวหากได้รับการปฏิบัติจากผู้พักการลงโทษด้วยดีแล้ว ถือว่าเขาสามารถบริหารตนเองได้ในที่สุด จะมีการอนุญาตให้ผู้พักการลงโทษหลุดพ้นจากการถูกสอดส่องในการพักการลงโทษและอยู่ในฐานะประชาชนธรรมดา ในแง่นี้เขาจึงต้องปฏิบัติตามเหตุผลและแนวทางตามความมุ่งหมายของกฎหมาย การกระทำอาชญากรรมซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำความผิดคดีร้ายแรง (felony) หรือคดีความผิดปานกลาง (misdemeanor) เมื่อรับตัวผู้พักการลงโทษมาแล้ว เจ้าหน้าที่พักการลงโทษจะเป็นผู้ยกเลิกการพักการลงโทษต่อไป²⁹

การพักการลงโทษจึงอาจถูกยกเลิกได้ ถ้ามีการละเมิดเงื่อนไขหรือได้กระทำความผิดใหม่ขึ้น บางเขตอำนาจ เช่น ในมลรัฐนิวยอร์ก การยกเลิกแทบจะดูที่การถูกจับกุมของผู้พักการลงโทษ รวมทั้งในมลรัฐคาลิฟอร์เนียด้วย แม้ผู้พักการลงโทษนั้นจะถูกพิจารณาพบว่าไม่

²⁹ Henry Burns, Jr., Corrections Organization and Administration,

ได้กระทำความผิดอาญาอย่างที่เขากฎจับกุมก็ตาม เขาก็อาจกลับสู่เรือนจำเยี่ยงผู้กระทำละเมิด ในเขตอำนาจส่วนใหญ่ การพักการลงโทษของผู้กระทำผิดถูกยกเลิกเพราะกระทำความผิดอาญา ซ้ำใหม่³⁰ โดยเขาจำต้องใช้หนี้ตามระยะเวลาที่เขาได้ใช้ไปในการพักการลงโทษก่อน ซึ่งในมลรัฐ ส่วนมากจะใช้การลงโทษที่มีระยะเวลาขั้นสูงยาวนาน จึงต้องมีการรอให้ระยะเวลาว่างพ้นไปช่วง หนึ่งก่อน แล้วเขาก็จะได้รับการเลือกเพื่อให้พักการลงโทษอีกครั้งหนึ่ง ในบางเขตอำนาจ คณะ กรรมการพักการลงโทษมีดุลพินิจที่จะแบ่งช่วงเวลาของนักโทษในการจำคุกเป็น 2 ระยะ คือ ต้อง จำคุกที่เหลือจากการพักการลงโทษแล้ว จึงจะจำคุกต่อในความผิดใหม่ หลังจากนั้นก็พิจารณา ระยะเวลาในการเลือกที่จะพักการลงโทษใหม่อีกทีหนึ่ง ต่อมามีการแก้ไขปัญหานี้ คือ ประมวล กฎหมายอาญาต้นแบบ (The Model Penal Code) มาตรา 305.21 ได้มอบหมายการวินิจฉัย แก่ศาลอาญา โดยให้ศาลมีอำนาจวินิจฉัยว่า ผู้กระทำความผิดควรจะได้รับโทษที่เหลือใน การพักการลงโทษ และโทษในความผิดใหม่ต่อเนื่องกันไปหรือพร้อมกัน แต่ไม่อนุญาตให้รวมโทษ เข้าไปในคดีที่จะทำให้ระยะเวลาขยายออกมากเกินไป³¹

เมื่อการกระทำความผิดอาญา ได้กระทำลงโดยผู้พักการลงโทษและถ้าผู้พักการ ลงโทษมีระยะเวลาเหลืออยู่ในโทษเดิม รัฐอาจจะตัดสินใจไม่ดำเนินการไปตามกฎหมายที่ กำหนดไว้กล่าวคือ รัฐอาจตัดสินใจที่จะไม่ฟ้องคดีในความผิดใหม่ที่เกิดขึ้น แต่อนุญาตให้ คณะกรรมการพักการลงโทษพิจารณาให้ผู้ถูกพักการลงโทษกลับไปรับโทษเดิมในฐานะของผู้ ละเมิดการพักการลงโทษทางเทคนิคแทน ในบางเขตอำนาจมีนโยบายของคณะกรรมการพักการ ลงโทษที่จะไม่ยกเลิกการพักการลงโทษ เมื่อมีการตั้งข้อหาแก่ผู้พักการลงโทษว่าได้กระทำความ ผิดอาญาใหม่ขึ้น แต่ไม่ปรากฏถึงการถูกลงโทษตามหลักฐานแห่งความผิดนั้น เมื่อผู้พักการลง โทษละเมิดเงื่อนไขแห่งการพักการลงโทษของเขา เช่นไม่ไปรายงานตัว หรือออกจากงานโดยไม่ ได้รับอนุญาต เขาจะถูกดำเนินและตักเตือนจากเจ้าหน้าที่ผู้สอดส่องดูแลเขา และการควบคุม จะเข้มงวดขึ้น ในมลรัฐส่วนใหญ่จะมีบทกฎหมายหรือนโยบายของฝ่ายบริหารที่จะลงโทษผู้ที่ ละเมิดเงื่อนไขแห่งการพักการลงโทษเพิ่มขึ้น ใน 18 มลรัฐจะอนุญาตให้มีการลดวันต้องโทษ

³⁰ Paul W. Tappan, *Crime, Justice and Correction*, p.741

³¹ *Ibid.*

(good-times) ในระหว่างที่มีการพักการลงโทษด้วย เช่นเดียวกับช่วงเวลาในการจำคุก แต่การลดวันต้องโทษอาจถูกระงับหากมีการคาดหมายว่ามีการผิดเงื่อนไข และขยายระยะเวลาในการสอดส่องออกไปอีก ความแตกต่างกันของแต่ละมลรัฐนี้ ขึ้นอยู่กับทัศนคติของคณะกรรมการหรือนโยบายของคณะกรรมการและระยะเวลาของการพักการลงโทษ การยกเลิกการพักการลงโทษ จึงถือเป็นบทลงโทษอย่างหนึ่งต่อการละเมิด อัตราในการยกเลิกการพักการลงโทษที่สูงในกรณีที่มีการละเมิดเงื่อนไขจะกระทบต่อความเข้มงวดและทัศนคติของคณะกรรมการแต่ละมลรัฐ หรือกระทบต่อความเชื่อที่ว่า การละเมิดเงื่อนไขเป็นสัญลักษณ์ของการกระทำผิดอาญา และเป็นผลให้มีการยกเลิกการพักการลงโทษ³²

เมื่อมีการละเมิดการพักการลงโทษแล้วย่อมเป็นสิทธิของคณะกรรมการที่จะพิจารณาว่าการละเมิดเงื่อนไขการพักการลงโทษนั้นเป็นสิ่งที่มีความอันตรายหรือร้ายแรง หรือไม่ เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการจำคุกอีกครั้งโดยไม่จำเป็น หากไม่เป็นเรื่องร้ายแรงแล้ว ก็อาจจะพิจารณาให้เพิ่มความเข้มงวดในการสอดส่องดูแลหรือลดวันที่จะได้รับสิทธิลดวันต้องโทษลงไป ซึ่งจะเป็นผลดีมากกว่า ดังนั้น จึงมีการกักตัวผู้พักการลงโทษเอาไว้ก่อนเพื่อที่ให้คณะกรรมการพิจารณาว่า เขาควรที่จะกลับเข้าสู่เรือนจำเพื่อรอคอยให้มีการรับฟังเพื่อยกเลิกการพักการลงโทษของเขาหรือไม่

ผู้พักการลงโทษที่ละเมิดเงื่อนไขนั้น เมื่อกลับเข้าสู่เรือนจำเพื่อรอการรับฟังคำวินิจฉัยว่าการพักการลงโทษของเขาควรจะถูกยกเลิกหรือไม่ มี 16 มลรัฐที่ไม่มีการกำหนดให้มีการรับฟัง และการยกเลิกจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งเป็นความขัดแย้งอย่างเห็นได้ชัดกับแนวความคิดที่กำหนดหลักเกณฑ์ขั้นต่ำในเรื่องกระบวนการนิติธรรม แต่มีหลายเหตุผลที่กล่าวกันไว้คือ

1. เนื่องจากการพักการลงโทษเป็นความกรุณา จึงมีอิสระที่จะถูกเพิกถอนเมื่อใดก็ได้
2. การพักการลงโทษเป็นสัญญา ซึ่งผู้ถูกพักการลงโทษได้ยินยอมรับเงื่อนไขอื่นซึ่งอาจจะถูกยกเลิกได้โดยปราศจากการรับฟังหรือตั้งเตือน

³² Ibid., p.742.

3. ผู้พักการลงโทษยังถูกจำคุกอยู่โดยการคุมขังและการยกเลิกจะถูกกำหนดให้เป็นการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการคุมขังโดยเรือนจำเท่านั้น

4. ผู้พักการลงโทษนั้น ครั้งหนึ่งเคยได้รับสิทธิเต็มที่ตามหลักนิติธรรมในกระบวนการพิจารณาสำหรับความผิดของเขาและได้เคยใช้สิทธินั้นมาแล้ว จึงไม่อาจเรียกร้องให้ฝ่ายบริหารวินิจฉัยโดยเขาเป็นประธาน (subject) แห่งสิทธินั้นอีก³³

แต่อย่างไรก็ดี ข้อกำหนดในเรื่องกระบวนการนิติธรรมได้แพร่เข้ามาสู่การดำเนินการพักการลงโทษโดยเฉพาะในช่วงการยกเลิกการพักการลงโทษมากขึ้น ทำให้มีหลักในการคุ้มครองผู้พักการลงโทษเพิ่มขึ้นด้วย ดังรายละเอียดที่จะได้กล่าวต่อไป

ส่วนขั้นตอนในการยกเลิกการพักการลงโทษนั้น เริ่มเมื่อเจ้าหน้าที่พักการลงโทษผู้สอดส่องดูแลผู้พักการลงโทษได้ทราบถึงการละเมิดขึ้น ถ้าการละเมิดนี้เป็นสิ่งร้ายแรง ผู้พักการลงโทษจะถูกควบคุมตัวไว้ในเรือนจำหรือศูนย์คุมตัว (detention center) เจ้าหน้าที่พักการลงโทษสามารถที่จะออกคำสั่งให้ประกันตัวชั่วคราวระหว่างคุมตัวอยู่จนกว่าจะได้รับอนุญาตให้ประกันตัวจากสมาชิกของคณะกรรมการพักการลงโทษ ในบางเขตอำนาจมีสมาชิกของคณะกรรมการพักการลงโทษเพียงคนเดียวก็สามารถออกคำสั่งให้ประกันแก่ผู้พักการลงโทษที่ถูกคุมตัวได้ หากเจ้าหน้าที่พักการลงโทษเห็นว่า แม้การละเมิดเงื่อนไขเป็นสิ่งสำคัญมาก แต่การลงโทษจำคุกระยะสั้นก็เพียงพอแล้ว หลังจากมีการปรึกษาผู้บังคับบัญชาแล้ว อาจให้มีการดำเนินผู้ถูกพักการลงโทษและเพิ่มการสอดส่องดูแลให้เข้มงวดยิ่งขึ้นหรือเพิ่มเงื่อนไขอื่นอีกได้³⁴

มีข้อพิจารณาว่าการละเมิดการพักการลงโทษนั้น ควรจะมีความแน่นอนในการพิสูจน์เพียงใดจะพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัยว่าการละเมิดได้เกิดขึ้นจริงหรือเพียงแต่พิสูจน์ว่าพยานหลักฐานมีน้ำหนักมากกว่า หรือพิสูจน์ว่าการจับกุมมีเหตุสมควร (Probable cause) หรือไม่ ซึ่งยังไม่มีข้อยุติในการกำหนดมาตรฐานการพิสูจน์ดังกล่าวโดยกฎหมายของมลรัฐแคนซัสเห็นว่า

³³ Ibid., p.743.

³⁴ Henry Burnd, Jr., Corrections Organization and Administration, p.309.

การวินิจฉัยในชั้นยกเลิกการพักการลงโทษจะมีความสำคัญมากกว่าชั้นจับกุมผู้พักการลงโทษ อำนาจในการจับกุมจะเกิดขึ้นเมื่อมีการพิจารณาว่านักโทษผู้พักการลงโทษได้ละเมิดการพักการลงโทษของเขา โดยไม่มีข้อกำหนดในเรื่องพยานหลักฐานในการยกเลิกแสดงเอาไว้ให้เห็น ส่วนกฎหมายของมลรัฐมิชิแกน พิจารณาว่าการยกเลิกจะปรากฏขึ้นภายหลังจากการจับกุมผู้พักการลงโทษ และให้อำนาจที่จะสั่งยกเลิกการพักการลงโทษได้เพราะเหตุถูกจับกุมซึ่งการจับกุมนั้นได้แสดงให้เห็นในตัวแล้วว่ามีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อว่าการละเมิดการพักการลงโทษได้เกิดขึ้น และให้อำนาจที่จะจับกุมได้โดยเจ้าหน้าที่พักการลงโทษหรือเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อย มีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อได้ถึงการละเมิดการพักการลงโทษนั้น โดยไม่จำเป็นต้องใช้หลักเกณฑ์ของการมีหลักฐานเพียงพอในการใช้ดุลพินิจชั้นนี้เป็นพิเศษ และกฎหมายแห่งมลรัฐวิสคอนซินไม่ได้กำหนดเรื่องมาตรฐานของการมีพยานหลักฐานที่มีประสิทธิภาพทั้งในชั้นพิจารณาจับกุมและพิจารณายกเลิกการพักการลงโทษ

ความแน่นอนของการละเมิดการพักการลงโทษเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะพื้นฐานในการใช้ดุลพินิจจะต้องสามารถพิสูจน์ได้หรือยอมรับได้ในเนื้อหาของคดีที่มีการละเมิดเงื่อนไขนั้น ๆ ดังนั้น มาตรฐานที่ใช้ในทางปฏิบัตินั้นจะต้องมีการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการยกเลิกการพักการลงโทษโดยต้องมีปรากฏพยานหลักฐานที่ชัดเจนและยุติธรรมว่าเงื่อนไขของการพักการลงโทษได้ถูกละเมิดแล้ว แต่มาตรฐานนั้นอาจจะแตกต่างกันแต่ละคดี ซึ่งถ้าการพักการลงโทษถูกยกเลิกเพราะเหตุที่มีการกระทำความผิดอาญาใหม่ขึ้น จะต้องใช้มาตรฐานการพิสูจน์คือ พิสูจน์อย่างไม่ต้องสงสัยและถ้ามีการรับสารภาพข้อพิสูจน์จะต่ำลงไปอีก³⁵

สำหรับข้อมูลที่เจ้าหน้าที่พักการลงโทษได้รับในเรื่องการละเมิดการพักการลงโทษนี้จะมีมาจากหลายแหล่ง แหล่งแรกคือจากที่เจ้าหน้าที่พักการลงโทษพบเห็นการละเมิดเงื่อนไขด้วยตัวของเขาเอง แหล่งข้อมูลที่ 2 คือ จากเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งถ้าผู้พักการลงโทษถูกจับกุม เจ้าหน้าที่พักการลงโทษจะได้รับการบอกกล่าว และได้รับโอกาสให้เข้าไปเยี่ยมผู้พักการลงโทษใน

³⁵ Robert O. Dawson, *Sentencing*, p.341

ที่คุมขังและบุคคลอื่นก็อาจเข้ามาเกี่ยวข้องกับอีกโดยการบอกข่าวเกี่ยวกับการละเมิด การพักการลงโทษก็ได้ เช่น สมาชิกของครอบครัวผู้พักการลงโทษ, นายจ้าง หรือเพื่อน เป็นต้น

บทบัญญัติของมลรัฐแคนซัส ให้อำนาจคณะกรรมการพักการลงโทษแห่งสถานลงโทษ (the penitentiary) ในการยกเลิกการพักการลงโทษของผู้ต้องขังที่ถูกพักการลงโทษจากสถาบันแห่งนี้ ผู้ดูแลของสถาบันมีอำนาจที่จะนำผู้ต้องขังสงสัยว่าละเมิดการพักการลงโทษเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการพักการลงโทษ แต่ไม่มีบทบัญญัติสำหรับการรับฟังในประเด็นที่ว่ามีการละเมิดเงื่อนไขการพักการลงโทษหรือไม่ ส่วนในมลรัฐมิชิแกน คณะกรรมการมีอำนาจในการทำคำวินิจฉัยเพื่อยกเลิก ผู้พักการลงโทษอาจกลับสู่สถาบันที่เขาได้รับการพักการลงโทษ เมื่อปรากฏว่าอาจมีการละเมิดการพักการลงโทษ หลังจากที่เข้าไปแล้วเขาจำต้องได้รับการรับฟังที่เป็นธรรมและไม่ลำเอียงตามข้อกล่าวหาเหล่านั้น ภายใต้อำนาจ 30 วัน ต่อหน้าคณะกรรมการ 2 คน ซึ่งเป็นสมาชิกของคณะกรรมการพักการลงโทษ ตามกฎเกณฑ์และบทบัญญัติของกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติแล้วในการใช้ดุลพินิจขั้นต้นนี้จะทำโดยเจ้าหน้าที่พักการลงโทษผู้สอดส่องดูแล (the supervising parole officer) โดยธรรมดาแล้ว เจ้าหน้าที่จะรับรองโดยตัวของเขาเองว่า มีหลักฐานเพียงพอสำหรับการยกเลิก และการยกเลิกนั้นมีเหตุอันสมควร แล้วจะเสนอความเห็นขึ้นไป ในมลรัฐมิชิแกน และวิสคอนซิน รายงานความเห็นของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษในเรื่องการยกเลิกการพักการลงโทษนี้ จะได้รับการพิจารณาจากผู้บังคับบัญชาของสำนักงานเขต (the district office) ถ้าเห็นด้วยกับความเห็นที่เสนอมา ก็จะเสนอเรื่องไปสู่ศูนย์กลางหัวหน้าส่วนพักการลงโทษ (Central parole headquarters) และในมลรัฐมิชิแกน คณะกรรมการพักการลงโทษนี้ กฎหมายจะไม่ได้กำหนดให้มีการรับฟัง และแม้ว่าจะได้มีการวินิจฉัยที่จะยกเลิกการพักการลงโทษนั้นไว้ก่อนแล้วก็ตาม คณะกรรมการพักการลงโทษของมลรัฐวิสคอนซิน จะพิจารณาถึงการลดวันต้องโทษที่มีอยู่มากหรือน้อยเพียงใด และกำหนดวันที่จะให้มีการรับฟังเพื่อยอมรับการพักการลงโทษอีกทีหนึ่ง³⁶

กรณีที่มีการจับตัวผู้พักการลงโทษได้ในขณะที่มีการกระทำความผิดอาญา การยกเลิกการพักการลงโทษก็ไม่จำเป็นต้องมีการสอบสวนใดต่อไป แต่กรณีที่สูงส่งว่ามีการละเมิดเกิด

³⁶ Ibid., p.346.

ขึ้นหรือไม่ ก็เป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่พักการลงโทษต้องมีการสอบสวนหารายละเอียดและรวบรวมข้อมูลเพื่อทำคำวินิจฉัย อาจมีการสัมภาษณ์ผู้ต้องขัง แม้จะปรากฏชัดว่ามีการละเมิดการพักการลงโทษก็ตาม เพื่อที่จะกำหนดระดับความร้ายแรงแห่งความผิด หรือผู้พักการลงโทษอาจถูกสัมภาษณ์โดยเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ เมื่อมีการละเมิดเกิดขึ้นแต่ไม่ร้ายแรงพอที่จะยกเลิกการพักการลงโทษ แต่ก็ทำเพื่อนำไปบันทึกเป็นข้อมูลสำหรับเป็นหลักฐานอ้างอิงในการละเมิดการพักการลงโทษต่อไปในภายหน้า

ในรายงานการละเมิดการพักการลงโทษนี้ จะต้องมีการยืนยันถึงเหตุแห่งการละเมิดและบรรจุเนื้อหาที่มีข้อมูลต่าง ๆ เช่น สถาบันที่ให้พักการลงโทษ, ชื่อของผู้พักการลงโทษที่อยู่ ความผิด โทษที่ได้รับ รวมทั้งสิ่งอื่นในทำนองเดียวกันนี้ รายงานจะมีรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมในการกระทำความผิดบันทึกไว้ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ข้อหาที่มีการละเมิดการพักการลงโทษจะถูกอธิบายไว้พร้อมกับข้อความว่า มีการละเมิดกฎเกณฑ์ของการพักการลงโทษตามข้อหาอันหรือไม่ว่า มีการทำความผิดกฎหมายตามข้อหาอันหรือไม่ว่า คำแถลงของผู้พักการลงโทษก็จะมีปรากฏอยู่ด้วย ซึ่งอาจเป็นการแถลงรับสารภาพที่ได้กระทำอาชญากรรมหรือคำแถลงในเรื่องการละเมิดตามข้อกล่าวหา ประวัติในการสอดส่องก็จะรวมอยู่โดยมีรายละเอียดในเรื่องการเปลี่ยนงาน, สถานะทางครอบครัว, หนี้สิน, การกระทำความผิดในครั้งก่อนๆ, ทัศนคติ และกล่าวถึงความเป็นไปได้ของการดำเนินการตามโปรแกรมการพักการลงโทษต่อไปหรือโปรแกรมอื่นที่สามารถจะทำได้ หากมีการสอดส่องดูแลผู้พักการลงโทษต่อไป รวมทั้งความเห็นของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษที่ประเมินผู้พักการลงโทษและพฤติกรรมของเขา³⁷ ซึ่งในแต่ละมลรัฐจะมีรายละเอียดไม่เหมือนกัน แต่โดยส่วนใหญ่แล้วเนื้อหาในรายงานดังกล่าวจะมีดังนี้

1. รายงานสรุปให้เห็นถึงพฤติกรรมหลักที่สำคัญขณะถูกพักการลงโทษ
2. สถานะแวดล้อมที่นำไปสู่การละเมิดการพักการลงโทษ รวมทั้งพฤติกรรมแห่งการกระทำความผิดด้วย
3. จำนวนข้อหาที่ปรากฏว่ามีการละเมิด

³⁷ Henry Burns, Jr., Corrections Organization and Administration, p.310.

4. คำเสนอและความเห็น โดยเจ้าหน้าที่ประเมินจากพฤติกรรมของผู้ละเมิด โดยทั่ว ๆ ไป และความเห็นที่ควรให้กลับสู่สถาบัน หรือให้มีการพักการลงโทษต่อไปโดยมีหรือไม่มีข้อจำกัดเพิ่มขึ้น

5. วันที่มีการละเมิดการพักการลงโทษ

6. วันที่และสถานที่ที่ผู้ละเมิดถูกพบตัว

7. ถ้ามีการหลบหนีเกิดขึ้น รายงานการละเมิดการพักการลงโทษอาจะระบุโดยเจ้าหน้าที่พักการลงโทษถึงการสืบหาตัวด้วย แม้ผลของการสืบหาตัวนั้นจะแสดงให้เห็นว่าไม่มีการละเมิดเกิดขึ้นก็ตาม³⁸

ก. ข้อกำหนดในเรื่องกระบวนการนิติธรรม (Due Process)

การยกเลิกการพักการลงโทษไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการฟ้องร้องคดีอาญา ไม่มีข้อสันนิษฐานสำหรับผู้บริสุทธิ์ (presumption of innocence) แก่ผู้พักการลงโทษ³⁹ จึงต้องมีการกำหนดว่าพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงนั้นมีเหตุผลที่จะแสดงได้ว่าบุคคลนั้นไม่ได้ปฏิบัติตามระยะเวลาและเงื่อนไขในการปลดปล่อย มีบทบัญญัติแห่งสหรัฐ (Federal Statutes) กำหนดว่าถ้าผู้พักการลงโทษของสหรัฐ (federal parolee) ถูกกล่าวหาว่าละเมิดการพักการลงโทษ คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งสหรัฐ (the United States Parole Commission) อาจเรียกให้ผู้พักการลงโทษปรากฏตัวในการรับฟัง หรือพิจารณาตามเหตุผลอันสมควรหรือนำตัวกลับมา ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ผู้ถูกกล่าวหาว่าละเมิดการพักการลงโทษนั้นจำเป็นต้องได้รับโอกาสที่จะมีการรับฟังเบื้องต้น (a preliminary hearing) ในการพิจารณาว่ากรณีมีมูล (probable cause) ที่เชื่อว่าเงื่อนไขการพักการลงโทษถูกละเมิดหรือไม่ ถ้ามีเหตุเช่นนั้นการรับฟังขั้นสุดท้าย (final hearing) ก็จะมีขึ้นอีกทีหนึ่ง เพื่อพิจารณาว่าจะต้องมีการยกเลิกการพักการลงโทษหรือไม่ ซึ่งการรับฟังเพื่อยกเลิกการพักการลงโทษจำเป็นต้องมีขึ้นภายใน 90 วัน นับแต่รับตัวกลับมา⁴⁰

³⁸ Robert O. Dawson, *Sentencing*, p.349.

³⁹ *American Jurisprudence*, volumn 59, p.97.

⁴⁰ *Ibid.*, p.99.

แต่เดิมนั้นเมื่อมีการยอมรับให้พักการลงโทษแก่ผู้ต้องขังแล้ว บุคคลนั้นจะมีเสรีภาพภายใต้เงื่อนไข และการจะเอาสิทธิดังกล่าวคืนกลับมาสู่รัฐได้ก็จำต้องมีเหตุเพราะมีการละเมิดเงื่อนไขในการพักการลงโทษที่ได้ยอมรับแล้วเท่านั้น และการยกเลิกการพักการลงโทษจะเป็นไปโดยอัตโนมัติโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลควรที่จะลดหย่อนผ่อนโทษ สิ่งนี้เองที่มีการเห็นว่าควรมีการคุ้มครองประโยชน์เหล่านี้ ศาลสูง (the Supreme Court) ตั้งข้อกำหนดว่าผู้พักการลงโทษจะต้องได้รับการรับฟังก่อนที่จะมีการยกเลิกการพักการลงโทษ หรืออีกนัยหนึ่งคือการละเมิดเงื่อนไขการพักการลงโทษเป็นสิ่งสำคัญแต่ไม่ใช่เหตุผลพื้นฐานเพียงพอสำหรับการยกเลิกการพักการลงโทษ คณะกรรมการพักการลงโทษถูกกำหนดให้วินิจฉัยว่าผู้ละเมิดการพักการลงโทษยังคงมีความเสี่ยงในการที่จะให้มีการพักการลงโทษอยู่หรือไม่ และเขาหรือเธออาจนำเหตุผลสมควรที่จะใช้ลดหย่อนผ่อนโทษมาเสนอต่อการพิจารณาของคณะกรรมการได้ แม้จะเป็นผู้กระทำความผิด (a conviction) ก็ไม่ลบล้างความจำเป็นสำหรับการวินิจฉัยอันสำคัญในการยกเลิกการพักการลงโทษ และการรับฟังเพื่อยกเลิกการพักการลงโทษนี้มีความคุ้มกันอย่างเต็มที่ในการใช้สิทธิแห่งกระบวนการนิติธรรม⁴¹

หลังจากที่ตัวแทนของคณะกรรมการพักการลงโทษได้พิจารณาเห็นควรยกเลิกการพักการลงโทษกรณีการละเมิดเงื่อนไขในทางเทคนิค หรือเพราะผู้ได้รับการพักการลงโทษได้กระทำความผิดขึ้นใหม่นั้น ผู้พักการลงโทษจะได้รับการป้องกันตนในกระบวนการนิติธรรมที่กำหนดโดยศาลสูงสหรัฐ⁴² โดยในปี 1967 ศาลสูงแห่งสหรัฐในคดี Mempa V. Rhay ได้วางกฎเกณฑ์ว่าในการยกเลิกการรอลงโทษ (probation) และกำหนดโทษใหม่นั้น ผู้กระทำผิดจำเป็นต้องมีที่ปรึกษา (counsel) ดังนั้น เมื่อมีคำวินิจฉัยเช่นนี้จึงมีการพิจารณาให้ยอมรับหลักนี้มาใช้ในการยกเลิกการพักการลงโทษด้วย

⁴¹ Ibid., p.99-100.

⁴² Gerald D.Rubin, Introduction to the criminal justice system : principle procedure. practice (New York : Harnar& Row Publishers, 1980) ,p. 372.

ในปี 1968 ผู้พิพากษาศาลสูง (a superior court judge) ในมลรัฐวอชิงตัน ได้วางกฎเกณฑ์ว่าผู้พักการลงโทษควรมีสถานที่ที่จะเข้าถึงรายงานการยกเลิกการพักการลงโทษ สิทธิในการเผชิญหน้าและซักค้านพยาน โดยท่านผู้พิพากษาได้กล่าวว่า “ไม่มีความแตกต่างกันในสาระสำคัญระหว่างการยกเลิกการรอการลงโทษกับการยกเลิกการพักการลงโทษ”⁴³ โดยหลักเกณฑ์นี้ ได้อธิบายเพิ่มขึ้นว่า การรับฟังในการยกเลิกการพักการลงโทษจำต้องอยู่ในแหล่งที่ใกล้กับจุดที่มีการกล่าวหาว่าละเมิดเงื่อนไขเพื่อก่อให้เกิดความสะดวกในการแสดงให้ปรากฏซึ่งพยานหลักฐาน ในที่สุดศาลได้กำหนดให้มีที่ปรึกษาโดยแต่งตั้งอย่างไม่จำต้องคำนึงถึงตัวผู้พักการลงโทษว่าต้องการมีที่ปรึกษาหรือไม่ และการจับกุมต้องมีการให้เหตุผลที่แน่นอน

หลังจากนั้น คณะกรรมการในเรื่องระยะเวลาการจำคุกและการพักการลงโทษแห่งมลรัฐวอชิงตัน (the Washington Board of Prison Terms and Paroles) ได้สนับสนุนให้แก้ไขกฎหมายโดยฝ่ายนิติบัญญัติ มีข้อกำหนดที่จะต้องมีการบอกกล่าวถึงข้อหาว่าละเมิดเงื่อนไขในระยะเวลาอันสมควร และกำหนดให้มีการรับฟังในระยะใกล้เคียงกับข้อกล่าวหาว่าละเมิดเงื่อนไขปรากฏขึ้น มีการกำหนดว่าคณะกรรมการมีอำนาจออกหมายเรียก (subpoena power) ผู้พักการลงโทษจะต้องได้รับโอกาสในการถามค้านพยานและเผชิญหน้ากับพยาน การรับฟังทุกขั้นตอนที่เกิดขึ้นจะต้องถูกทำบันทึกและทำรายละเอียดเพื่อใช้ในการอุทธรณ์ พร้อมกับกำหนดเงื่อนไขให้พยานหลักฐานทุกชนิดไม่สามารถที่จะนำมาใช้ฟ้องร้องในทางอาญาแก่ผู้พักการลงโทษอีก และกำหนดให้ผู้พักการลงโทษจำต้องตอบคำถาม ถ้าเขาปฏิเสธก็สามารถพิจารณาได้ทันที และถือว่ามีเหตุผลสมควรที่จะยกเลิกการพักการลงโทษ

ศาลสูงแห่งสหรัฐ วินิจฉัยในคดี Morrissey V. Brewer โดยถือว่าผู้พักการลงโทษเป็นผู้มีเสรีภาพตามเงื่อนไข จึงมีสิทธิที่จะได้รับการปกป้องจากบทบัญญัติเรื่องกระบวนการนิติธรรมตามรัฐธรรมนูญฉบับที่ 5 และ 14 ที่แก้ไขแล้ว โดยกล่าวว่า

“เสรีภาพของผู้พักการลงโทษให้อำนาจแก่เขาที่จะทำสิ่งใด ๆ อย่างกว้างขวาง โดยเปิดกว้างแก่บุคคลทั่วไปเสมือนผู้ซึ่งไม่เคยกระทำความผิดใดมาก่อน ผู้พักการลงโทษถูกปลดปล่อยจากเรือนจำ โดยอยู่บนพื้นฐานการประเมินที่ว่าเขาได้ให้สัญญาที่มีเหตุผลพอที่จะ

⁴³ Henry Burns, Jr., *Correction Organization and Ministration*, p.311.

แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการกลับเข้าสู่สังคมและดำเนินชีวิตอย่างมีเหตุผล โดยพึ่งตนเอง ภายใต้งานไขการพักการลงโทษของเขา เขาสามารถที่จะทำงานที่เป็นประโยชน์และมีอิสระที่จะอยู่กับครอบครัวและเพื่อน รวมทั้งดำเนินชีวิตในรูปแบบอื่นที่เกี่ยวข้องตามธรรมดาทั่วไป”⁴⁴

และได้แบ่งแยกขั้นตอนในการรับฟังเบื้องต้นกับขั้นตอนในการรับฟังเพื่อยกเลิกเป็น 2 ขั้นตอน⁴⁵ ซึ่งการรับฟังเบื้องต้นมีขึ้นเพื่อจะวินิจฉัยว่ามีเหตุสมควรพอที่จะเชื่อได้หรือไม่ว่าผู้พักการลงโทษได้ละเมิดเงื่อนไขแห่งการพักการลงโทษ ส่วนการรับฟังเพื่อยกเลิกในชั้นสุดท้ายนั้น กระทำต่อหน้าคณะกรรมการพักการลงโทษเพื่อประเมินจากข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องเท่าที่ได้ตรวจสอบมา และพิจารณาว่าการวินิจฉัยข้อเท็จจริงนั้น มีเหตุสมควรที่จะยกเลิกการพักการลงโทษหรือไม่ ซึ่งแยกพิจารณาได้ดังนี้

-การรับฟังเบื้องต้น (Preliminary hearing)

เมื่อมีการจับกุมผู้พักการลงโทษแล้ว การวินิจฉัยจำต้องกระทำโดยบุคคลซึ่งไม่มีส่วนได้เสียในคดีว่า จะคงให้มีการยกเลิกการพักการลงโทษ สำหรับผู้พักการลงโทษหรือไม่ โดยอยู่บนพื้นฐานของควมมีเหตุผล ผู้พักการลงโทษจำต้องได้รับการบอกกล่าวถึงเรื่องการรับฟังและเนื้อหาของข้อกล่าวหาว่ามีการละเมิด การรับฟังจำต้องกำหนดให้ใกล้กับเวลาที่ถูกจับกุมหรือเวลาที่กล่าวหาว่ากระทำละเมิด ผู้พักการลงโทษมีสิทธิที่จะแสดงหรือทำให้ปรากฏซึ่งพยานเอกสารหรือพยานบุคคล ในเรื่องความประพฤติของเขา หรือให้บุคคลผู้ซึ่งให้ข้อมูลที่เป็นปฏิปักษ์ต่อเขาซึ่งอาจทำให้เขาถูกยกเลิกการพักการลงโทษนี้ ตอบคำถามของผู้พักการลงโทษได้ เจ้าหน้าที่ผู้รับฟังจะต้องทำสรุป, บันทึกย่อรายละเอียดที่กล่าวแล้วข้างต้น แล้ววินิจฉัยว่ามีความเพียงพอ หรือไม่ที่จะเสนอต่อคณะกรรมการพักการลงโทษให้ใช้ดุลพินิจยกเลิกการพักการลงโทษ และเจ้าหน้าที่จะต้องกล่าวถึงเหตุผลและหลักฐานที่เขาเชื่อด้วย

⁴⁴ Daniel E. Manville, Prisoner's self-help litigation manual (New York: Oceana Publications, Inc., 1983) p.343-344.

⁴⁵ Henry Burns, Jr., Corrections Organization and Administration, p. 311.

ข้อกำหนดขั้นต่ำในเรื่องกระบวนการนิติธรรมนั้นกำหนดขั้นตอนไว้ดังนี้

1. คำบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับข้อกล่าวหาว่ากระทำละเมิดการพักการลงโทษ
2. เปิดเผยแพร่พยานหลักฐานที่เป็นปฏิบัติแก่ผู้พักการลงโทษได้ทราบ
3. ให้โอกาสในการรับฟังพยานบุคคลและเสนอพยานหลักฐานหรือเอกสาร
4. มีสิทธิที่จะเผชิญหน้าและถามค้านพยานบุคคล เว้นแต่ว่าเจ้าหน้าที่ผู้พักการลงโทษเห็นว่าผู้ให้ข้อมูลจะตกอยู่ในความเสี่ยงหากเปิดเผยตัวขึ้นมา
5. การรับฟังจะต้องเป็นกลางและไม่ลำเอียง ซึ่งกระทำโดยบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกับการกล่าวหาให้มีการยกเลิก
6. รายละเอียดและคำวินิจฉัยที่เป็นลายลักษณ์อักษรโดยผู้ค้นหาข้อเท็จจริง(the factfinders) เกี่ยวกับพยานหลักฐานที่มีอยู่และเหตุผลในการยกเลิกการพักการลงโทษรวมถึงข้อโต้แย้งด้วย

เท่ากับว่าข้อกำหนดเหล่านี้ให้มีการสืบสวนเบื้องต้นว่ามีพื้นฐานแห่งการยกเลิกปรากฏอยู่หรือไม่ และภายหลังจากจับกุมมีข้อมูลที่มากพอและมีแหล่งนำเชื่อถืออยู่หรือไม่ การพิจารณาต้องทำโดยบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกับคดี ต้องมีการเตือนผู้พักการลงโทษว่าการรับฟังจะมีขึ้น⁴⁶

ศาลสูงในคดี Morrissey ถือว่าการรับฟังเบื้องต้นจำเป็นต้องกระทำขึ้นในเวลาที่เหมาะสมเพียงกับเวลาที่ถูกล่ามโซ่หรือเวลาที่ถูกจับกุม ซึ่งจะเปิดโอกาสให้ผู้พักการลงโทษมีสิทธิที่จะเสนอพยานบุคคลและพยานหลักฐานอื่น ๆ ซึ่งใกล้ชิดกับเหตุการณ์และหาง่าย ซึ่งหากการรับฟังในชั้นสุดท้ายมีเวลานานออกไป พยานเหล่านี้อาจไม่ได้รับอนุญาตให้เสนอเข้ามา หรือคณะกรรมการพักการลงโทษหรือเจ้าหน้าที่พักการลงโทษไม่สามารถที่จะบังคับให้พยานมาให้การในชั้นรับฟังชั้นสุดท้ายได้ นอกจากนี้ยังยอมให้ผู้พักการลงโทษมีการเตรียมเพื่อปกป้องตนเองและบันทึกเหตุการณ์ไว้ก่อนที่จะสืบ ส่วนผู้กระทำผิดความผิดอาญาขึ้นมาใหม่นั้น ศาลกำหนดว่าแม้บุคคลนั้นจะพ้นข้อกล่าวหาในทางอาญา แต่การยกเลิกการพักการลงโทษก็ยัง

⁴⁶ American jurisprudence, p. 107.

อนุญาตให้ทำได้ การละเมิดการพักการลงโทษนั้นยังคงมีอยู่ตลอดตั้งแต่มีการกระทำผิด เพียงแต่จะมีผลว่าเมื่อผู้นั้นพ้นจากข้อกล่าวหาในคดีอาญาแล้ว ข้อเท็จจริงในการที่จะยกเลิกการพักการลงโทษก็หมดไป ส่วนประเด็นในเรื่องระยะเวลาของการรับฟังเบื้องต้นและการยกเลิกในชั้นสุดท้ายนั้น ศาลสูงในคดี Moody V. Daggett ได้กำหนดว่า “ระยะเวลา 2 เดือนเป็นระยะเวลาเพียงพอที่จะกำหนดให้มีการรับฟังเบื้องต้นและการรับฟังชั้นสุดท้ายเพื่อยกเลิก”⁴⁷ จุดมุ่งหมายของการกระทำเหล่านี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงพื้นฐานในควมมีเหตุผลที่จะจับกุมตัวผู้พักการลงโทษ ซึ่งควมมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่นั้นจะถูกกำหนดตามข้อกล่าวหา หลังจากมีการวินิจฉัยว่าผู้พักการลงโทษควรจะถูกนำตัวไปรับฟังเพื่อยกเลิกการพักการลงโทษในชั้นที่สุดแล้ว จุดมุ่งหมายหลักของการรับฟังเบื้องต้นก็จะเป็นที่พอใจ แม้บางข้อกล่าวหาจะไม่ถูกพิจารณาก็ตาม การรับฟังเบื้องต้นนี้อาจไม่มีความจำเป็นก็ได้หากผู้พักการลงโทษยอมรับว่าเขาได้ละเมิดการพักการลงโทษ และการรับฟังในชั้นนี้ต้องมีขึ้นภายใน 1 สัปดาห์ หลังจากมีการจับกุมผู้พักการลงโทษ⁴⁸

- การรับฟังชั้นสุดท้าย (Final hearing)

ในคดี Morrissey V. Brewer ศาลสูงได้กำหนดว่ากระบวนการนิติธรรม ได้กำหนดให้ก่อนที่จะมีคำวินิจฉัยชั้นที่สุด ของผู้มีอำนาจพักการลงโทษในการยกเลิกการพักการลงโทษ ผู้พักการลงโทษจะต้องได้รับโอกาสในการรับฟัง ภายในระยะเวลาที่เหมาะสมหลังจากที่ผู้พักการลงโทษอยู่ในเรือนจำแล้ว การรับฟังจะต้องมีพื้นฐานในการวินิจฉัยมากกว่าการวินิจฉัยโดยใช้เรื่องเหตุอันสมควร (probable cause) เพื่อที่จะเชื่อว่าผู้พักการลงโทษได้กระทำการละเมิดการพักการลงโทษ ซึ่งนำไปสู่การประเมินในท้ายที่สุดของการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง และพิจารณาถึงข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาว่าสมควรยกเลิกการพักการลงโทษหรือไม่ ผู้พักการลงโทษมีสิทธิที่จะแสดงว่าเขาไม่ได้ละเมิดเงื่อนไข หรือถ้าเขาทำจริงก็ต้องแสดงว่ามีเหตุอันสมควรในการลดหย่อนผ่อนโทษ โดยพิสูจน์ให้เห็นในทำนองที่ว่า การละเมิดนั้นไม่

⁴⁷ Daniel E. Manville, *Prisoner's self-help litigation manual*, p.346.

⁴⁸ *American Jurisprudence*, p.109.

ไซเหตุอันควรที่จะยกเลิกการพักการลงโทษ คณะกรรมการพักการลงโทษจำเป็นต้องพิจารณา และ ประเมินเหตุผลหย่อนผ่อนโทษนั้นก่อนที่จะวินิจฉัยว่า ควรจะยกเลิกการพักการลงโทษหรือไม่

ต่อมาศาลสูงได้กำหนดว่าข้อกำหนดขั้นต่ำของกระบวนการนิติธรรมที่จะต้องมีนี้ รวมถึง

1. การเขียนคำเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรในเรื่องการละเมิดการพักการลงโทษ
2. เปิดเผยแพร่หลักฐานที่เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้พักการลงโทษ
3. ให้โอกาสในการรับฟังพยานบุคคลหรือเสนอพยานเอกสาร
4. มีสิทธิที่จะเผชิญหน้าและซักค้านพยานซึ่งเป็นปฏิปักษ์ไว้แต่เห็นว่ามีเหตุผลสมควรที่จะไม่อนุญาตให้เผชิญหน้ากัน
5. ได้รับการรับฟังอย่างเป็นกลางและไม่มีอคติอย่างเช่นคณะกรรมการพักการลงโทษ
6. รายละเอียดเป็นลายลักษณ์อักษรในข้อเท็จจริงที่พบได้ตามที่ปรากฏจากพยานหลักฐานและเหตุผลสำหรับการยกเลิกการพักการลงโทษ⁴⁹
7. การรับฟังได้ทำขึ้นโดยเร็วตามสมควร

แต่อย่างไรก็ตาม ผู้มีอำนาจในการรับฟังขั้นสุดท้ายในการยกเลิกการพักการลงโทษนี้ มีการสืบสวนที่แคบและไม่เพียงพอเหมือนอย่างเช่นในการดำเนินคดีอาญา ปกติ การรับฟังจะกระทำโดย อนุกรรมการของคณะกรรมการพักการลงโทษแห่งมลรัฐ (a minority of a state parole board) ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพ เมื่อคณะกรรมการนี้รับฟังแล้ว จะรายงานสู่คณะกรรมการพักการลงโทษเต็มคณะภายใต้กระบวนการพิจารณา และคณะกรรมการพักการลงโทษนี้จะทำคำวินิจฉัย

การรับฟังเพื่อยกเลิกการพักการลงโทษในขั้นสุดท้ายนี้ จำต้องกำหนดภายในระยะเวลาที่สมควร หลังจากที่ผู้พักการลงโทษกลับเข้าสู่การคุมขังในเรือนจำ แต่การพิจารณาว่าระยะเวลาเช่นใดเป็นเวลาอันสมควรหรือไม่นั้น จำต้องพิจารณาดูสถานการณ์เป็นกรณีไป

⁴⁹ Ibid., p.113.

แต่ศาลสูงในคดี Morrissey V. Brewer กล่าวเป็นข้อวินิจฉัย (dictum) ว่า “เวลาที่เลยไปกว่า 2 เดือน ไม่ใช่ระยะเวลาสมควร⁵⁰

นอกจากนั้นในกระบวนการรับฟังนั้นได้กำหนดหลักเกณฑ์ของกระบวนการนิติธรรมไว้อีกดังนี้

- สิทธิที่จะปรึกษา⁵¹ (Right to counsel)

เมื่อได้มีการวินิจฉัยให้มีข้อกำหนดในเรื่องกระบวนการนิติธรรมสำหรับกระบวนการยกเลิกการพักการลงโทษที่กำหนดในคดี Morrissey V. Brewer แล้ว ศาลสูงได้ยอมรับให้มีสิทธิที่จะแต่งตั้งที่ปรึกษาในกระบวนการยกเลิกการพักการลงโทษ แต่ไม่มีรัฐธรรมนูญกำหนดให้มีกระบวนการนิติธรรมในเรื่องกำหนดให้ผู้พักการลงโทษมีที่ปรึกษาทุกคน เว้นแต่ผู้ต้องขังจะต้องการให้มี ซึ่งจะมีได้เมื่อมีบทกฎหมายให้อำนาจไว้ ดังนั้นผู้พักการลงโทษที่ต้องการมีที่ปรึกษาจะมีสิทธิแต่งตั้งที่ปรึกษา ในการปกป้องสิทธิของตน เพราะในบางสถานการณ์ผู้พักการลงโทษไม่มีความชำนาญในการต่อสู้คดี และการโต้แย้งประเด็นปัญหา จะก่อให้เกิดความเป็นธรรมขึ้นหากมีตัวแทนที่เป็นทนายความ ซึ่งได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี หลังจากได้มีการบอกกล่าวถึงสิทธิที่จะมีที่ปรึกษาแล้ว จะมีข้อสันนิษฐานถึงสิทธิที่จะมีที่ปรึกษาในคดีที่ผู้พักการลงโทษได้ร้องขอโดยยื่นคำร้องที่สามารถรับฟังได้และยื่นตามกำหนดเวลา ในคำร้องต้องระบุว่าเขาไม่ได้กระทำการละเมิดเงื่อนไขตามที่ขอกว่าหาในขณะที่เขาได้รับเสรีภาพนั้น หรือการละเมิดนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ได้มีการตรวจสอบหรือไม่มีเหตุผลในทางเนื้อหาที่เป็นธรรมหรือได้มีการบรรเทาการละเมิดนั้นและได้ทำสิ่งที่ดีไม่สมควรที่จะยกเลิกหรือมีเหตุในการบรรเทาโทษรวมอยู่ด้วย คำร้องที่ขอแต่งตั้งที่ปรึกษานั้นจะมีการพิจารณาด้วยว่าผู้พักการลงโทษแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการพูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเขาหรือไม่ ในทุกคดีที่คำร้องขอให้มีการปรึกษาในชั้นการรับฟังชั้นต้นหรือชั้นสุดท้ายถูกปฏิเสธ เหตุแห่งการปฏิเสธจะถูกสรุปไว้ในบันทึกคำวินิจฉัยในเรื่องต้องมี

⁵⁰
Ibid., p.116.

⁵¹
Ibid., p.135-136.

ที่ปรึกษาหรือไม่ จะทำเป็นรายคดีไป โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารเองจะเป็นผู้พิจารณาว่าสมควรให้มีที่ปรึกษาแก่ผู้พักการลงโทษนั้นหรือไม่ และการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาเรื่องนี้ จำต้องได้รับอนุญาตโดยองค์กรที่รับผิดชอบในการทำคำวินิจฉัย

แม้แต่เดิมถือว่าผู้พักการลงโทษมีสิทธิตามหลักกระบวนการนิติธรรมภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญของสหรัฐ (federal) และมลรัฐ (state) เพื่อให้มีที่ปรึกษาคอยช่วยในชั้นรับฟังเพื่อยกเลิกชั้นสุดท้าย (final hearing) ต่อมาได้ถือว่าสิทธิในกระบวนการนิติธรรมนี้ใช้ในการรับฟังเบื้องต้นด้วย และวินิจฉัยในเรื่องการมีที่ปรึกษาให้ทำโดยการบริหารดุลพินิจตามแนวทางที่กำหนดโดยศาลสูงแห่งสหรัฐ (the United State Supreme Court)

- ข้อกำหนดเรื่องพยานหลักฐาน (Evidence)

ในเรื่องพยานหลักฐานนี้ กระบวนการนิติธรรมกำหนดให้ผู้พักการลงโทษมีสิทธิที่จะเข้าถึงเอกสารที่เสนอเข้ามา เพื่อสร้างโอกาสในการโต้แย้งข้อกล่าวหา แม้การรับฟังอย่างเป็นทางการ และการถามค้านไม่จำเป็นตามคำร้องของผู้พักการลงโทษก็ตาม ส่วนการรับฟังเพื่อยกเลิกในชั้นที่สุดนี้มีกระบวนการที่ยืดหยุ่นเพียงพอ และอนุญาตให้มีการพิจารณาพยานหลักฐาน รวมทั้งจดหมายหรือสิ่งอื่น ที่โดยปกติแล้วจะไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาในคดีอาญา กฎเกณฑ์แห่งพยานหลักฐานไม่จำเป็นต้องเคร่งครัด พยานบอกเล่า (hearsay evidence) สามารถรับฟังได้ แต่ต้องมีการกำหนดว่าพยานหลักฐานเช่นนี้จำเป็นต้องมีการกล่าวอ้างขึ้นมาก่อนด้วยและมาตรฐานในการพิสูจน์จะใช้หลักการชั่งน้ำหนักมากกว่า (preponderance) ในการพิจารณาชั้นยกเลิกการพักการลงโทษ

- สิทธิที่จะเสนอคดีสู่ลูกขุน (Right to Jury)

การยกเลิกการพักการลงโทษ ไม่ใช่ส่วนหนึ่งในการฟ้องร้องคดีอาญาและไม่ได้กำหนดเป็นกระบวนการยุติธรรม (judicial proceeding) โดยทั่วไปการรับฟังก่อนที่จะมีการยกเลิกการพักการลงโทษ ไม่ได้รวมถึงสิทธิที่จะเสนอกระบวนการพิจารณาสู่ลูกขุน (jury) ในประเด็นที่ว่า การพักการลงโทษถูกละเมิดหรือไม่ อย่างไรก็ตามหากนักโทษนั้น ปฏิเสธว่าเขาไม่ใช่บุคคลเดียวกันกับผู้ถูกพักการลงโทษแล้ว ถือว่านักโทษนั้นมีสิทธิเด็ดขาดที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยลูกขุน เพราะมีฉะนั้นจะกลายเป็นว่าบุคคลจะถูกลงโทษ โดยไม่เคยผ่าน

กระบวนการพิจารณาโดยลูกขุนมากไปกว่านั้นยังถือว่าศาลอาจจะใช้ดุลพินิจเสนอข้อเท็จจริงแก่ลูกขุน
สำหรับวินิจฉัยได้ ถ้าเห็นสมควร⁵²

ในมลรัฐแคนซัสนั้น การรับฟังในเรื่องการละเมิดการพักการลงโทษจะกำหนดขึ้น
ทุก ๆ 2 เดือนต่อครั้งที่เรือนจำหรือสถานบำบัด คณะกรรมการจะให้ผู้ละเมิดที่มีประกันโดยใช้ค่า
ใช้จ่ายของตนเอง เมื่อมีการยกเลิกการพักการลงโทษแล้ว วันที่จะให้มีการรับฟังเพื่อพักการลง
โทษใหม่จะถูกกำหนดขึ้นเมื่อครบ 1 ปี ในกรณีที่ถูกจำคุกอยู่และเมื่อครบ 10 เดือน หากอยู่ใน
สถานบำบัด (the reformatory) ส่วนกฎหมายของมลรัฐมิชิแกนยอมให้ผู้ละเมิดการพักการลงโทษ
ทุกคน ยกเว้นผู้กระทำความผิดอาญาขึ้นใหม่มีสิทธิที่จะได้รับการรับฟังเพื่อยกเลิกการพักการลง
โทษภายใน 30 วันนับตั้งแต่วันที่ได้กลับเข้ามาสู่สถาบัน ในทางปฏิบัติผู้พักการลงโทษทุกคนจะ
กลับสู่เรือนจำไม่ว่าจะกระทำความผิดอาญาขึ้นใหม่หรือถูกยกเลิกจากการละเมิดทางเทคนิคก็
ตาม และจะให้มีการรับฟังต่อคณะกรรมการพักการลงโทษภายใน 30 วัน คณะกรรมการมี
อำนาจที่จะทำคำวินิจฉัยในการยกเลิกและอาจสั่งให้มีการพักการลงโทษต่อไปแทนที่จะยกเลิกก็
ได้ ถ้าผู้พักการลงโทษกลับสู่เรือนจำเพราะได้กระทำความผิดอาญาขึ้นใหม่ การรับฟังจะมีการทำสรุป
โดยเจ้าหน้าที่ มีเพียงสมาชิก 2 คนของคณะกรรมการพักการลงโทษและผู้ถูกพักการลงโทษมา
พบปะกันการละเมิดของผู้พักการลงโทษจะอ่านจากแบบรายงานการละเมิดการพักการลงโทษ
ธรรมดาแล้วผู้พักการลงโทษจะยอมรับการกระทำผิดและยอมรับความผิดของเขา เมื่อเขาถูก
วินิจฉัยว่าเป็นผู้ละเมิดการพักการลงโทษแล้ว การพักการลงโทษของเขาจะถูกยกเลิกเขาจะได้รับ
การบอกกล่าวด้วยว่าเขาจะได้รับการรับฟังเพื่อให้พิจารณาการพักการลงโทษใหม่ได้อีก ส่วนผู้พัก
การลงโทษซึ่งกลับสู่เรือนจำเพราะละเมิดทางเทคนิคจะถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าสมาชิกคณะกรรมการ
พักการลงโทษจำนวน 2 คน ในเวลาที่เร็วเท่าที่จะเป็นไปได้ หลังจากกลับสู่สถาบันแล้ว ราย
งานการละเมิดจะถูกอ่านให้ฟังและจะถูกถามว่าจะยอมรับหรือไม่โดยปกติแล้วเขาจะยอมรับ ถ้า
ข้อกล่าวหาถูกยอมรับคณะกรรมการจะยกเลิกการพักการลงโทษของเขาและจะบอกว่า เมื่อใด
เขาจะได้รับการรับฟังเพื่อพักการลงโทษอีก ถ้าผู้พักการลงโทษปฏิเสธข้อกล่าวหาว่าละเมิดการ
พักการลงโทษในรายงานนั้น เขาจะถูกถามว่าต้องการให้มีการไต่สวนสาธารณะ (a public
hearing) หรือไม่ถ้าต้องการก็จะมีคำถามต่อแต่อย่างไร ผู้พักการลงโทษมีสิทธิที่จะมีที่ปรึกษา

เป็นตัวแทนโดยเสียค่าใช้จ่ายของตนเอง⁵³ และดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้

ในมลรัฐวอชิงตัน ได้พัฒนาความรอบคอบในกรณีที่ผู้พักการลงโทษที่เป็นผู้ใหญ่ ถูกกล่าวหาว่าละเมิดเงื่อนไข ซึ่งให้สิทธิและกระบวนการพิจารณาดังนี้ สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาต่อหน้าคณะกรรมการ ซึ่งเป็นประชาชนในสังคมที่ปรากฏว่ามีการละเมิดกฎเกณฑ์, สิทธิที่จะถามค่านพยาน, สิทธิที่จะออกหมายเรียกพยาน, สิทธิที่จะมีที่ปรึกษา รวมทั้งทนายความที่กำหนดโดยรัฐสำหรับผู้ยากจนที่ได้รับการพักการลงโทษและสิทธิที่จะเข้าถึงบันทึกในข้อกล่าวหาทั้งหมด⁵⁴

ปี 1972 มี 37 มลรัฐ อนุญาตให้มีที่ปรึกษาสำหรับผู้ต้องขังที่เป็นผู้เยาว์ ในเวลายกเลิกการพักการลงโทษ มี 19 มลรัฐยอมให้เปิดเผยบันทึกแก่ผู้กระทำความผิดหรือทนายความของเขา มี 32 มลรัฐกำหนดให้มีสิทธิที่จะรับฟัง ในบางแห่งกระบวนการพิจารณาแบบ กระบวนการนิติธรรมได้ขยายเข้าไปสู่การดำเนินงานของการยกเลิกการดูแลเยาวชนที่ทำผิด (juvenile aftercare revocation) เช่น ในมลรัฐอิลลินอย ผู้พักการลงโทษที่เป็นเยาวชนถูกกำหนดให้ได้รับทราบข้อกล่าวหาว่าละเมิดเงื่อนไขการพักการลงโทษเป็นลายลักษณ์อักษร และข้อเท็จจริงที่ว่าเขามีสิทธิที่จะเข้าฟังการพักการลงโทษเป็นลายลักษณ์อักษร และข้อเท็จจริงที่ว่าเขามีสิทธิที่จะเข้าฟังการพิจารณาคดี⁵⁵

⁵³ Robert O. Dawson, *Sentencing*, p.352-354

⁵⁴ *Ibid.*, p.272.

⁵⁵ *Ibid.*

ข. การตรวจสอบการยกเลิกการพักการลงโทษของฝ่ายบริหาร

ในมลรัฐมิชิแกนและวิสคอนซิน มีการตรวจสอบทางบริหารในเรื่องการยกเลิกการพักการลงโทษที่ทำโดยเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ โดยจะมีการตรวจสอบว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะยกเลิกการพักการลงโทษในแต่ละคดีแล้ว ยังมีการตรวจสอบเบื้องต้นไม่ว่าการยกเลิกนั้น จะสมควรหรือไม่แตกต่างหากจากปัญหาในเรื่องพยานหลักฐานเพียงพอหรือไม่ด้วยเท่ากับเป็นการตรวจสอบคุณภาพของงานที่ทำของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษสอดส่องดูแลอีกทางหนึ่ง

ในมลรัฐมิชิแกน คำวินิจฉัยของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษที่ให้ยกเลิกการพักการลงโทษนี้ จะทำขึ้นภายหลังจากการสืบหาเป็นขั้นตอนที่สองในกระบวนการตรวจสอบก่อนที่คณะกรรมการพักการลงโทษจะรับฟังดุลพินิจของเจ้าพนักงาน จำต้องได้รับการรับรองจากผู้บังคับบัญชาของสำนักงานเขตของเขา (the supervisor of his district office) แล้วจะส่งไปที่ผู้ช่วยผู้อำนวยการของ the Bureau of Pardons and Paroles ผู้ซึ่งจะตรวจสอบดุลพินิจถ้าเขาเห็นชอบแล้วผู้ละเมิดการพักการลงโทษจะถูกส่งตัวกลับไปสถานันแก้ไขปรับปรุง (the correctional institution) เพื่อรอการรับฟังเพื่อยกเลิกการพักการลงโทษต่อคณะกรรมการพักการลงโทษ

ในมลรัฐวิสคอนซิน ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษจำต้องได้รับการรับรองโดยผู้บัญชาการของสำนักงานเขตของเขา ความเห็นนั้นถูกส่งต่อไปยังผู้บังคับบัญชาของการบริการด้านสนามแห่งแผนกการแก้ไขปรับปรุง (field service of the Division of Correction) จำนวน 2 คน เพื่อทำการตรวจสอบซึ่งตรวจทั้งในแง่ความชอบด้วยกฎหมาย และคุณภาพของงาน ถ้ามีการรับรองความเห็นนี้ ผู้ละเมิดการพักการลงโทษจะกลับเข้าสู่สถานัน เพื่อรอการรับฟังการละเมิดการพักการลงโทษในขณะเดียวกันความเห็นนี้ จะถูกส่งไปยังผู้อำนวยการกรมผลประโยชน์สาธารณะแห่งมลรัฐ (the State Department of Public Welfare) ต่อไป⁵⁶

ส่วนในระบบการพักการลงโทษของสหรัฐนั้นจะมีสมาชิกของคณะกรรมการพักการลงโทษแห่งสหรัฐ (the U.S. Parole Commission) จำนวน 9 คน ที่มีความรับผิดชอบในการวินิจฉัยยกเลิกการพักการลงโทษ แต่จากที่มีนักโทษจำนวนมาก และระยะทางห่างไกลกัน

⁵⁶
Ibid., p.350-351.

คณะกรรมการจึงไม่สามารถที่จะรับฟังได้ทุกคดี จึงมีอำนาจที่จะแต่งตั้งผู้แทนจากคณะกรรมการ 1-2 คน ไปรับฟังแทน นักโทษที่ไม่พอใจในคำวินิจฉัยในการยกเลิกการพักการลงโทษนี้สามารถอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภาค (The Regional Commissioner) ภายใน 30 วันนับแต่มีคำวินิจฉัยซึ่งคณะกรรมการภาคนี้จะยื่นตาม, ยก, ผ่อนคลายดุลพินิจในชั้นต้นหรือกำหนดให้มีการรับฟังใหม่อีกก็ได้ พนักงานอัยการ (the Attorney General) หรือผู้กระทำผิดมีเวลา 30 วัน ในการอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการภาค การอุทธรณ์เช่นนี้จะถูกรับฟังโดยคณะกรรมการอุทธรณ์แห่งชาติ (the National Appeals Board) คณะกรรมการสามารถที่จะยื่นตาม, ยก, ผ่อนคลายลงหรือสั่งให้มีการรับฟังใหม่อีกก็ได้ จากคำสั่ง (decree) ของคณะกรรมการพักการลงโทษแห่งสหรัฐนั้น คำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์แห่งชาติจะเป็นที่สุด อย่างน้อยก็ในระดับฝ่ายบริหาร⁵⁷

ค. การอุทธรณ์คำวินิจฉัยต่อศาล

กฎหมายที่มีปรากฏแพร่หลายในประเทศสหรัฐอเมริกาคือ นักโทษไม่มีสิทธิที่จะได้รับการตรวจสอบทางกฎหมาย ในการกระทำของคณะกรรมการพักการลงโทษไม่ว่าจะยอมรับในการยกเลิกหรือไม่ก็ตาม กฎหมายกำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการพักการลงโทษ ให้มีอำนาจในการใช้ดุลพินิจ โดยไม่ได้กำหนดให้อยู่บนพื้นฐานที่จะมีการอุทธรณ์คำสั่งต่อศาลได้ ในมลรัฐนิวยอร์กมีหลักว่า “การกระทำของคณะกรรมการพักการลงโทษในการปลดปล่อยนักโทษ ควรจะถือว่าเป็นองค์ประกอบทางกฎหมายและไม่ควรจะมีการตรวจสอบถ้าได้กระทำไปตามกฎหมาย” (Corrections Laws, State of New York, sec.212) โดยทั่วไปแล้วถือว่า การพักการลงโทษเป็นเรื่องของดุลพินิจมากกว่าจะเป็นสิทธิ การกล่าวอ้างว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการเป็นไปตามอำเภอใจ และเปลี่ยนแปลงง่ายหรือมีอคติ ศาลก็จะไม่ตรวจสอบการกระทำหรือเหตุผลเหล่านี้ ในคดี Hines V. State Board of Parole ศาลสูงแห่งมลรัฐนิวยอร์กกำหนดว่า นักโทษไม่มีสิทธิที่จะร้องขอสำหรับพักการลงโทษ และว่าเขาไม่มีสิทธิที่จะได้รับฟัง มีเพียงจะได้รับการตรวจสอบส่วนตัว (personal examination) และการตรวจสอบเช่นนี้จะไม่มีหรือไม่มีขึ้นอยู่กับ

⁵⁷

Neil P. Cohen and Jame J. Cobert, The Law of Probation and parole (Individual Rights Series) (Colorado:Shepard's/McGraw-Hill, Inc., 1983), p.702.

ดุลพินิจของคณะกรรมการด้วย⁵⁸ แต่อย่างไรก็ดีศาลสูงกล่าวว่า “เป็นเรื่องที่กำหนดได้โดยไม่ต้องมีข้อสงสัยว่านักโทษ มีสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่จะเข้าถึง (access) ศาล” และการเข้าถึงศาลจะต้องเป็นเรื่องที่สามารถทำได้หรือก่อให้เกิดประสิทธิผลมาก⁵⁹

แต่อย่างไรก็ตามการที่ศาลเข้ามาเกี่ยวข้องในการยอมรับการพักการลงโทษ และกระบวนการยกเลิกการพักการลงโทษนั้นได้ถูกจำกัดในการใช้สิทธิตามกฎหมาย ดังนั้น ในคดี Hyser V. Reed ซึ่งศาล the United States Court of Appeals for the District of Columbia Circuit ตีความบทบัญญัติการยกเลิกการพักการลงโทษของสหรัฐ ที่กำหนดความมีสิทธิในกระบวนการพิจารณาในขั้นตอนการยกเลิกการพักการลงโทษนี้ ให้มีสิทธิในการรับฟังทางบริหารแก่การละเมิดตามข้อกล่าวหาในสถานที่ที่ผู้พักการลงโทษถูกจับกุมการประยุกต์ใช้หลักรัฐธรรมนูญ แก่กระบวนการยกเลิกการพักการลงโทษ และการตีความของบทบัญญัติแห่งสหรัฐเช่นนี้นำไปสู่การกำหนดในกระบวนการพิจารณาว่า ศาลเป็นผู้เหมาะสมที่สุดในปัญหาที่เกิดขึ้นจากกระบวนการยกเลิกมีข้อสรุปหลายอย่าง เกี่ยวกับการเข้ามาเกี่ยวข้องของศาลในกระบวนการแก้ไขปรับปรุง ประการแรกคือ การเข้ามาเกี่ยวข้องของศาลที่รับการอุทธรณ์นั้นเกิดอิทธิพลอย่างมากจากการกระทำของฝ่ายนิติบัญญัติ ถ้ากฎหมายกำหนดทางปฏิบัติในกระบวนการพิจารณาขึ้นโดยเฉพาะแล้ว ศาลที่รับการอุทธรณ์จะเป็นผู้พิจารณาถึงกระบวนการในการทำคำวินิจฉัย เพื่อจะชี้ว่าควรไปในทางใด ประการที่สองคือ ศาลที่รับการอุทธรณ์มักจะปรับหลักของรัฐธรรมนูญแก่ดุลพินิจในการแก้ไขปรับปรุงว่า การเสนอประเด็นปัญหาควรจะต้องเทียบเคียงให้ใกล้เคียงอย่างมากกับปัญหาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีอาญา โดยดูปัญหาในเรื่องกระบวนการนิติธรรมในชั้นกระบวนการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำผิด⁶⁰

⁵⁸ Paul W. Tappan, *Crime, Justice and Correction*, p. 746.

⁵⁹ Daniel E. Manville, *Prisoner's self-help litigation manual*, p.118.

⁶⁰ Robert O. Dawson, *Sentencing*, p.388.

การเพิ่มความควบคุมเหนือดุลพินิจการแก้ไขปรับปรุงให้มีความยุติธรรมโดยใช้กระบวนการพิจารณาของศาลอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลในการรับฟัง ในระบบนี้กระบวนการพิจารณาของศาล ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบทางกฎหมายในเบื้องต้นตามคำร้องขอให้ยกเลิกการพักการลงโทษ แต่จะทำคำวินิจฉัยเหมือนการใช้ดุลพินิจในปกติ กระบวนการพิจารณาของศาลอาจหรืออาจไม่มีดุลพินิจ ในการทำคำวินิจฉัย แต่ก็มีอำนาจโดยเฉพาะที่จะทำได้ (The trial court might or might not have discretion in making the decision, but it would have exclusive authority to make it)⁶¹

ศาลได้เคยพิจารณาในประเด็นที่เกี่ยวกับการยกเลิกการพักการลงโทษ โดยศาลสูงพิจารณาเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 1972 ในคดี *Morrissey V. Brewer*, 408 U.S.471 (1972) ที่ผู้พักการลงโทษจำนวน 2 คน อุทธรณ์คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์เพราะการพักการลงโทษของเขาถูกยกเลิกโดยปราศจากการรับฟังและเป็นการละเลยซึ่งกระบวนการนิติธรรม เนื่องจากศาลอุทธรณ์ได้พิพากษายืนตามคำวินิจฉัยของศาลล่าง (district Court) ที่ให้เหตุผลว่า “การพักการลงโทษเป็นเพียงโครงการสำหรับแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำความผิด โดยมีอำนาจให้รับโทษภายนอกเรือนจำ” และยังเพิ่มเติมว่าผู้ได้รับการพักการลงโทษเป็นผู้ซึ่งถูกจำคุกอยู่ จึงยังไม่มีสิทธิเต็มที่ในการรับฟังซึ่งกระบวนการนี้เป็นอำนาจที่ได้รับมอบหมายในกระบวนการยุติธรรม ทางอาญา ในการกลับคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ ศาลสูงพิจารณาว่า

“เสรีภาพของผู้ได้รับการพักการลงโทษถึงแม้จะยังไม่แน่นอน แต่คุณค่าในหลักแห่งเสรีภาพซึ่งมีอยู่อย่างมากระหว่างปราศจากคุณภาพและการสิ้นสุดของการกำหนดโทษจะเกิดความสูญเสียอย่างรุนแรงแก่ผู้พักการลงโทษและผู้อื่น มันยากที่จะกำหนดชี้ให้เห็นชัดในจุดที่ว่าเสรีภาพของผู้พักการลงโทษนี้เป็นสิทธิ (right) หรือเป็นประโยชน์ (privilege) แต่จะกำหนดชื่ออย่างใดก็ตาม เสรีภาพก็เป็นสิ่งมีคุณค่าและจำต้องปรากฏ ภายใต้การคุ้มครองของการแก้ไขครั้งที่ 14 (the Fourteenth Amendment) และการสั่งให้สิ้นสุดกระบวนการนี้จึงไม่ถูกต้อง”⁶²

⁶¹ Ibid, p.389.

⁶² George G. Killinger and Paul F. Cromwell, Jr., Correction in the Community: Alternative to Imprisonment Selected Reading, p.274.

นอกจากนั้นศาล Federal Circuit Court ได้วินิจฉัยในคดี Murray v. Page, 429 F. 2d 1359 (10th Cir, 1970) ว่า

“เพราะฉะนั้นขณะที่นักโทษไม่มีสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่จะพักการลงโทษ เขาก็ไม่จำเป็นต้องถูกถอดถอนอิสรภาพของเขาจากการพักการลงโทษ โดยนัยที่ขัดกับกระบวนการนิติธรรม สิทธิขั้นต่ำของผู้พักการลงโทษในการได้รับแจ้งข้อกล่าวหาและเนื้อหาของพยานประจักษ์ และสามารถปรากฏตัวที่จะรับฟัง ... การถอดถอนสิทธิเหล่านี้เป็นสิ่งที่ขัดต่อกระบวนการนิติธรรมอย่างชัดเจน และมีได้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ...”⁶³

ขอบเขตของศาลในการตรวจสอบการรับฟัง เพื่อยกเลิกการพักการลงโทษนี้จำเป็นต้องดูว่าการกระทำของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษมีเหตุผลอันสมควรและได้ใช้อำนาจตามอำเภอใจ โดยแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่ไม่ยุติธรรมในใจหรือไม่ ทางแก้ไขที่เหมาะสมสำหรับการไม่ดำเนินกระบวนการพิจารณาอย่างมีหลักนิติธรรมในการยกเลิกการพักการลงโทษคือการรับฟังเพื่อยกเลิกใหม่ อย่างน้อยก็ในเรื่องการปฏิเสธการแต่งตั้งที่ปรึกษา อย่างไรก็ตามความผิดที่กระบวนการพิจารณา ทำไปอย่างล่าช้าโดยขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้น ในการรับฟังเพื่อยกเลิกการพักการลงโทษไม่อาจ แก้ไขโดยให้มีการดำเนินกระบวนการรับฟังใหม่อีกในภายหลัง แต่ทางแก้ไขที่เป็นไปได้ในกรณีเช่นนี้คือ กลับคำวินิจฉัยที่อนุญาตให้ยกเลิกการพักการลงโทษ ดังนั้น การไม่ปฏิบัติตามระยะเวลาที่กำหนดในเรื่องการรับฟังก็ต้องยกฟ้องข้อกล่าวหาว่าละเมิดการพักการลงโทษ⁶⁴

มีกรณีที่นักโทษประสบความสำเร็จมาก ในการยื่นคำร้องที่แสดงให้เห็นว่าเขาต้องปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการพักการลงโทษ เกินกว่าระยะเวลาที่เขาถูกลงโทษ เช่นมีการกำหนดว่าคณะกรรมการไม่สามารถยกเลิกการพักการลงโทษ ถ้าได้มีการละเมิดเงื่อนไขภายหลังจากสิ้นสุดกำหนดโทษในระยะเวลาขั้นสูงแล้ว ซึ่งกฎเกณฑ์นี้ใช้อย่างแพร่หลาย และ

⁶³
Ibid, p.271.

⁶⁴
American Jurisprudence, p.124.

The Washington Board of Prison Terms and Paroles ได้ยืนยันให้ใช้หลักเกณฑ์นี้⁶⁵

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าศาลเผชิญหน้าโดยตรงกับโครงสร้างแห่งอำนาจที่มีอยู่ในเรือนจำโดยศาลไม่อาจถือความรับผิดชอบในทางฝ่ายบริหารได้อย่างเด็ดขาด จะทำได้เพียงเข้าไปแทรกแซงเท่าที่จำเป็นเพื่อดูแลในเรื่องการละเมิดรัฐธรรมนูญโดยเฉพาะ⁶⁶ เท่านั้น

4.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบในการให้ศาลเข้ามามีบทบาทในการพักการลงโทษในประเทศไทย

การลงโทษผู้กระทำความผิดโดยการจำคุกนี้ก็เพื่อจำกัดเสรีภาพของบุคคลและแยกตัวผู้กระทำความผิดออกจากสังคมภายใต้ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ดีโทษจำคุกจะเป็นโทษที่ส่งผลกระทบต่อทางจิตใจและกระทบรอยมลทินทางสังคมแก่ผู้กระทำความผิดทุกกรณี ต่อมาจึงมีความเห็นว่าการจำคุกผู้กระทำความผิดในเรือนจำเป็นผลร้าย รวมทั้งเรือนจำมักถูกกล่าวหาว่า “โรงเรียนของการถ่ายทอดนิสัย”⁶⁸ ทำให้เริ่มตระหนักว่าการจำคุกในเรือนจำนั้น ไม่เหมาะสมสำหรับที่จะใช้ลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด เพราะผู้ที่ต้องโทษจำคุกนั้นจะถูกตัดออกจากสังคมเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งที่กำหนดโดยคำพิพากษาของศาลเท่านั้น หลังจาก

⁶⁵ Paul W. Tappan, *Crime, Justice and Correction*, p.747-748

⁶⁶ Susan Strum, "Resolving the Remedial Dilemma : Strategies of Judicial Intervention in Prisons," in *University of Pennsylvania law Review* 3 (January, 1990) : 905.

⁶⁷ ประเสริฐ เมฆมณี. *หลักทัณฑ์วิทยา* (กรุงเทพมหานคร: บริษัทพิมพ์การพิมพ์ จำกัด 2525), หน้า 46.

⁶⁸ นที จิตสง่าง, “แนวความคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช่เรือนจำ” *วารสารราชทัณฑ์* 29 (มกราคม-กุมภาพันธ์ 2524): 9.

นั้นก็ออกสู่โลกภายนอก โดยเฉพาะผู้ที่กระทำความผิดที่มีโทษระยะสั้น จึงมีการหาวิธีในการเตรียมผู้กระทำความผิดที่ถูกต้องซึ่งนั้นให้มีโอกาสปรับปรุงตนเพื่อให้เข้ากับสังคมภายนอกเรือนจำได้ โดยใช้ทฤษฎีการแก้ไขผู้กระทำความผิด ทฤษฎีการแก้ไขผู้กระทำความผิดนี้ จึงคำนึงถึงวิธีการผู้กระทำความผิด ทฤษฎีการแก้ไขผู้กระทำความผิดนี้ จึงคำนึงถึงวิธีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังว่าวิธีการทั้งหลายที่จะนำมาใช้ปฏิบัติต่อผู้ต้องโทษ จะต้องมีสภาพเป็นตัวบำบัดการกระทำความผิด วิธีการเหล่านี้จะต้องเป็นตัวกำหนดให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมของผู้ต้องโทษเพื่อความสุขความพึงพอใจของผู้นั้น และเพื่อป้องกันสังคมจากอาชญากรรมอันจะพึงมีขึ้น⁶⁹ การปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำความผิด ให้สามารถดำเนินชีวิตหลังจากออกเรือนจำแล้วนับได้ว่าเป็นสิ่งจำเป็น จึงมีการนำแนวความคิดในเรื่องการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ (Noninstitutional Treatment) มาใช้ในประเทศไทย

การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ หมายความว่า การใช้มาตรการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดแบบอื่นแทนมาตรการจำคุกผู้กระทำความผิดไว้ในเรือนจำ⁷⁰ ซึ่งมีความหมายนัยเดียวกันกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดในชุมชน ซึ่งการพักการลงโทษก็เป็นส่วนหนึ่งของระบบนี้เช่นกัน โดยเป็นการปลดปล่อยผู้ต้องขังในเรือนจำให้ได้รับอิสรภาพก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาเพื่อไปรับการคุมความประพฤติในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ผลดีของการพักการลงโทษนี้ถือเป็นการลดความแออัดยัดเยียดในเรือนจำเนื่องจากปัจจุบัน พ.ศ.2538 ประเทศไทยมีนักโทษทั่วประเทศจำนวน 106,376 คน⁷¹ ซึ่งมากกว่าจำนวนที่เรือนจำจะรองรับได้

⁶⁹ อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ, “ร่างประมวลกฎหมายอาญาเปรียบเทียบว่าด้วยโทษและทฤษฎีการลงโทษ,” วารสารกฎหมาย 3 (มกราคม-เมษายน 2520): 48.

⁷⁰ นัทธี จิตสว่าง, “แนวความคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ,” วารสารราชทัณฑ์, หน้า 10.

⁷¹ วิวิทย์ จตุปาริสุทธิ์, “Prisoners in Asia and the Pacific, 1995, เอกสารการบรรยายเรื่อง หลักทัณฑ์วิทยา บรรยาย ณ สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ, 2 พฤศจิกายน 2538. (อัดสำเนา).

อย่างเพียงพอ เพราะเรือนจำทั่วประเทศรับนักโทษได้เพียง 80,000 คนเท่านั้น⁷² การพักการลงโทษจึงเป็นการช่วยระบายผู้ต้องขังออกมาเพื่อลดความหนาแน่นในเรือนจำ นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังที่ได้รับการปลดปล่อยทำมาหากินประกอบอาชีพเพื่อหารายได้แก่ครอบครัวทางหนึ่ง เป็นการลดภาระของรัฐในการต้องเลี้ยงดูผู้ต้องขังที่ยังเพิ่มรายได้แก่ครอบครัวของเขาและยังป้องกันการกระทำความผิดซ้ำได้ด้วย

การพักการลงโทษจึงถูกนำมาใช้ในหลายประเทศอย่างแพร่หลาย แต่อย่างไรก็ตาม การพักการลงโทษในประเทศไทย แม้จะมีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 และบังคับใช้มาจนปัจจุบันนี้ก็ตาม แต่ก็ยังไม่แพร่หลายเท่าที่ควรและยังอยู่ในวงจำกัด เนื่องจากการพักการลงโทษจะต้องกระทำด้วยความละเอียดรอบคอบ มิฉะนั้นจะเป็นการปล่อยตัวผู้ร้ายคืนสู่สังคม จะเป็นอันตรายแก่ส่วนรวมมากกว่าผลดี ขั้นตอนการพิจารณาจึงได้กำหนดให้มีความซับซ้อนเพื่อความแน่นอน แต่ก็ถูกวิจารณ์กันมากกว่า การพักการลงโทษนี้มีขั้นตอนลับซับซ้อนยากแก่การเข้าใจ เจ้าหน้าที่ขาดความเข้าใจในระบบ การใช้ดุลพินิจเป็นไปตามอำเภอใจโดยปราศจากการตรวจสอบ อีกทั้งการให้พักการลงโทษแก่ผู้ต้องขังนั้นก่อให้เกิดภาระแก่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ในการที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษในการสอดส่องดูแลผู้พักการลงโทษเพราะมีงานประจำทำอยู่แล้ว ซึ่งไม่เหมือนกับการอภัยโทษที่สามารถปล่อยตัวผู้ต้องขังที่ครบหลักเกณฑ์ออกไปได้โดยไม่ก่อภาระผูกพัน จึงทำให้มีการพักการลงโทษในประเทศไทยน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ

ในประเทศไทยนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่เรือนจำ

ขังคนใดควรจะได้รับพักการลงโทษแล้วก็จะสอบประวัติบุคคลนั้นอย่างละเอียด ซึ่งการหาข้อมูลและประวัติจะได้จากเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่เจ้าหน้าที่ดำเนินการเองแต่ฝ่ายเดียวทั้งสิ้น หลังจากนั้นจะเสนอข้อมูลที่ได้อู่คณะกรรมการของเรือนจำหรือทัณฑสถานเพื่อพิจารณา หากเห็นชอบทางเรือนจำหรือทัณฑสถานจะเสนอรายชื่อบุคคลที่ผ่านการเห็นชอบสู่กรมราชทัณฑ์เพื่อพิจารณาอนุมัติ โดยกรมราชทัณฑ์มีคณะกรรมการพิจารณาพักการลงโทษคอยกลั่นกรองเรื่องราวการขออนุมัติการพักการลงโทษแล้วทำความเข้าใจเสนออธิบดีกรมราชทัณฑ์ เพื่อพิจารณาสั่ง

⁷² “ฝ่าราชทัณฑ์,” สยามโพสต์ (30 มีนาคม 2538) : 1.

การต่อไป จะเห็นได้ว่าการดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าวนี้ เป็นการดำเนินการในการเสนอความเห็นรายงานผ่านขึ้นไปตามสายบังคับบัญชาเป็นลำดับขั้นเท่านั้นโดยไม่มีการกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาอย่างแน่นอนและในแต่ละขั้นตอนของการพิจารณานั้น ไม่ปรากฏว่ามีกฎเกณฑ์หรือหลักกฎหมายใด อนุญาตให้ผู้ต้องขังได้มีโอกาสนำพยานหลักฐานมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์หรือคณะกรรมการพิจารณาพักการลงโทษในการประกอบดุลพินิจในการทำคำวินิจฉัยแต่อย่างใด

ศาลและราชทัณฑ์ ในประเทศไทยค่อนข้างจะแยกจากกันเนื่องจากอยู่กันคนละหน่วยงานคือศาลสังกัดอยู่ในกระทรวงยุติธรรม ส่วนกรมราชทัณฑ์สังกัดอยู่ในกระทรวงมหาดไทย แต่อย่างไรก็ตามการปฏิบัติงานของศาลและกรมราชทัณฑ์ ต้องมีความใกล้ชิดและสอดคล้องกันโดยศาลกับราชทัณฑ์นั้นอยู่ในฐานะที่ต่างก็เป็นอุปกรณ์เกื้อหนุนนโยบายการป้องกันสังคมให้สัมฤทธิ์ผลทั้งในด้านการเลือกรูปแบบการลงโทษ การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด การจำคุกผู้กระทำความผิดตามคำพิพากษา การควบคุมบุคคลตามคำสั่งหรือหมายศาล การขอคัดสำเนาคำพิพากษา การแจ้งเหตุขัดข้องเมื่อศาลเบิกตัวผู้ต้องหาในกรณีที่ผู้ต้องหาไม่สามารถไปศาลตามหมายเบิกได้เนื่องจากป่วยหรือเหตุจำเป็นอื่นการขออนุมัติศาลย้ายผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษสูงระหว่างอุทธรณ์และฎีกาไปคุมขังยังเรือนจำที่มีความมั่นคงแข็งแรงเพื่อความปลอดภัย ในการควบคุมและป้องกันการหลบหนีตลอดจนติดต่อบริการทางการแพทย์และทันตกรรมของราชทัณฑ์ และการร่วมประชุมปรึกษาหารือในลักษณะกฎเกณฑ์หรือจัดตั้งหน่วยปฏิบัติงานเฉพาะกิจ (Task Force) ว่าด้วยนโยบายการลงโทษและการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด⁷³ ในทางปฏิบัติการประสานงานของหน่วยงานราชทัณฑ์กับศาล ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้⁷⁴

1. การลงโทษจำคุกผู้ต้องขังตามคำพิพากษาของศาล จะต้องประสานงานในด้านการออกหมายจำคุกและหมายปล่อยอย่างใกล้ชิด

⁷³ ประเสริฐ เมฆมณี, หลักทัณฑ์วิทยา, หน้า 180-181.

⁷⁴ เชื้อ พัฒนเจริญ, นายแพทย์, การประสานงาน: กระบวนการยุติธรรมที่มีผลทางปฏิบัติ”, วารสารราชทัณฑ์ 30 (มกราคม-กุมภาพันธ์ 2525):30-34

2. การคัดค้านคำพิพากษาเพื่อประโยชน์เกี่ยวกับทะเบียนรายตัวผู้ต้องขัง ซึ่งเป็นผลทางหนึ่งที่จะช่วยให้เจ้าหน้าที่เรือนจำและทัณฑสถาน ศึกษาประวัติความเป็นมาของผู้ต้องขังและพฤติกรรมแห่งการกระทำผิดโดยละเอียด ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการใช้ข้อมูลวิจัยสาเหตุอาชญากรรม การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง และประกอบการพิจารณาขอพักการลงโทษตลอดจนการลดวันต้องโทษผู้ต้องขัง

3. การประสานงานเกี่ยวกับผู้ต้องขังที่ฝากควบคุมขังไว้โดยหมายศาล ซึ่งในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาคดี ศาลจะต้องขอเบิกตัวไปจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ โดยออกหมายเบิกตัวในตอนเย็นเพื่อให้เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ หรือตำรวจควบคุมตัวไปส่งศาลในตอนเช้า ซึ่งหลักสำคัญในการประสานงานในเรื่องนี้ อยู่ที่ระยะเวลาออกหมายเบิกตัว และการส่งตัวผู้ต้องขังกลับเข้าควบคุมขังเรือนจำและทัณฑสถาน

4. การแจ้งเหตุขัดข้องเมื่อศาลเบิกตัวผู้ต้องหา ในกรณีที่ผู้ต้องหาไม่สามารถไปศาลตามหมายเบิกได้ เนื่องจากป่วยหรือเหตุจำเป็นอื่น

5. การย้ายผู้ต้องขังไปดำเนินคดีที่เรือนจำอื่น เป็นอำนาจของอธิบดีกรมราชทัณฑ์ตามนัยมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2476 ซึ่งระบุว่า "การย้ายผู้ต้องขังจากเรือนจำหนึ่งไปยังอีกเรือนจำหนึ่งนั้นให้เป็นไปตามคำสั่งของอธิบดี" แต่เพื่อประโยชน์ในด้านการประสานงานอาญายุติธรรม และความปลอดภัยในการควบคุมผู้ต้องขัง ได้มีหลักการและระเบียบปฏิบัติไว้เป็นกรณี ๆ ไป มีอาทิ

(1) การย้ายผู้ต้องขังที่อยู่ในระหว่างอุทธรณ์ - ฎีกา โดยหนังสือกรมราชทัณฑ์ที่ 98/2492 ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2492 เรื่องการผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์ - ฎีกา และหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ 15875/2492 ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2492 เรื่องการย้ายคนต้องขังระหว่างอุทธรณ์ - ฎีกา กำหนดทางปฏิบัติไว้ว่า ตามข้อเสนอของกระทรวงยุติธรรมที่มีความประสงค์ให้พิจารณาย้ายคนต้องขังระหว่างอุทธรณ์ - ฎีกา ตามเหตุจำเป็น เฉพาะรายนั้นกรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย เห็นชอบด้วยจึงอนุมัติในทางปฏิบัติว่าการย้ายผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์ - ฎีกา ให้ทางเรือนจำและทัณฑสถานติดต่ออนุญาตศาลก่อน และหนังสือกรมราชทัณฑ์ ที่ 55/2502 ลงวันที่ 7 พฤษภาคม 2502 เรื่องการย้ายผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์ - ฎีกา กำหนดหลักปฏิบัติไว้ดังนี้

ข้อ 1 กระทรวงยุติธรรมจะขอให้ศาลร่วมมือผ่อนผันย้ายผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษจำคุก 10 ปีขึ้นไป กับต้องโทษประหารชีวิต มาคุมไว้ยังเรือนจำกลางบางขวางได้ เมื่อผู้ต้องขังได้ฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และยื่นฎีกาแล้ว

ข้อ 2 ผู้ต้องขังรายใดมีเหตุผลพิเศษจำเป็นต้องขอย้ายเป็นการเฉพาะตัวแต่ละราย ศาลก็จะร่วมมืออนุญาตให้ย้ายได้

ข้อ 3 การขอย้ายผู้ต้องขังในกรณีอื่นนอกจากที่ได้กล่าวมานี้ ศาลจะให้สอบถามผู้ต้องขังก่อน ถ้าผู้ต้องขังไม่ยินยอม ศาลก็จะพิจารณาเหตุผลเป็นราย ๆ ทั้งนี้ โดยมีเหตุผลว่า การย้ายผู้ต้องขังมีข้อสำคัญต้องคำนึงถึงเรื่องทนายความและญาติมิตรของผู้ต้องขังซึ่งผู้ต้องขังมีสิทธิได้รับการติดต่อและเยี่ยมเยียนได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 8 และพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 สิทธิดังกล่าวนี้กฎหมายให้ไว้เพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหาทางอาญา ศาลจึงยอมมีหน้าที่ที่จะดูแลให้จำเลยซึ่งเป็นผู้ต้องขังได้สิทธิโดยความเป็นธรรมตามกฎหมาย

(2) การส่งตัวผู้ต้องขังหรือจำเลยไปดำเนินคดี หมายถึงกรณีการย้ายผู้ต้องขังไปดำเนินคดีตามคำสั่งของศาล ซึ่งกรมราชทัณฑ์ได้ให้ความร่วมมือแก่ศาลด้วยดีเสมอ โดยพิจารณาถึงเหตุผลและความจำเป็นแห่งคดี และสอดคล้องกับหลักการป้องกันความปลอดภัยของสังคมประกอบกันไป ซึ่งมีหนังสือชี้แนะทางปฏิบัติที่น่าสนใจ โดยหนังสือกรมราชทัณฑ์ ปกปิด - ด่วนที่ 1122/2505 ลงวันที่ 24 กรกฎาคม 2505 เรื่องการย้ายผู้ต้องขังไปดำเนินคดีคดี จำเป็นต้องคำนึงถึงเหตุผลและความจำเป็นแห่งคดี และหลักการป้องกันความปลอดภัยในการควบคุมหรือป้องกันการหลบหนีแหกหักเรือนจำ โดยกรณีนี้มีอยู่ว่า ศาลจังหวัดตรังได้พิจารณาจำคุกตลอดชีวิตแก่ผู้ต้องขังแล้วได้ถูกโยกย้ายการควบคุมไว้ ณ เรือนจำกลางบางขวาง ต่อมาพนักงานสอบสวนจังหวัดพัทลุงได้ขออนุญาตย้ายผู้ต้องขังรายนี้เพื่อไปพิจารณาคดีความผิดเกี่ยวกับ พ.ร.บ.อาวุธปืน ฆ พัทลุง ฐานมีอาวุธปืนและกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเป็นเขตท้องที่แห่งจังหวัดการกระทำผิด กรมราชทัณฑ์ โดยมติที่ประชุมกระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาเห็นว่าการย้ายผู้ต้องขังซึ่งต้องโทษสูงไปพิจารณาคดีดังกล่าวนี้ เป็นการเสี่ยงภัยต่อการหลบหนีและผลได้ไม่คุ้มกับผลเสียจึงเห็นควรระงับการย้าย ส่วนปัญหาการพิจารณาคดีและข้อกฎหมาย ก็ให้กรมอัยการรับไปพิจารณา และหนังสือกรมราชทัณฑ์ ที่ มท. 0905/ว.94 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2509 เรื่องการส่งตัวผู้ต้องขังหรือจำเลยไปดำเนินคดีโดยทำความตกลงกับกระทรวงยุติธรรมยินดีอำนวยความสะดวกในการส่งตัวผู้ต้องขัง หรือจำเลยไปดำเนินคดีตามความประสงค์ของศาลรายที่ว่ามีความจำเป็นจริง ๆ กับขอให้ศาลแจ้งการขอตัวมาโดยมีรายละเอียดและเรื่องราวพอสมควร เพื่อกรมราชทัณฑ์จะได้ประกอบการพิจารณาดำเนินการโดยรวดเร็ว

6. การประสานงานด้านการตรวจการเรือนจำ และเสนอข้อคิดเห็นในการราชการ โดยข้าราชการตุลาการ สังกัดกระทรวงยุติธรรม หลักการนี้เป็นการปฏิบัติตาม มาตรา 44

แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 ซึ่งบัญญัติว่า “รัฐมนตรี มีอำนาจตั้งคณะกรรมการ เรือนจำและกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ในการตรวจพิจารณากิจการของเรือนจำ และให้คำแนะนำแก่เจ้าพนักงานเรือนจำ

คณะกรรมการนี้มีจำนวนไม่เกินห้า นาย ซึ่งจะได้แต่งตั้งจาก

- (1) ข้าราชการตุลาการสังกัดกระทรวงยุติธรรม
- (2) ข้าราชการสังกัดกระทรวงธรรมการ
- (3) ข้าราชการสังกัดเกษตรราชการ
- (4) ข้าราชการสังกัดกระทรวงการคลัง
- (5) ข้าราชการสังกัดกระทรวงการต่างประเทศ
- (6) เจ้าพนักงานแพทย์
- (7) เจ้าพนักงานอัยการ และ
- (8) ข้าราชการ หรือบุคคลอื่นตามแต่รัฐมนตรีจะเห็นควร”

แนวทางปฏิบัติว่าด้วยการตรวจเรือนจำดังกล่าว เป็นวิธีทางหนึ่งจะก่อให้เกิด การปฏิบัติ เพื่อประโยชน์ของทางราชการร่วมกัน ซึ่งโดยแท้จริงแล้วการกำหนดให้ผู้พิพากษาเข้า เยี่ยมและตรวจราชการฝ่ายราชทัณฑ์ นี้ ได้มีมาตั้งแต่ราชการที่ 6 โดยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎ เล่าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชดำริที่จะให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมีการประสานงานกันอย่าง ไกล่ลัด จึงได้ทรงให้บัญญัติไว้ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติประกาศตั้งกรมราชทัณฑ์ว่า “ให้ ผู้พิพากษาฝ่ายตุลาการมีอำนาจไปตรวจการคุมขังนักโทษในคุก และเรือนจำทั้งปวงได้” หรือ มาตรา 5 ซึ่งบัญญัติว่า “ถ้าจะมีเหตุขัดข้องเกิดขึ้น ในการบังคับบัญชาการเรือนจำก็ตีถ้าเจ้า พนักงานเรือนจำ จะทำการแก่งแย่งอย่างให้เกิดขัดขวาง ต่อเจ้าพนักงานผู้รักษาท้องที่ให้เสนาบดี กระทรวงนครบาล เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยสมุหเทศาภิบาลปรึกษาหารือกันคิดอ่านแก้ไขเสีย ให้เรียบร้อย” และทำเป็นข้อบังคับไว้ให้เป็นหลักราชการไว้ด้วยเหล่านี้นับเป็นแนวปฏิบัติที่สอด คล้องกับหลักการประสานงานในหน่วยงานกระบวนการยุติธรรมที่พึงประสงค์ในปัจจุบัน ทั้งยัง นับเป็นการปฏิบัติที่สอดคล้องกับหลักการราชทัณฑ์ในระบบก้าวหน้าที่สนับสนุนให้ผู้พิพากษา เข้าเยี่ยมตรวจรายงานกิจการเรือนจำเป็นประจำ เช่น พระราชบัญญัติราชทัณฑ์แห่งรัฐวิคตอเรีย ประเทศออสเตรเลีย ภาค 25 มาตรา 218-221 ว่าด้วยการเยี่ยมเรือนจำโดยเจ้าหน้าที่กระทรวงยุติ ธรรม ซึ่งได้กำหนดระเบียบให้ผู้พิพากษาอย่างน้อย 1 นาย เข้าตรวจเรือนจำอย่างน้อยเดือนละ ครั้ง ทั้งให้ผู้พิพากษามีอำนาจรายงานกิจการต่าง ๆ ที่ได้ตรวจพบเห็นเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระ ทรวงมหาดไทย ภายในหกวันหลังจากการตรวจเรือนจำใน ในแต่ละคราวด้วย

ในประเทศไทยนั้น เมื่อศาลได้พิจารณาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกจำเลยแล้วเป็นการเสร็จขั้นตอนในการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางศาล และจะเป็นหน้าที่ของราชทัณฑ์ที่เป็นหน่วยงานของฝ่ายบริหาร ในการที่จะจำคุกจำเลยตามคำพิพากษาของศาล ซึ่งการดำเนินการจำคุกจำเลยนี้ กรมราชทัณฑ์จะมีความรับผิดชอบเองทั้งสิ้น โดยศาลจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการดำเนินการต่าง ๆ ในกรมราชทัณฑ์

ความเป็นจริงแล้ว ศาลกับราชทัณฑ์มีความสัมพันธ์ในระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอยู่แล้ว ควรจะมีความใกล้ชิดและเชื่อมโยงกันมากกว่าการประสานงานกันระหว่างหน่วยราชการเช่นนี้ เพราะแต่เดิม ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ปี พ.ศ.2440 ได้โอนกองมหันตโทษ และกองลหุโทษ ในกรุงเทพฯ มาขึ้นอยู่ในกระทรวงยุติธรรม⁷⁵ ต่อมาได้โอนขึ้นกับกระทรวงนครบาล ในสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้รวมคุกกองมหันตโทษ และคุกกองลหุโทษ กับเรือนจำขึ้นเป็นกรม เรียกว่ากรมราชทัณฑ์ ขึ้นอยู่กับกระทรวงนครบาล ในวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ.2465 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงดำริว่ากรมราชทัณฑ์มีหน้าที่เกี่ยวกับการศาลยุติธรรม⁷⁶ จึงได้โอนกรมราชทัณฑ์ไปขึ้นกับกระทรวงยุติธรรม จนกระทั่งถึงวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2469 ซึ่งอยู่ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้ยุบเลิกกรมราชทัณฑ์ โดยให้กองมหันตโทษ และกองลหุโทษ กับเรือนจำทั่วราชอาณาจักร สังกัดกระทรวงยุติธรรมต่อไป และให้มีการตั้งแผนกราชทัณฑ์

---

⁷⁵ วิวิทย์ จตุปาริสุทธิ, “แผนทิศทางการราชทัณฑ์ในทศวรรษหน้า (พ.ศ.2536-2545),” เอกสารประกอบการบรรยายเรื่อง หลักทฤษฎีวิทยา บรรยาย ณ สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ, 2 พฤศจิกายน 2538 (อัดสำเนา) หน้า 4.

⁷⁶ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, สิทธิมนุษยชนและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในประเทศไทย (พระนคร:สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2529), หน้า 287

สังกัดกรมพลำภัง ขึ้นในกระทรวงมหาดไทย⁷⁷ จนต่อมา พ.ศ.2476 จึงยกฐานะแผนกราชทัณฑ์ ในกรมพลำภัง เป็นกรมราชทัณฑ์จนถึงปัจจุบัน จะเห็นได้ว่า มีการโอนงานราชทัณฑ์ไปมาระหว่างกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทย ทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของงานศาลและงานราชทัณฑ์ที่มีความเชื่อมโยงใกล้ชิดเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ศาล และราชทัณฑ์มีความเกี่ยวข้องกันมานาน กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2443 (ร.ศ.119) กระทรวงมหาดไทยได้ออกกฎเสนาบดีที่ 2 แผนกปกครอง ลงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2443 (ร.ศ.119) ความว่า เสนาบดีกระทรวงยุติธรรมกับกระทรวงมหาดไทย ต่างเห็นพ้องกันว่า การคุมขังนักโทษตามหัวเมือง ย่อมเกี่ยวข้องกับศาลยุติธรรม เพราะเหตุว่านักโทษที่ต้องกักขังอยู่ในระหว่างไต่สวน และพิจารณาย่อมเกี่ยวข้องด้วยการพิจารณาคดี ที่จะให้เป็นไปตามกฎหมายลักษณะวิธีพิจารณา ส่วนนักโทษที่ได้มีคำพิพากษาแล้ว ก็คือผู้ที่ถูกลงโทษตามคำพิพากษาของศาล สมควรที่ผู้พิพากษาจะมีอำนาจ และหน้าที่ตรวจการคุมขังนักโทษด้วย เพราะเหตุนี้ เสนาบดีกระทรวงยุติธรรมจึงได้ตรากฎเสนาบดีขึ้นไว้ให้ผู้พิพากษาไปตรวจการคุมขังนักโทษ ในมณฑลหรือหัวเมืองที่อยู่ในอำนาจของศาลนั้นเนื่อง ๆ อย่างต่ำไม่น้อยกว่าเดือนละ 2 ครั้ง เมื่อผู้พิพากษาไปตรวจเรือนจำแล้วเห็นว่าการคุมขังนักโทษคลาดเคลื่อนด้วยกฎหมาย ด้วยข้อบังคับหรือด้วยประการใด ๆ ก็ให้มีอำนาจออกหมายส่งตามอำนาจที่มีในศาลนั้น ๆ และมีอำนาจที่จะแจ้งต่อผู้ว่าราชการเมือง ให้จัดการแก้ไขให้เป็นไปตามข้อบังคับทุกประการ โดยเหตุนี้ผู้พิพากษาศาลมณฑลและหัวเมือง จึงมีอำนาจตรวจการเรือนจำตามกฎหมายเสนาบดีกระทรวงยุติธรรมตั้งแต่ พ.ศ.2443 (ร.ศ.119) เป็นต้นมา⁷⁸

ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการสั่งย้ายกองมหันตโทษ และกองลหุโทษจากกระทรวงยุติธรรมไปสังกัดกระทรวงนครบาลแต่คงให้

⁷⁷วิวิทย์ จตุปารีสฤทธิ์, “แผนทิศทางการราชทัณฑ์ในทศวรรษหน้า (พ.ศ.2536-2545)”, หน้า 5.

⁷⁸ประเสริฐ เมฆมณี, *หลักทัณฑ์วิทยา*, หน้า 165.

ฝ่ายตุลาการมีอำนาจไปตรวจเรือนจำได้ตามระเบียบที่ใช้อยู่ เมื่อมีการตรวจพระราชบัญญัติ ประกาศตั้งกรมราชทัณฑ์ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชดำริที่จะให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีการประสานงานกันอย่างใกล้ชิดจึงได้ทรงให้บัญญัติไว้ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติประกาศตั้งกรมราชทัณฑ์ว่า “ให้ผู้พิพากษาฝ่ายตุลาการมีอำนาจไปตรวจ การคุมขังนักโทษในคุกและเรือนจำทั้งปวงได้” ...นับเป็นการพัฒนาการที่สอดคล้องสมานฉันท์ กับแนวทางประสานงานในหน่วยงานระบบยุติธรรม (Integrated Criminal Justice system) ในปัจจุบันอย่างยิ่ง⁷⁹

ในปัจจุบัน แม้ศาลยังคงมีอำนาจในการไปตรวจเรือนจำได้ หากแต่ศาลก็ไม่ได้ใช้อำนาจนี้นัก โดยอาจจะเห็นว่ากลัวเป็นการก้าวก่ายงานซึ่งกันและกัน เมื่อพิจารณาดูให้ลึกแล้วจะเห็นว่า งานศาลและงานราชทัณฑ์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาด้วยกัน การประสานงานข้างต้นดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เป็นเพียงการประสานงานราชการในระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกันเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่ควรจะเป็นเรื่องที่ศาลและราชทัณฑ์ร่วมกันวางระบบในกระบวนการยุติธรรมในรายละเอียดเพิ่มขึ้น

อีกทั้งเมื่อพิจารณาตัวบทกฎหมายแล้ว พบว่าไม่มีกฎหมายใดให้อำนาจศาลในอันที่จะไปเกี่ยวข้องในขั้นตอนการดำเนินงานของกรมราชทัณฑ์ แม้แต่ในเรื่องของการพักการลงโทษ การลงโทษจำคุกนั้นจะดำเนินการตามกำหนดระยะเวลาที่ศาลได้กำหนดเอาไว้ ซึ่งศาลจะลงโทษจำคุกจำเลยภายในระยะเวลาเท่าใดนั้นจะต้องพิจารณาจากกฎหมายที่มีลักษณะการกระทำผิดนั้น ๆ ระบุไว้ นอกจากจะพิจารณาตัวบทกฎหมายแล้ว ศาลยังจะต้องดูลักษณะของความผิด ความร้ายแรงในการกระทำความผิด ในบางคดีศาลอาจให้พนักงานคุมประพฤติของศาลสืบเสาะ และพินิจจำเลย สถานภาพของครอบครัว ลักษณะอาชีพการงาน ที่อยู่อาศัย ประวัติการศึกษา ความผิดและโทษที่เคยได้กระทำลงไว้ก่อนแล้ว ฯลฯ ซึ่งศาลจะพิจารณาลึกลงต่าง ๆ เหล่านี้ประกอบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดระยะเวลาจำคุกจำเลยด้วย การที่ศาลลงโทษจำคุกภายในระยะเวลาเท่าใดนั้น แสดงว่าศาลจะต้องมีความเชื่อมั่นว่าภายในระยะเวลานั้น จำเลยได้รับโทษอย่างเพียงพอสอดคล้องกับการกระทำความผิด รวมทั้งมีการแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำ

⁷⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 166.

ความผิดอย่างเพียงพอแล้ว การที่กรมราชทัณฑ์กำหนดให้มีการพักการลงโทษแก่จำเลยซึ่งต้องขังโดยให้จำเลยพ้นจากโทษที่ถูกจองจำเร็วกว่าที่ศาลกำหนดไว้ เมื่อพิจารณาแล้วทำให้การลงโทษผิดไปจากที่ศาลคาดหมายไว้ ถึงแม้ว่าการพักการลงโทษเป็นกระบวนการที่ดีที่ทำให้ผู้ต้องขังสามารถแก้ไขปรับปรุงตนเอง ในการเข้าสู่สังคมได้เร็วขึ้น และลดค่าใช้จ่าย หรือความแออัดในเรือนจำดีกว่าที่จะไม่มีการปลดปล่อยผู้ต้องขังออกมาจากเรือนจำก่อนกำหนดเลยก็ตาม ในส่วนนี้ศาลจะไม่มีโอกาสได้รับรู้ถึงผลการวินิจฉัยของตน การพักการลงโทษจึงควรให้ศาลรับรู้ในขั้นตอนการดำเนินงานบางส่วนเท่าที่ทำได้ ในฐานะที่ศาลเป็นผู้พิจารณาโทษของจำเลยผู้นั้นมาตั้งแต่ต้น และการปลดปล่อยนั้นทำขึ้นก่อนระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้สิ้นสุดลง เมื่อเป็นเช่นนี้ควรเพิ่มบทบาทของศาลในการพักการลงโทษเพื่อให้ศาลได้รับทราบถึงผลการวินิจฉัยของตนที่ได้คาดหวังไว้ในการวินิจฉัยลงโทษจำเลย

นอกจากนั้น ขั้นตอนในการดำเนินกระบวนการพิจารณาพักการลงโทษนั้นในฐานะที่เป็นกระบวนการในระบบงานยุติธรรมทางอาญา ควรจะเปิดให้มีการตรวจสอบ (review) ดุลพินิจไม่ว่าจะเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการวินิจฉัยพักการลงโทษ หรือเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ผู้เสนอความเห็น ตามปกติขั้นตอนในการดำเนินงานของการพักการลงโทษในปัจจุบัน จะเป็นขั้นตอนของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารที่มีการตรวจสอบกันเองจากเจ้าหน้าที่ของเรือนจำเสนอสู่เรือนจำ และจากเรือนจำสู่กรมราชทัณฑ์ แต่ไม่มีกฎหมายเปิดโอกาสให้มีการคุ้มครองผู้ต้องขังในอันที่จะมีสิทธิร้องขอให้มีการตรวจสอบความชอบธรรมในการทำความเห็น หรือการใช้ดุลพินิจในการพักการลงโทษเลย แม้จะมีข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง กับข้อเสนอแนะในเรื่องที่เกี่ยวข้องของสหประชาชาติ บัญญัติไว้ในข้อ 36 (3) ว่า “ผู้ต้องขังทุกคนพึงได้รับอนุญาต ให้ยื่นคำร้องขอ หรือร้องทุกข์ไปยังผู้บริหารงานราชทัณฑ์ส่วนกลาง เจ้าหน้าที่ตุลาการหรือเจ้าหน้าที่อื่นที่เหมาะสมตามสายงาน โดยไม่ต้องมีการตรวจข้อความ แต่ควรให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดไว้”⁸⁰ แต่ก็ไม่มีการนำมาใช้เท่าที่ควร ดังนั้นหากมีการระบุในขั้นตอนของการพักการลงโทษให้นำเสนอกระบวนการพักการลงโทษในบางส่วนสู่ศาลได้ การพักการลงโทษของกรมราชทัณฑ์จะเป็นกระบวนการที่ไม่ถูกมองอย่างระแวงว่าขึ้นอยู่กับการดุลพินิจของฝ่ายบริหาร แต่เพียงฝ่ายเดียว และทำให้ข้อครหาในเรื่องการใช้ดุลพินิจตามอำเภอใจหมดไป เพราะ

⁸⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 508.

จะมีการตรวจสอบขั้นตอนการดำเนินงานจากองค์กรซึ่งมีความเป็นอิสระคือศาล ระบบการพักการลงโทษของประเทศไทยจะกระทำด้วยความรอบคอบและเป็นธรรม ทั้งยังสามารถสร้างความเชื่อมั่นได้มากยิ่งขึ้น

การเพิ่มบทบาทของศาลในการพักการลงโทษพิจารณาได้ดังนี้

การกำหนดโทษในประเทศสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่จะกำหนดโทษแบบไม่ตายตัว คำพิพากษาของศาลในการจำคุกจำเลยจะกำหนดโทษขั้นสูงและขั้นต่ำเอาไว้ โดยคำนึงถึงการพิจารณาพักการลงโทษของจำเลยผู้นั้นโดยฝ่ายบริหารด้วย ซึ่งกล่าวรายละเอียดมาแล้วในหัวข้อ 4.1.1 ส่วนการกำหนดโทษในประเทศไทยนั้น จะกำหนดลงไปแบบตายตัวหรือแน่นอน ไม่มีโทษขั้นสูงหรือขั้นต่ำ และการพักการลงโทษจะเป็นไปตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ ศาลจะพิพากษาจำคุกจำเลย โดยไม่คำนึงถึงการพักการลงโทษของจำเลยว่าจำเลยนั้น หากต้องคุมขังไปจะได้รับการพักการลงโทษหรือไม่ เพราะระบบการพักการลงโทษของไทยคำนึงถึงการประพฤติตนเหมาะสมในเรือนจำ ศาลอาจไม่ทราบถึงความประพฤติของจำเลยในเรือนจำได้ การปล่อยหน้าที่ในการเลือกนักโทษเพื่อที่จะพิจารณาให้พักการลงโทษแก่การราชทัณฑ์นั้น จึงเหมาะสมตามสภาพของประเทศไทยในปัจจุบันแล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม ในประเทศไทยกำหนดให้กรมราชทัณฑ์พิจารณาพักการลงโทษต่อเมื่อนักโทษผู้นั้นได้รับโทษจำคุกไปแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ตามคำพิพากษา แต่ผู้ต้องขังที่จะได้รับการพิจารณาพักการลงโทษต้องได้รับโทษมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี หรือ 6 เดือน⁸¹ และระยะเวลาในการคุมประพฤติระหว่างการพักการลงโทษนี้ไม่น้อยกว่า 1 ปี แต่ไม่เกินกำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่⁸² ซึ่งเท่ากับว่าผู้ต้องขังที่ต้องคำพิพากษาให้จำคุกในระยะสั้น เช่น 1 ปี จะไม่อาจพิจารณาให้พักการลงโทษได้โดย กรณีนี้จะเป็นจุดอ่อนของกระบวนการพักการ

⁸¹ชาย เสวกุล พล.ต.ต. ,อาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา (พระนคร:โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2517), หน้า 325.

⁸²นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, การคุมประพฤติและการพักการลงโทษ (กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2532), หน้า 387.

ลงโทษอย่างมากอีกทั้งจะมีกรณีที่นักโทษผู้นั้นเคยกระทำความผิดอาญามาก่อน และได้รับโทษจนถึงขั้นจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลแล้ว ต่อมาเมื่อนักโทษนั้นพ้นโทษภายหลังได้กระทำความผิดอาญาขึ้นใหม่อีกอาจจะเป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรง หรือมีเหตุจำเป็นน่าจะเห็นใจ แต่กรณีนี้หากศาลให้สืบเสาะและพินิจจำเลยก่อนทำคำพิพากษาแล้วเห็นว่า จำเลยไม่สมควรที่จะถูกจำคุก หรือไม่สมควรที่จะถูกจำคุกในระยะที่นานเกินสมควรตามโทษที่กฎหมายกำหนด ศาลก็ไม่อาจที่จะรอการลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ได้ เพราะจำเลยเคยถูกศาลพิพากษาให้จำคุกมาก่อน ศาลจึงจำต้องพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยอีกครั้ง ซึ่งดูไม่เป็นผลดีแก่สังคม รวมทั้งครอบครัวของจำเลยผู้นั้น หากบทบัญญัติของการพักการลงโทษกำหนดให้ศาลมีอำนาจระบุในคำพิพากษาบางเรื่องที่มีเหตุดังกล่าวข้างต้นว่าให้จำเลยนั้นได้รับการพักการลงโทษเมื่อจำคุกไปเท่าใด และพักการลงโทษในระยะเวลาเท่าใดแล้วจะเกิดความ เป็นธรรมแก่ผู้ต้องหาที่กระทำความผิดด้วยความจำใจ หรือคับแค้นใจ สำหรับจำเลยที่ได้รับโทษจำคุกระยะสั้นมากขึ้น เพราะศาลจะมีรายงานการสืบเสาะจำเลยของพนักงานคุมประพฤติอยู่ ศาลจึงพอจะวินิจฉัยโดยดูจากสภาพที่ปรากฏจากรายงานการสืบเสาะจำเลยนี้ ทำให้สามารถนำกระบวนการพักการลงโทษมาปรับใช้ในชั้นพิพากษาคดีได้ แต่มาตรการนี้ควรจะนำมาใช้ในคดีที่จำเลยกระทำความผิดซ้ำที่ไม่ร้ายแรง หรือมีเหตุอันน่าเห็นใจเท่านั้น ซึ่งเป็นคดีที่ศาลจะลงโทษจำคุกในระยะสั้นโดยรอการลงโทษจำเลยไม่ได้ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีคือ

-ทำให้จำเลยที่กระทำความผิดซ้ำด้วยความจำใจ หรือมีเหตุอันน่าเห็นใจ ไม่ต้องรับโทษจำคุกในเรือนจำนานเกินไป ซึ่งจะก่อให้เกิดผลร้ายมากกว่าผลดี

-ทำให้ศาลมีดุลพินิจในการให้พักการลงโทษแก่จำเลยเพื่อความเป็นธรรม

-เป็นการลดภาระให้แก่กรมราชทัณฑ์ในการที่จะต้องพิจารณาเรื่องผู้ต้องขังในการให้พักการลงโทษไปได้ส่วนหนึ่ง

ขั้นตอนการยอมรับหรือปฏิเสธการพักการลงโทษนั้น ประเทศสหรัฐอเมริกาเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังที่ถูกปฏิเสธไม่ให้พักการลงโทษสามารถอุทธรณ์คำวินิจฉัยของฝ่ายบริหารต่อศาลได้ ส่วนในประเทศไทยนั้นเมื่อพิจารณาจากขั้นตอนในการพิจารณาให้พักการลงโทษแก่ผู้ต้องขัง ตามที่ได้กล่าวรายละเอียดในบทที่ 3 แล้ว จะเห็นได้ว่า การพิจารณาใช้ดุลพินิจนี้มีการทำความเข้าใจเห็นเสนอไปตามลำดับชั้นบังคับบัญชา มีการตรวจสอบโดยฝ่ายบริหารเองเป็นขั้น ๆ ไป แต่อย่างไรก็ดีไม่มีข้อกำหนดในเรื่องสิทธิของผู้ต้องขังที่ถูกปฏิเสธพักการลงโทษ ในอันที่จะดำเนินการอย่างไรก็ได้เลย หากรายชื่อของผู้ต้องขังถูกเสนอขั้นตอนใดแล้วไม่ผ่านการพิจารณา ก็จะหลุดจากกระบวนการพิจารณานั้น โดยไม่มีหลักประกันใดให้แก่ผู้เสียประโยชน์กรณี

นี้เลย ไม่มีข้อกำหนดในการที่จะให้กรมราชทัณฑ์ให้เหตุผลแก่ผู้ต้องขังในกรณีที่ปฏิเสธการพักการลงโทษ ทั้งยังไม่มีข้อกำหนดให้ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อให้พักการลงโทษมีโอกาสนำพยานหลักฐานเกี่ยวกับความดีของตนมาแสดงแต่อย่างใด การหาข้อมูลต่าง ๆ เป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ดำเนินการเองทั้งสิ้น ซึ่งอาจมีงานมากจนไม่อาจค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ของผู้ต้องขังในรายละเอียดเสนอสู่การพิจารณาของคณะกรรมการอย่างเพียงพอ ซึ่งขัดต่อหลักกระบวนการนิติธรรมเป็นอย่างยิ่ง การพักการลงโทษในประเทศไทยจึงควรมีกฎหมายกำหนดให้ผู้ต้องขังสามารถนำพยานหลักฐานต่าง ๆ มาแสดงในเรื่องความประพฤติของตน หรือแสดงหลักฐานที่เพียงพอที่คณะกรรมการจะพิจารณาให้พักการลงโทษได้ และเมื่อมีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาพักการลงโทษที่ปฏิเสธไม่ให้พักการลงโทษแก่ผู้ต้องขังคนใดต้องมีการชี้แจงแสดงถึงเหตุผลเป็นลายลักษณ์อักษรถึงมติของคณะกรรมการด้วยว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงปฏิเสธการพักการลงโทษ หากผู้ต้องขังคนใดไม่พอใจในคำวินิจฉัยและเหตุผลสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ตรวจสอบคำวินิจฉัยและเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยนั้นได้ แม้จะมีหลักเกณฑ์ตามข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำให้ผู้ต้องขังทุกคนสามารถที่จะยื่นคำร้องขอ หรือร้องทุกข์ไปยังเจ้าหน้าที่ตุลาการได้ก็ตาม แต่ไม่ได้ใช้เท่าที่ควร หากกำหนดเป็นขั้นตอนหนึ่งในกฎหมายการพักการลงโทษแล้ว จะทำให้ชัดเจนยิ่งขึ้นเป็นการมอบความเป็นธรรมตามหลักกระบวนการนิติธรรมแก่ผู้ต้องขัง นอกจากนี้กรมราชทัณฑ์ควรกำหนดระเบียบในการให้เจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์ได้ชี้แจงผลการเลือกให้การพักการลงโทษ เจ้าหน้าที่จำต้องแจ้งในเรื่องผู้ต้องขังมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องต่อศาลให้ตรวจสอบดุลพินิจนี้ได้ด้วย

วิธีการในการดำเนินการจะต้องกำหนดให้ผู้ต้องขังซึ่งถูกปฏิเสธการพักการลงโทษ และได้ทราบถึงสิทธิในการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อคัดค้านดุลพินิจของฝ่ายบริหารแล้ว หากประสงค์จะคัดค้านหรือโต้แย้งดุลพินิจดังกล่าวทฎสามารถยื่นคำร้องขอต่อศาลภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย โดยในคำร้องนั้นต้องระบุข้อเท็จจริงและเหตุผลในการคัดค้าน, โต้แย้งดุลพินิจนั้น นอกจากนั้นต้องเสนอข้อมูลเอกสารต่าง ๆ สูศาล เมื่อศาลได้รับคำร้องดังกล่าวแล้วให้ทำหนังสือไปยังกรมราชทัณฑ์เพื่อแจ้งให้ทราบว่าผู้ต้องขังคนใดยื่นคำร้องต่อศาล และให้ส่งเอกสารในการประกอบการพิจารณาพักการลงโทษผู้ต้องขังนั้นต่อศาล เมื่อศาลได้รับข้อมูลจากกรมราชทัณฑ์แล้วให้นัดวันเพื่อกรมราชทัณฑ์ส่งเจ้าหน้าที่มาเพื่อชี้แจงและตอบคำถาม และออกหมายเบิกตัวผู้ต้องขังนั้นออกจากเรือนจำมาสู่ศาล เมื่อถึงวันนัดศาลจะพิจารณาข้อมูลสอบถามทั้งสองฝ่ายแล้วพิจารณาว่าการพักการลงโทษนั้นชอบด้วยกฎหมาย และการปฏิเสธการพักการลงโทษนั้นเหมาะสมหรือไม่ หากศาลไม่เห็นด้วยกับดุลพินิจในการปฏิเสธของการพักการลงโทษ

แก่ผู้ต้องขังนั้น ก็สามารถที่จะมีคำสั่งให้พักการลงโทษแก่ผู้ต้องขังนั้นภายในระยะเวลาที่เห็นสมควรกำหนดได้ และในกรณีที่ศาลเห็นว่าการพิจารณาการพักการลงโทษนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ก็อาจมีคำสั่งให้กรมราชทัณฑ์พิจารณาการพักการลงโทษของผู้ต้องขังนั้นใหม่ได้

ขั้นตอนการยกเลิกการพักการลงโทษในประเทศสหรัฐอเมริกามีการปกป้องผู้พักการลงโทษด้วยกระบวนการนิติธรรมตามหลักรัฐธรรมนูญ ดังรายละเอียดที่กล่าวมาแล้วในหัวข้อ 4.1.3 ซึ่งหากผู้ต้องขังไม่พอใจในคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพักการลงโทษแล้วสามารถอุทธรณ์คำวินิจฉัยต่อศาลได้ ส่วนในประเทศไทยนั้นมีขั้นตอนการปฏิบัติดังนี้

-แม้ผู้ได้รับการพักการลงโทษนั้นจะยังมีได้ประพฤติดีดีเงื่อนไข หากแต่มีพฤติการณ์แสดงว่าถ้าให้พักการลงโทษต่อไปไม่น่าไว้ใจว่าจะกระทำการอันมิชอบขึ้นก็ให้เจ้าหน้าที่ปกครอง หรือตำรวจรายงานให้ผู้บัญชาการเรือนจำเพื่อได้ตรวจสอบดู หากเห็นสมควรก็ให้แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ควบคุมตัวผู้ต้องขังนั้นส่งกลับคืนเรือนจำโดยด่วน

-เมื่อมีการประพฤติดีดีเงื่อนไข หรือมีการสั่งให้ควบคุมตัวส่งกลับเรือนจำ ให้ผู้บัญชาการเรือนจำเอาตัวนักโทษเด็ดขาดผู้นั้นคุมขังไว้แล้วรีบรายงานชี้แจงและขอเพิกถอนการอนุมัติ เมื่อได้รับอนุมัติจากกรมให้เรียกหนังสือสำคัญพักการลงโทษคืน และรีบแจ้งเจ้าหน้าที่ปกครองและตำรวจประจำท้องที่ทราบโดยเร็ว

-ในกรณีที่นักโทษเด็ดขาดผู้ได้รับพักการลงโทษมีระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขการพักการลงโทษเกินกว่า 2 ปี ถ้าได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขเรียบร้อยตลอดมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข ผู้บัญชาการเรือนจำจะเสนอกมราชทัณฑ์ขออนุมัติผ่อนคลายเงื่อนไขตามสมควรก็ได้ เมื่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์อนุมัติแล้วผู้บัญชาการเรือนจำต้องแจ้งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องทราบ เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ และหัวหน้าสถานีตำรวจ⁸³

⁸³ระเบียบกระทรวงมหาดไทย เรื่องการพักการลงโทษข้อ 13.15, อ้างถึงใน วิสัย พุกกะวัน, คำอธิบายพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ (กรุงเทพฯ: หจก.ทิพย์อักษร, 2537), หน้า 207.

เมื่อพิจารณาดูแล้วจะเห็นว่าขั้นตอนนี้เป็นกระบวนการในการตัดเสรีภาพออกจากบุคคล ซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกาคุ้มครองผู้มีเสรีภาพเป็นอันมาก แม้จะเป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างพักการลงโทษก็ตาม ดังนั้นการพิจารณาในขั้นของฝ่ายบริหารเพียงฝ่ายเดียวคงจะไม่เพียงพอ อีกทั้งขั้นตอนของการปฏิบัติของไทยดูเพียงพฤติกรรมที่แสดงว่าไม่น่าไว้วางใจ และการทำความเห็นก็เพียงแต่เสนอรายงานตามลำดับชั้นบังคับบัญชาเท่านั้น เห็นว่าขั้นตอนการปฏิบัติของไทยควรจะต้องมีความรอบคอบกว่านี้ แม้จะถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ต้องขังอยู่ในระหว่างพักการลงโทษก็ตาม แต่ทุกกระบวนการและขั้นตอนควรจะไปรุ่งโรจน์กว่านี้ โดยการที่สามารถตรวจสอบกระบวนการนั้นได้ การที่กฎหมายเปิดโอกาสให้ดุลพินิจแก่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ในการยกเลิกการพักการลงโทษอย่างง่ายดายและรวดเร็ว นั้น ก็คงเป็นเพราะกลัวว่าหากผู้พักการลงโทษมีพฤติกรรมที่จะเป็นอันตรายต่อสังคม ก็ควรนำตัวกลับมาคุมขังตามเดิม เพื่อเป็นการคุ้มครองความปลอดภัยของสังคม แต่ควรที่จะคำนึงถึงตัวผู้พักการลงโทษที่ถูกตัดเสรีภาพด้วย มิฉะนั้นระบบจะถูกมองว่าเป็นการดำเนินการตามอำเภอใจ ซึ่งไม่น่าเชื่อถือ

นอกจากนี้ขั้นตอนในการยกเลิกการพักการลงโทษนี้จะไม่มีการพิจารณาเปิดโอกาสให้ผู้พักการลงโทษที่ถูกตัดเสรีภาพได้แย้ง หรือคัดค้านดุลพินิจของฝ่ายบริหารไม่มีกระบวนการพิจารณาให้ผู้พักการลงโทษนั้นนำพยานหลักฐานใด ๆ มาแสดงประกอบการวินิจฉัยเลย ทั้ง ๆ ที่หากมีการยกเลิกการพักการลงโทษแล้ว เขาจะถูกจำคุกต่อไปอีกอีกทั้งกฎหมายยังเปิดโอกาสให้มีการดำเนินการทางวินัยอีกโสดหนึ่งด้วย การยกเลิกพักการลงโทษที่ไม่รอบคอบจะก่อให้เกิดผลร้ายแก่ผู้พักการลงโทษทั้งสิ้น ดังนั้นขั้นตอนในการดำเนินการและคำวินิจฉัยในเรื่องเหล่านี้สมควรที่จะได้รับการตรวจสอบจากศาลเช่นกัน

เนื่องจากในปัจจุบัน การพักการลงโทษของประเทศไทยยังต้องอาศัยการดูแลจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง หรือตำรวจท้องถิ่น ๆ จึงยากแก่การที่เจ้าหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ในอันที่จะดูแลสอดส่องผู้พักการลงโทษได้อย่างทั่วถึง เพราะมีคนน้อยและงานประจำมีมาก หากจะให้เจ้าหน้าที่พักการลงโทษไปสืบหาข้อมูลในการพิสูจน์ความผิดเพื่อยกเลิกการพักการลงโทษให้เป็นที่แน่ชัดก็จะเพิ่มภาระอย่างมากแก่เจ้าหน้าที่ เกิดสภาพงานมากกว่าคน ก่อให้เกิดผลเสียแก่ระบบการพักการลงโทษมากกว่าผลดี ดังนั้นการตรวจสอบการยกเลิกการพักการลงโทษโดยศาลควรจะเริ่มเมื่อผ่านขั้นตอนการพิจารณาของกรมราชทัณฑ์แล้ว โดยระบุในกฎหมายให้ผู้พักการลงโทษนั้น สามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ตรวจสอบการยกเลิกการพักการลงโทษของตนเอง

ได้ ผู้พักการลงโทษต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด โดยแสดงเหตุผลโต้แย้งคัดค้านคำวินิจฉัยยกเลิกการพักการลงโทษ และหาพยานหลักฐานมาแสดง เมื่อศาลได้รับคำร้องดังกล่าวก็จะทำหนังสือถึงกรมราชทัณฑ์เพื่อขอเอกสารหลักฐานของกรมฯ ที่ใช้ในการพิจารณายกเลิกการพักการลงโทษของผู้พักการลงโทษนั้น เมื่อศาลได้รับเอกสารแล้ว ก็จะนัดพร้อมเจ้าหน้าที่จากกรมราชทัณฑ์ และเบิกผู้ต้องขังจากเรือนจำมาศาลเพื่อชี้แจงและให้ศาลสอบถาม หากศาลพิจารณาแล้วเห็นว่ากรยกเลิกการพักการลงโทษยังไม่มีเหตุผลอันสมควร ศาลย่อมมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นได้รับการพักการลงโทษต่อไปตามระยะเวลาเดิม หรือระยะเวลาใหม่ตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนด แต่อย่างไรก็ตามเหตุที่มีการยกเลิกการพักการลงโทษนี้ แม้ศาลเห็นว่ายังไม่สมควรให้มีการยกเลิกการพักการลงโทษ แต่กรมราชทัณฑ์สามารถที่จะนำเอาเหตุนี้บันทึกไว้ เพื่อเป็นเหตุผลประกอบในการวินิจฉัยยกเลิกการพักการลงโทษของผู้นั้นได้ หากมีการละเมิดการพักการลงโทษอีกในภายภาคหน้า

แต่อย่างไรก็ดี การเพิ่มบทบาทให้แก่ศาลไทยนี้จำเป็นต้องพิจารณาถึงความเป็นไปได้ในเรื่องดังกล่าวด้วย จากการสอบถามผู้พิพากษาผู้ทรงคุณวุฒิประกอบกรวิเคราะห์แล้วเห็นว่าปัจจุบันกระทรวงยุติธรรมมีข้าราชการตุลาการ จำนวน 2,198 คน ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับคดีในศาลต่อปี อย่างไรก็ตามการเพิ่มบทบาทของศาลในการพักการลงโทษตามรูปที่กล่าวมาในข้างต้น พิจารณาว่าเป็นประเภทคดีเล็กน้อย ศาลสามารถที่จะรับพิจารณาคำวินิจฉัยได้อย่างปราศจากปัญหาใด ๆ เพราะหากทำความเข้าใจต่อผู้พิพากษาทั้งหลายในจุดประสงค์ และแนวทางของระบบการพักการลงโทษ ศาลก็สามารถที่จะระบุการพักการลงโทษในคำพิพากษาได้ เนื่องจากการพิจารณาลงโทษผู้ต้องขังจะมีรายงานการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุมประพฤติกระทรวงยุติธรรมให้ศาลอ่านประกอบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษอยู่แล้ว เพียงแต่ระบุถึงการพักการลงโทษในคดีที่ศาลเห็นสมควรให้การพักการลงโทษ ไม่เป็นการเพิ่มภาระแก่ศาลในการนี้แต่อย่างใด

ส่วนในเรื่องการพิจารณาในขั้นตอนการวินิจฉัยถึงดุลพินิจของฝ่ายบริหารในขั้นตอนการปฏิเสธไม่ให้การพักการลงโทษแก่ผู้ต้องขัง และขั้นตอนการยกเลิกการพักการลงโทษของผู้พักการลงโทษแล้ว พิจารณาได้ว่าเมื่อศาลได้รับเอกสารจากคำร้องของผู้ต้องขัง หรือผู้พักการลงโทษ และได้ข้อมูลเอกสารจากกรมราชทัณฑ์แล้ว ศาลมีเวลาพอสมควรที่จะตรวจดูข้อมูลและเอกสารเหล่านั้น เพื่อดูถึงความชอบด้วยกฎหมาย ในขั้นตอนของกระบวนการพิจารณา และดุล

พินิจ และเหตุผลในการทำคำวินิจฉัย เมื่อถึงวันนัดพิจารณาก็เป็นเพียงขั้นตอนการสอบถาม ข้อมูลที่ยังสงสัยจากทั้งสองฝ่ายไม่เรียกว่าเป็นการพิจารณาคดี ไม่เคร่งครัดที่จะดำเนินการตาม กระบวนการพิจารณา เรียกว่าเป็นการสอบถามซึ่งยังไม่ถึงกับการไต่สวนของศาล เมื่อพิจารณา เสร็จแล้วสามารถตัดสินได้เลยเพราะได้อ่านข้อมูลมาก่อนแล้ว การซักถามก็เพื่อความกระจ่างใน บางจุดบางประเด็นที่ดูจากเอกสารไม่ชัดเจนเท่านั้น จึงสามารถดำเนินกระบวนการพิจารณาเสร็จ สิ้นได้ภายในวันเดียว

สำหรับศาลที่รับคำร้องดังกล่าวข้างต้น คือศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี อาญาที่เรือนจำที่ผู้ต้องขังนั้นถูกคุมขัง หรือถูกพักการลงโทษอยู่ในเขตศาลในขณะนั้น คำสั่งของ ศาลในการวินิจฉัยนี้จะไม่เป็นคำพิพากษา การพิจารณาจะคล้ายกับขั้นตอนการไต่สวนในชั้น บังคับคดีของคดีแพ่ง การพิจารณาจะไม่ล่าช้า คำสั่งของศาลนี้จะเป็นที่ยุติเพื่อถือว่าเป็นคดีเล็ก น้อย และผ่านการตรวจสอบจากทั้งฝ่ายบริหารและศาลตามความมุ่งหมายของหลักกระบวนการ นิติธรรมแล้ว

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเพิ่มบทบาทของศาลในกระบวนการพิจารณาพักการลงโทษนี้ ไม่ได้เป็นการก้าวล่วงอำนาจของกรมราชทัณฑ์ ซึ่งเป็นฝ่ายบริหารแต่อย่างใด เพราะบทบาทการ ดำเนินการพิจารณาของกรมราชทัณฑ์มิได้ถูกตัดทอนให้ลดลงไป กรมราชทัณฑ์มีอำนาจเต็มใน การดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายตามปกติที่กำหนดไว้ เพียงแต่เพิ่มขั้นตอนในการตรวจ สอบโดยศาลให้มีความรอบคอบ รัดกุม และเป็นธรรมขึ้นเท่านั้น ทั้งยังเป็นการแบ่งเบาภาระให้ กรมราชทัณฑ์ในการพัฒนาระบบการพักการลงโทษให้แพร่หลายมากยิ่งขึ้นด้วย

หากพิจารณาว่ากรมราชทัณฑ์มีเจ้าหน้าที่น้อยไม่อาจดูแลผู้พักการลงโทษได้ อย่างทั่วถึงและการที่ให้ศาลสามารถเข้ามาตรวจสอบโดยให้พนักงานคุมประพฤติของศาลช่วยดู แลตรวจสอบในเรื่องข้อมูลของผู้ต้องขังก็ควรที่จะให้ศาลพิจารณาเรื่องพักการลงโทษเสียเองแทน กรมราชทัณฑ์นั้น ผู้เขียนเห็นว่าการพักการลงโทษเป็นกระบวนการหนึ่งของการราชทัณฑ์ ซึ่ง เป็นอำนาจพิจารณาของกรมราชทัณฑ์โดยเฉพาะ ไม่ใช่อำนาจของศาลที่จะพิจารณาพักการลง โทษเองในทุกกรณี ดังนั้นหากจะให้ศาลพิจารณาเรื่องพักการลงโทษเองทั้งระบบเป็นสิ่งที่ไม่ถูก ต้องในการราชทัณฑ์ ศาลควรมีเพียงอำนาจตรวจสอบขั้นตอนหรือกระบวนการในการพิจารณา

เรื่องพักการลงโทษเท่านั้น เพื่อให้มีการตรวจสอบขั้นตอนของงานราชทัณฑ์ตามหลักดูแลและคานอำนาจ มิใช่ให้ศาลเข้าไปก้าวล่วงงานราชทัณฑ์เสียเอง

ระบบการพักการลงโทษ เป็นมาตรการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำประเภท 1 ซึ่งกรมราชทัณฑ์มีแผนทิศทางการราชทัณฑ์ในทศวรรษหน้า (พ.ศ.2536-2545)ซึ่งระบุวัตถุประสงค์ในข้อ 2.1.6ว่า“ส่งเสริมนำกระบวนการทางด้านทัณฑวิทยามาใช้ในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในชุมชนให้กว้างขวาง...”⁸⁴ซึ่งมีกลยุทธ์ในการดำเนินการคือนำมาตรการในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในชุมชนมาใช้อย่างกว้างขวางทั้งในด้านการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษ⁸⁵ เพราะฉะนั้นการเพิ่มความรอบคอบในการพักการลงโทษให้มีกระบวนการตรวจสอบดุลพินิจในการพักการลงโทษโดยศาล เพื่อสร้างความรัดกุมและเชื่อมั่นให้แก่สังคมโดยรวม จะมีผลสอดคล้องกับแผนทิศทางการราชทัณฑ์ที่ได้กล่าวมาแล้ว ศาลและกรมราชทัณฑ์ในฐานะที่เป็นองค์กรในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเช่นเดียวกัน จะได้ร่วมกันพัฒนาระบบการพักการลงโทษของประเทศไทยให้กว้างขวางแพร่หลายทัดเทียมอารยประเทศต่อไป

---

⁸⁴วิวิทย์ จตุปารีสฤทธิ์, “แผนทิศทางการราชทัณฑ์ในทศวรรษหน้า (พ.ศ.2536-2545)”, หน้า 10.

⁸⁵เรื่องเดียวกัน, หน้า 15.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย